'TIS THE SEASON TO BE WARY

THE CHRISTMAS GUEST

PETER SWANSON

SUNDAY *TIMES* BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

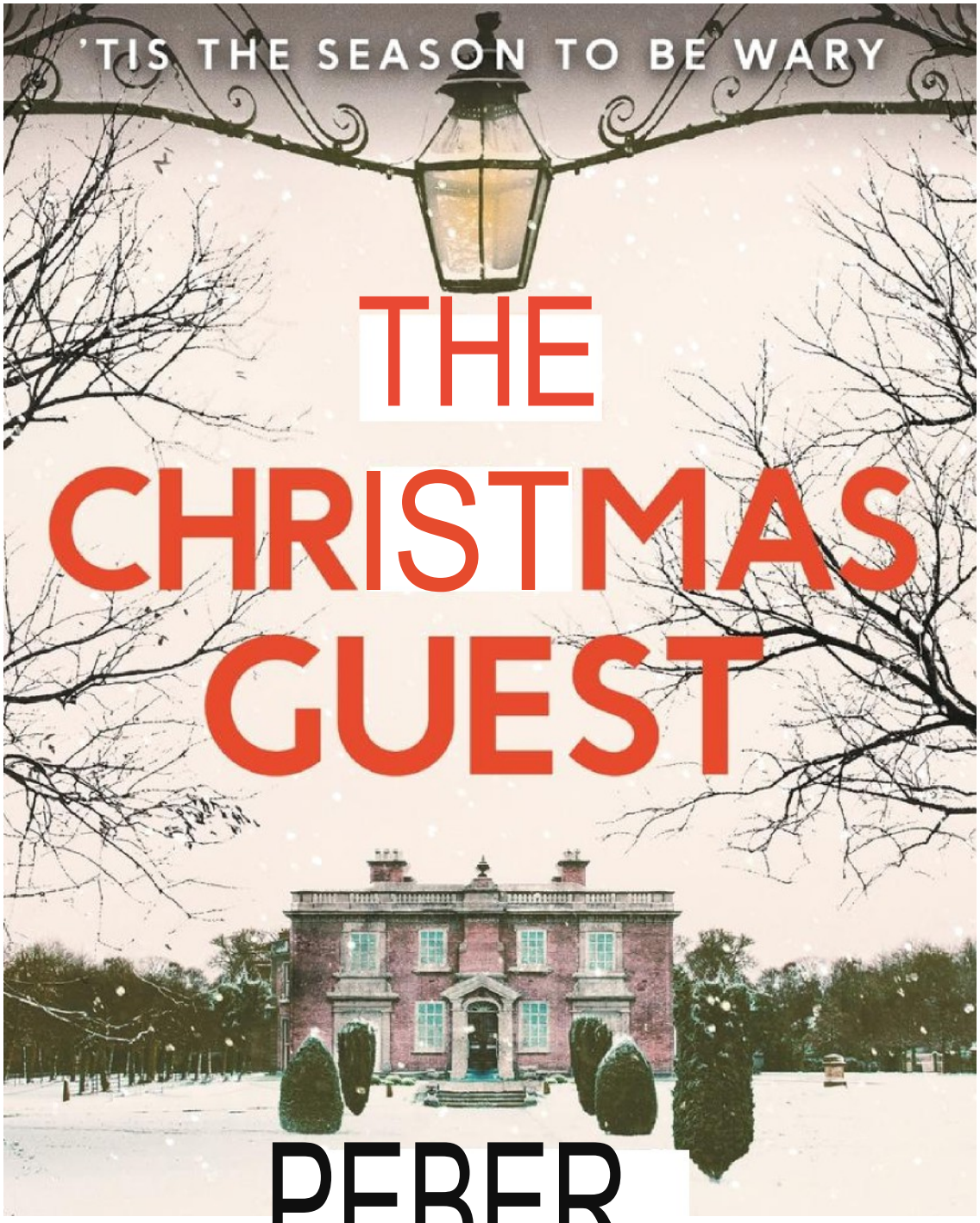
Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

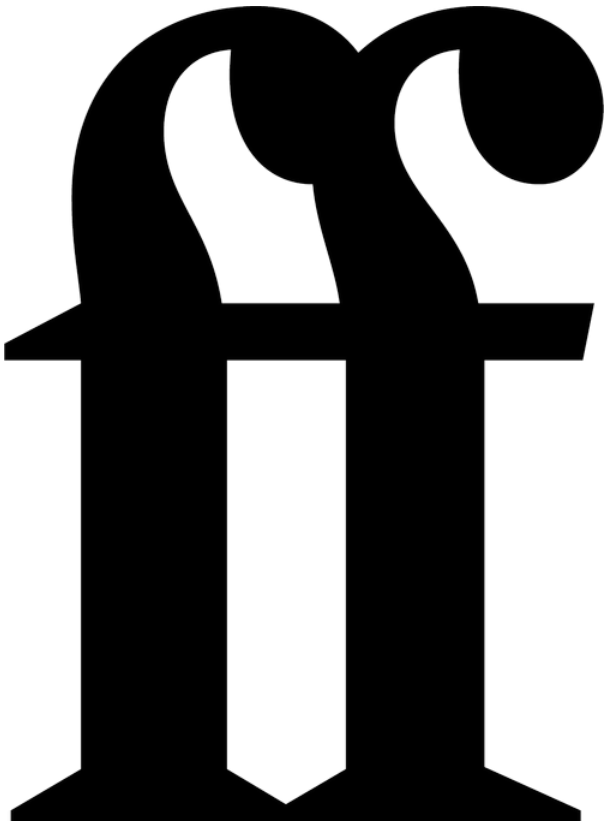
Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PEBER SWABSO&

S UND AY T II-I ES B EST S E LLİ N G AUTHOR

PETER SWANSON

-

THE YILBAŞI KONUĞU

faber

İki teyze için-
Noel'den hoşlanmayan Pearl Taylor Moynihan ve
Sue Ellis Swasey için,
o da pek hoşlanmıyor

"Hayatta dövdüğüm zinciri ," diye yanıtladı Hayalet.

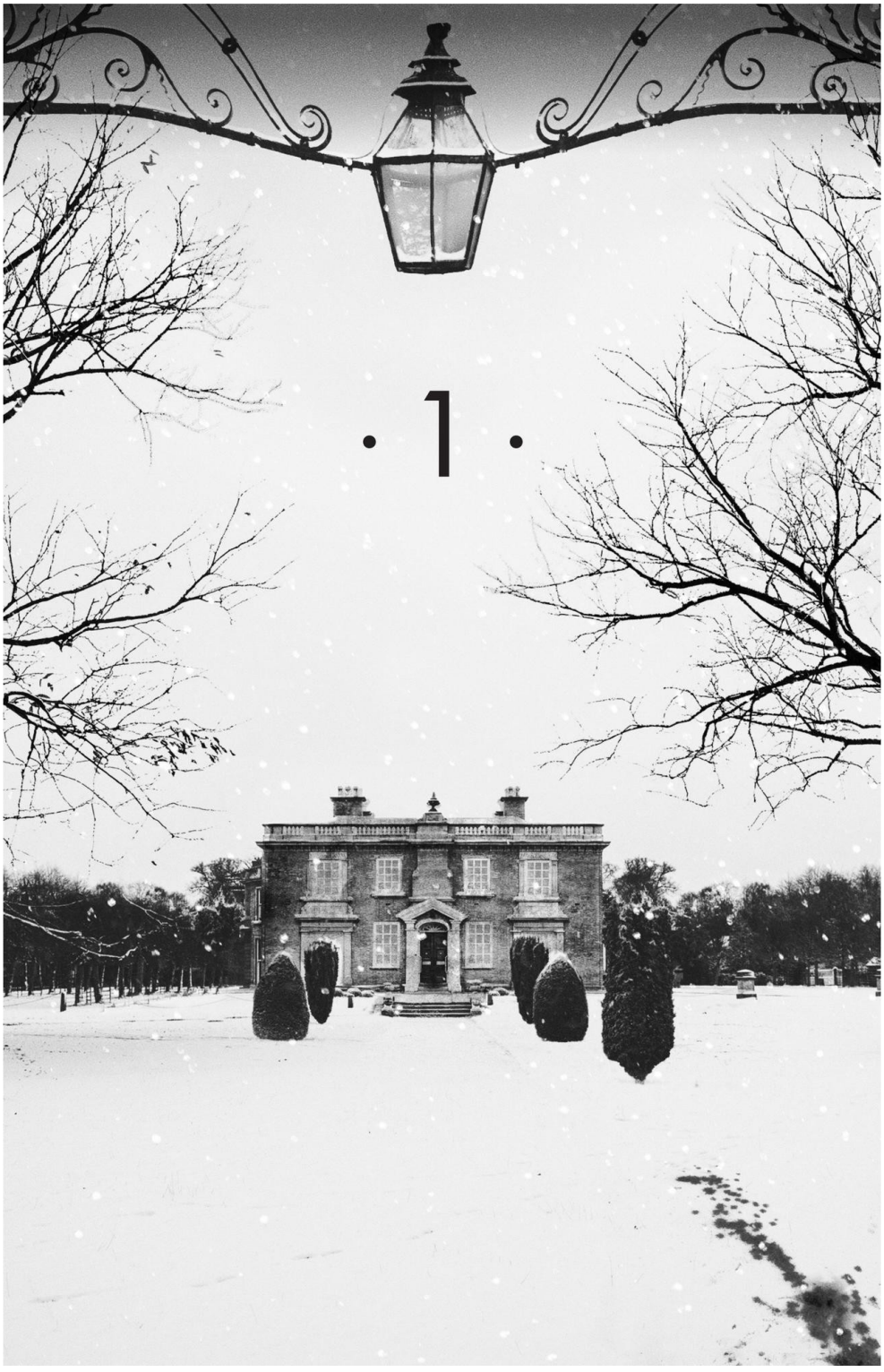
CHARLES DICKENS
Bir Noel Şarkısı

İçindekiler

Başlık Sayfası İthaf
Epigrafı

BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
Şimdi *Öldürmeye Değer Tür*'ün ilk bölümünü okuyun

Aynı Tarafından Yazar
Yazar Hakkında Telif
Hakkı

· 1 ·

Kendime ait bir ailem olmadığı için her yıl arkadaşlarım ve meslektaşlarım Noel tatili için beni evlerine davet ederler. Her zaman hayır derim ve bir hafta boyunca yalnız kalmaktan son derece memnun olduğumu savunurum. Ve çoğunlukla da öyleyimdir. İyi bir kitap okurum, belki en sevdiğim filmlerden bazılarını yeniden izlerim. Noel günü bir tavuk kızartıyorum ve çıtır patates ve Brüksel lahanası ile yiyorum. Kedim Elspeth de biraz kızarmış tavuk seviyor ve özel bir ikram olarak mutfak tezgahında oturmasına izin veriyorum. Öğleden sonra genellikle evimi temizliyor ya da kitap raflarımı yeniden düzenliyorum. Bazen hava güzelse Manhattan'da yürüyüşe çıkarım, ilginç görünen bir film var mı diye bakarım.

Tamamen yalnız değilim. Kapıcı Howard ve ben genellikle bir kadeh viski içmek için zaman buluyoruz ve son birkaç yıldır uğramasa da sık sık uğrayan, ailesi olmayan yakın bir arkadaşım var.

Bu yıl Noel günü, dairemin pencerelerini tıkırdatan ıslak ve karlı bir poyrazın hemen ardından geldi, bu yüzden kızarmış tavuğumdan sonra yürüyüşü atlamaya ve dolabımla uğraşmaya karar verdim. İki yatak odalı bir dairede yaşadığım için yeterince şanslıyım ve ikinci yatak odasını gömme dolaba dönüştürdüğümü söylemekten biraz utanıyorum. Ancak bağış toplama alanında çalışıyorum ve bazen hayatımın yarısı galalarda ve kokteyl partilerinde geçiyormuş gibi hissediyorum. Çok fazla elbiseye ve ayakkabıya ihtiyacım var.

Yatak odamdaki dolap benim varsayılan depolama alanım haline geldi, geçmiş yaşamlarımın hatıralarını içeren kutularla dolu, atılması imkansız ama yine de tamamen işe yaramaz olan tüm o ıvır zıvırlar. Kapıyı yavaşça açıyorum, fotoğraf albümleri ve hatıra eşyalarından oluşan bir çığın dışarı yuvarlanmasını bekliyorum. Bu tam bir New York hikâyesi olurdu: Noel günü dolabını temizlerken ezilerek ölen yalnız bir kadın-kedi, kalan kızarmış tavuk yemeğiyle hayatta tutulur. Ama kutular, onları dolaptan teker teker çıkarıp yere koymama yetecek kadar uzun süre havada kalıyor. sakladıklarımın belki dörtte birini atmak. New York'taki ilk birkaç yılımda doldurmuş olmam gereken bir kutuyla başlıyorum. East Village'daki bir yılbaşı partisini anlatan bir fotoğraf paketi buluyorum (saklamaya değer) ve *Seinfeld*'in Birinci ve İkinci Sezonlarının DVD kutu seti doğrudan çöpe gidiyor. Kendime bunun düşündüğümden daha kolay olacağını söylüyorum.

Evimdeki lambaları yakana kadar neredeyse tüm kutuları elden geçirmiş ve iki küçük çöp torbasını doldurmuş oluyorum. Ben

Naftalin kokan ve içinde büyükannemin cüzdanı olan bir kutu ve nedense atmaya kıyamadığım bir çocukluk bebeği olan bir başka kutu da dahil olmak üzere en eski kutular üzerinde çalışıyorum. Doğum belgemin ve iptal edilmiş pasaportlarımın altında hemen tanıdığım bir günlük buluyorum, kurdeleli bir kitap ayracına sahip beyaz bir moleskin ve onu alıyorum, yatağıma yaslanmak için İran halısı boyunca geriye doğru ilerliyorum. Sayfaları çeviriyorum ve Aralık 1989 tarihli bir kayda ulaşıyorum. Tam otuz yıl önce. Bir göz atmaya karar veriyorum, o *korkunç* yıla, o cinayet yılına geri dönmeye hazır olup *olmadığımdan* tam olarak emin değilim ama okumaya başladığımda duramayacağımı da biliyorum.

L. P. Hartley*'in The Go- Between* adlı hatırlamakla ilgili kitabının (her kitap hatırlamakla ilgili bir kitaptır, öyle değil mi?) ilk satırı olan ünlü bir alıntı vardır. "Geçmiş yabancı bir ülkedir: orada her şeyi farklı yaparlar." Benim durumumda geçmiş gerçekten de yabancı bir ülke. Ve evet, orada her şeyi çok farklı yapıyorlar.

17 Aralık

Bana benzeyen Emma Chapman beni Noel için evine davet etti!
Soğukkanlı olmaya çalıştım ve seçeneklerimi değerlendiriyormuş gibi beş saniye durakladım ama onu kandırdığımı sanmıyorum. Ben de hemen kabul ettim ve o da memnun görünüyordu. Bana Şeytan'ın dölü olan anne ve babasının, aslında iyi biri olan ikiz kardeşinin, ayrıca bir dizi arkadaşının ve sayısız kuzeninin olacağını söyledi. Çok fazla değil, dedi.

Sana Emma'dan bahsettiğimi biliyorum, Sevgili Günlük. Onunla oryantasyon haftasında tanıştım. Kaşmir giyiyor ve hayatım boyunca asla alamayacağım şeylere benzeyen mücevherler takıyor. Kulağa havalı geliyor, ya da en azından diğer öğrenciler öyle diyor. Ne zaman konuşsak aptalca bir şey söylüyorum.
Bir de bana Stuart Montgomery'den hoşlandığını söylediği ve benim de bunu unutup onunla takıldığım ve kendimi berbat hissettiğim vardı. Başka bir deyişle, benden nefret ettiğini düşünmüştüm. Yani her zaman arkadaş canlısıydı ama ben sadece İngiliz gibi davrandığını sanıyordum. Ama şimdi beni Noel için evine davet ettiğine göre, kim bilir? Onun en iyi arkadaşı mıyım? Ha ha.

Ona evinin ne kadar büyük olduğunu ve o merak etme, kendi odam olacak dedi.

Çok fazla sorum vardı ama beni ders arasında davet etti ve bunları soracak zamanım yoktu. Gelebildiğim için çok mutlu olduğunu, yarın akşam sendikadaki barda olacağını ve onunla orada buluşursam bana tüm detayları anlatacağını .

HEYECANLIYIM (sanırım doğru kelime bu) ve kendimi Noel'de Londra'da yalnız kalmaya hazırlamış olsam da, hatta bir yanım bunu dört gözle beklese de, şimdi insanlarla birlikte olacağım için çok mutluyum. Yine de gerginim. Aile nasıl olacak? Benim
Kıyafetler yeterince güzel mi? Orman tavuğu avına gitmemi bekleyecekler mi? Hediye getirmem gerekiyor mu? Sanırım her şeyi yarın öğreneceğim.

18 Aralık

Bugün iyi bir gün değildi. İngiliz Manzaraları sınavından kaldığımı hemen hemen biliyorum. Sınav boyunca beynim donup kalmıştı ve daha sonra tekrar kontrol ettiğimde bir Turner tablosunu Constable olarak yanlış tanımladığımı gördüm. İşte böyle. Öğleden sonra daireme döndüğümde Jody tüm kahvaltı tabaklarını masanın üzerinde bırakmıştı. Onları yatak odasına düşündüm ama vazgeçtim. İki gün sonra gidecekti ve onu bir daha hiç görmeyecektim, o yüzden ne fark ki? Yine de bu beni kötü bir ruh haline soktu.

Sonra bara gittim, Emma'yı görmeyi bekliyordum ve beni neşelendirecek bir şey varsa da bu olurdu diye düşündüm. Noel tatilimiz hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyordum. Ama bir saat boyunca tek başıma bir masada oturdum ve o gelmedi. Gitmek üzereydim ki Tom, şu çocuk
Her zaman beyzbol şapkası takan Florida'lı geldi ve onunla birkaç içki içtim, ona Amerika'ya nasıl geri dönmeyeceğimi anlattım.
Noel tatili ve bana nedenini sorup durdu ve sonunda, muhtemelen Altı elma şarabı içtikten sonra ona annemin öldüğünü ve babamın kim olduğunu bilmediğimi, yani aslında yetim olduğumu söyledim. Ona söylemek istememiştim çünkü bana acıyacağını düşünmüştüm.
Ama yetimlik durumumla ilgili oldukça kaba davrandı ve "Arkadaşların olmalı, değil mi?" gibi bir şey söyledi. Ona arkadaşlarım olduğunu söyledim, Michelle'i düşündüm, şu anda üniversitedeki erkek arkadaşına o kadar aşık ki ondan neredeyse hiç haber alamıyorum (WAAH!).

Benimle daireme kadar yürümesine izin verdim ve bana Eylül ayında takıldığımız partiyi hatırlattı, ben de zamandan beri çok büyüdüğümü söyledim. Ha ha, dedi ve yine de beni öpmeye çalıştı ama açıkçası havamda değildim. Oynaştığımız zamanları gayet iyi hatırlıyordum ve pek de hoş şeyler olmamıştı (boynunu yalamıştı ve gömleği kokuyordu). Jody'nin programındaki profesörle sikiştiğini duyabildiğim daireme çıktım ve olabildiğince yüksek sesle mutfağa girdim, bir kase artık patates püresi yedim ve bir yandan da
Masanın üzerine bıraktığı bulaşıkları yıkamadım, dişlerimi sıktım ve ılık suda bekletmek için lavaboya koydum. Sonra yatağa girdim ve sana yazdım, Sevgili Günlük.

19 Aralık

Sabah oldu ve ben hâlâ yorganın altındayım. Bugün yapmam gereken tek şey Weimar Almanya'sında sanat üzerine yazdığım makaleyi teslim etmek ve ardından danışmanım Nicola ile buluşmak. Aklıma Emma'yı bulmayı deneyebileceğim geldi - bugün Somerset House'da son sınavına gireceğinden oldukça eminim ve dışarıda dolaşıp ona rastlamayı umabilirim. Ama belki de Noel'de onunla birlikte eve gelmemi istemediğine karar vermiştir ve eğer durum buysa bu ikimiz için de utanç verici olur. Londra'da yalnız kalmayı zaten kabullenmiştim, bu yüzden tekrar kabullenmem gerekecek. Her yere gideceğim.
Henüz gitmediğim müzeler. Öğrenci bekleme olayını yapacağım ve tiyatroya gideceğim. Ve eğer hava çok soğuk değilse tekrar koşmaya başlayacağım. Michelle bana Londra'da yaşarken yaklaşık 20 kilo alacağımı söylemişti ve dürüst olmak gerekirse gerçeklerden o kadar da uzak değildi. Daha az elma şarabı, daha fazla patates yok, daha fazla koşu!
Leighton House'a geri dön ve bu sefer dikkatini ver.
Yine o mavi duvarlı Hint lokantasında yemek ye.

Ve kim bilir, belki de gelecek dönem için derslerime bir başlangıç yaparım. Bu harika olurdu. , Noel'de yalnız kalmamın daha iyi olacağını düşünüyorum. Benim için iyi olacak.

*

Geri döndüm ve biraz sarhoşum, bütün geceyi Emma ile geçirdim ve sadece onun ailesinin evine gitmekle kalmayacağım.

Catswolds!!! ama yarın gidiyorum!

Nicola ile görüştükten ve İngiliz manzaralarından kesinlikle sınıfta kalmadığım konusunda beni temin ettikten sonra doğruca Dragon'a gittim, tabii ki dönemin son günü olduğu için tıklım tıklımdı. Debbie, Tom ve adını asla hatırlayamadığım diğer Amerikalı kız da oradaydı. Orada onlarla içki içtim ve sonra barda Emma'yı gördüm ve ne yapacağımı bilemedim, ama o döndü ve beni gördü ve koşarak bana bir gece önce gelemediği için ne kadar üzgün olduğunu ve nasıl numaramın onda olmadığını fark etti.

Uzun lafın kısası, evine için her şeyin ayarlandığını ama beni bırakamayacağını söyledi. Sanırım çok utanmıştı ama erkek kardeşi bu gece onu eve bırakacaktı.

Londra'da yaşıyor ve beni de onlarla gitmeye davet edecekti ama odam henüz hazır değildi ve "Anne" Çarşambaya kadar ziyaretçi yok demişti, vesaire, vesaire ve trene binmemin sakıncası var mıydı?

Yarın öğleden sonra beni istasyondan alacaktı. Ona trene binmeyi çok istediğimi söyledim ve bana sarıldı, dairedeki numaramı aldı ve sabah beni tren saatiyle birlikte arayacağını söyledi.

Ona ne giymem ve ne getirmem gerektiğine dair sorular sorup durdum, o da gülmeye devam etti ve bana ne istersem giymemi ve hiçbir şey getirmememi söyledi ki bu hiç yardımcı olmadı. Sonra elini yanağıma koyup gözlerimin içine baktı ve bana ne kadar heyecanlı olduğunu söyledi.

ve onun da oldukça sarhoş olduğunu fark ettim.

Umarım yarın gerçekten arar.

20 Aralık

Clevemoor'a giden trendeyim! Henüz hareket etmediği için hâlâ Paddington İstasyonu'ndayım ama Noel için gerçekten bir İngiliz kır evine gideceğime inanamıyorum! Kulağa bir aşk romanının başlangıcı gibi geliyor, ya da belki bir cinayet gizemi. Her ikisi de Londra'da kalıp yalnız ve depresif olmaktan çok daha iyi.

Emma sabah beni aradı. Starvewood Hall'dan aradığını söyledi, ben de evinizin bir adı var dedim! Güldü ve bana ülkedeki çoğu evin bir adı olduğunu ve çok etkilenmememi söyledi. Tren saatlerine bakmış ve bana bir tren yakalayabileceğimi söylemişti.

1:35'te Paddington'dan direkt gidecekti. Beni ya kendisinin alacağını ya da kardeşini göndereceğini söyledi. Ona ne getireceğini tekrar sordum ama hiçbir şey söylemedi. Yine de bu sabah çılgınca bir alışverişe çıktım ve iki yeni tayt, beyaz bir kazak, iki aydır çıkarmadığım halde kokmayan yeni bir saç ve yeni bir iç çamaşırı aldım çünkü ne olacağı belli olmaz.
Sonra Body Shop'a gidip Emma'ya ve belki annesine vermek için ayak kremleri ve losyonlar aldım, sonra erkek kardeşi ve babası hakkında paniğe kapıldım ve bir içki dükkanına gidip neredeyse tüm paramı harcadım.
Dükkândaki adamın bana hediye edebileceğimi söylediği bir şişe viski ve güzel etiketli bir şişe porto için dünyadaki tüm paramı harcadım.

Çantam bir ton ağırlığında ama trendeyim ve gerçekten de hareket etmeye başladı. Metro dışında burada yaşadığım süre boyunca hiç trene binmemiştim ve filmlerde gördüğünüz cam kapılı, herkesin sigara içtiği kabinlerden birinde olabileceğimi düşünmüştüm. Ama iki kişilik döşemeli bir koltukta ters tarafa bakıyorum ve yanımdaki adam soğan çorbası gibi kokuyor.
Koltukların kumaşı maviler ve altınlardan oluşan çılgın bir desene sahip. Soğanlı adam uyuyakalmış, omzunu benimkine dayamış.

Tren Londra'dan ayrıldı ve gökyüzünde gerçek bir mavi de yağmur ya da kar yağmıyor ve beş dakika önce bir tepenin yamacında bir koyun sürüsü gördüm. Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.
Bir yıl önce Kaliforniya'daydım, muhtemelen Carbondale'deki kuzenimin evine gitmek için otobüse binmek üzereydim, kendime acıyordum, hayatımın asla değişmeyeceğini düşünüyordum. Ama değişti ve ben bu trendeydim ve Emma en azından bir hafta kalmam gerektiğini söyledi. En sevdiği kır barının eve yürüme mesafesinde olduğunu ve kuzenlerinden en az birinin yarı sevimli olduğunu söyledi. Ona hafta boyunca herkesin ne yaptığını sordum, o da bana bütün gün kitap okuduğunu ya da kır yürüyüşleri yaptığını söyledi. Bunu daha çekici bir şekilde söyledi, "Tembel ol, şişmanla, bahçenin sonuna kadar yürü ve geri dön, öğle yemeğinde içmeye başla" gibi bir şey.

Zihnimin bu hafta neler olabileceğine dair fantezilerle yarışmaya başladığını hissedebiliyorum. Yavaşla, zihin! Sadece olmasına izin ver. Belki de korkunç ve garip olacak ve Emma, Eylül ayında tanıştığımızda ilk düşündüğüm soğuk züppeye dönüşecek. Eğer durum buysa

en azından anlatacak bir hikayem olur. Annem hep böyle derdi.

Hızlı bir liste, hiçbirini takip etmeyeceğimden değil:

1. İngilizlere ne kadar tuhaf olduklarını söyleyip durmayın.
2. Şüpheye , konuştuğunuz kişiye son zamanlarda ne okuduğunu ve iyi bir film izleyip izlemediğini sorun.
3. Öğle yemeğinden sonra gömülü gıda maddeleri için dişleri kontrol edin.
4. Üç saniyeden fazla süren sessizliği doldurmak sizin işiniz değil.
5. Şarap yudumlanan bir içecektir.
6. Bir kitabı bitir. Herhangi bir kitabı.

Evde olduğumu söylemek için kısa bir not. Nasıl tarif edebilirim? Uzun çakıllı bir araba yolunun aşağısında kocaman taş bir malikane. Aynı anda hem şaşırtıcı hem de yıkık dökük bir yer. Sonsuz oda var ve Tavanlarda kirişler var ve gerçek vitraylar var
Salonda pencereler var, ki ben buna oturma odası diyorum. Pencereler Mobilyalar biraz dağınık ve tüm halılar o kadar çıplak ki bazı yerlerde sadece yarım bir halı kalmış. Benim odam evin arka tarafında, mutfaktan yukarı çıkan karanlık ve dar bir merdivenin hemen başında.

Hizmetçi odası mı? Beni gezdiren Emma'ya sordum ve Tanrı'ya şükür güldü, sonra dedi ki, Evet, ama beş yıldır bir hizmetçiye paramız . Ben de şaka yaptığını düşünerek güldüm ama şaka yaptığını sanmıyorum.

Odam Kanada kadar soğuk ama pencere arka bahçeye bakıyor, gül çalıları, bazıları solmuş beyaz çiçekleri tutuyor, hepsi de bulanık bir göletin kenarındaki küçük bir taş kulübeye iniyor. Emma bana saat altı gibi salonda içki içileceğini ama ondan önce çıkıp etrafta dolaşabileceğimi söyledi. Yine de bu odadaki küçük çocuk masasında oturmaktan ve aşağı inip aileyle tanışma vakti gelene kadar sana yazmaktan mutluyum, sevgilim. İngiltere'de hayatımda hiç olmadığım kadar cesur olduğumu düşünüyorum (hayır, biliyorum!) ama bir kır evinde rastgele aile üyelerine kendimi tanıtmak için dolaşacak kadar cesur değilim.

Kardeşim Adam hakkında konuşmanın zamanı geldi. Trenden indiğimde küçük istasyonda (buradaki her şey gibi soluk taş) bekliyordu

Otoparka açılan kemerli geçitten beni bekliyordu. Spor arabasına yaslanmış, yırtık pırtık bir polo tişörtün üzerine uzun bir tüvit ceket giymiş ve sigara içiyordu. Onu ilk ben fark ettim çünkü elinin tersine ve bu gerçekten de Gotik bir filmin başlangıcı gibiydi.
romantizm (ya da gizem filmi!) çünkü o güzel. Emma da güzel ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde. Bal rengi saçlar, pembe yanaklar, muhtemelen
çıplak iyi görünüyor. Erkek kardeşinin de bal rengi saçları ve pembe yanakları var ama inanılmaz bir Roma burnu ve çok geniş omuzları var, böylece vücudu aşağıya doğru daralıyor. Ve fark ettim ki, Michelangelo'nun Davut'u gibi bir kalçası eğik, bir dizi bükük, contrapposto pozunda duruyordu. Sigarasını söndürdü ve yukarı baktı. Beni gördü, çantam için arabasının bagajını açtı ama benim için koymayı teklif etmedi. Ancak bana bir sigara teklif etti ve ben de sadece partilerde sigara içen biri olmama rağmen kabul ettim, ancak o kadar soğuktu ki onu etkilemek. Arabada beni aldığı için ona yüzlerce kez teşekkür ettim, öyle ki sonunda bana teşekkür etmeyi bırakmamı söylemek zorunda kaldı. Konuşmayı bıraktım ve aşk ilişkimizi daha başlamadan mahvettiğimi düşündüm.
hiç başlamamıştı. Ama sonra dedi ki, geri dönmeden önce bir şeyler içmek için bildiğim bir bara uğrayabilir miyiz? Çaresiz durumdayım.

Ona sorun olmadığını söyledim ve arabayı tek yönlü olduğunu varsaydığım bir şeride kırbaçladı ama arabalar diğer yönden gelmeye devam etti ve yaklaşık üç kez öleceğimi düşündüm. Sakin ol demeye başladım.
ve varış noktasına ulaştık, ben her zaman yakışıklı erkekler tarafından kır barlarına götürülüyormuşum ve bu BÜYÜK BİR SORUN DEĞİLMİŞ gibi davranıyordum.

İçeride bana ne istediğimi sordu ve ben de kendimi en kolay ne varsa ya da sen ne içiyorsan dememek için zorladım ve onun yerine bir elma şarabı istedim. Onun ne içtiğini sormadığıma sevinmiştim çünkü o buzsuz bir duble viski aldım. Elma şarabım özellikle iyiydi ve yanan katran gibi kokan bir ateşin yanındaki bir köşe masasına oturduk. Tavan inanılmaz derecede alçaktı ve şöminenin yanında uyuyan tüylü bir köpek vardı ve İngiltere'deki tüm barların Londra'daki barlar gibi olduğunu varsaymıştım, ama bu farklıydı. Kendimi zamanda geriye gitmiş gibi hissediyorum, Londra'daki ilk haftamda tüm yeni öğrencilerin
Mimari bir yürüyüşe çıktık ve Wren'in tasarladığı bir pub olan Old Bell'e vardık ve gözlerinizi kısarsanız sanki

üç yüz yıl önce oradaydı.

Bunun için , dedi Adam ve kasabadaki tüm arkadaşlarının evin yakınındaki bar olan Sheepfold'da olduğunu ve onları görmeye dayanamadığını ama bir içki için can attığını anlattı. Herhalde Atkım olmadığına dikkat çekip (parmağının ucunu göğüs kemiğime bastırarak!) kendi atkısını bana teklif ettiği için ürperdim, ama reddettim ve ceketimin düğmelerini ilikledim. Ona LSE'yi sordum-Emma bana oraya gidip nasıl zengin olunacağını araştırıyordum ve o da omuz . Duraklamaları anlamsız konuşmalarla doldurmak gibi kötü bir alışkanlığım var ve konuşmamak için kendimi zor tutuyordum, ama sonunda barın Noel süslemeleriyle ne kadar güzel olduğu hakkında saçmalamaya başladım. Bu tür şeyleri seviyorsun, değil mi? dedi. "Sıradaki kız kadar" dedim ve bu onu güldürdü. Sonra İçkisini bitirdiğinde bana içmemi söyledi ve sonra beni eve götürdü, yol boyunca bir şeyleri işaret etti. Köyün yeşili. Adını duymadığım bir pop şarkıcısının yaşadığı ev. Sheepfold. Sonra birden Starvewood Hall'a geldik. Suç mahalli, dedi ve gerçekten de çantamı geniş ön kapının alçak eşiğinin altına taşıdı,
Fuayedeki taş zemine bıraktı. Emma gelene kadar adını bağırdı, kızgın ve kırmızı suratlı görünüyordu ve sonra beni onunla bıraktı.

*

Dürüst olmak gerekirse şu an biraz sarhoşum. Gece büyüleyiciydi ve şimdi yorganın altına girmem gerekiyor çünkü çok yorgunum ve çok üşüyorum. Aileleriyle tanıştım ve çok korkunçlar. Daha sonra. Emma bütün gece yanımdan ayrılmadı.
Gece. Çok tatlı!! Akşam yemeği açık büfeydi ve hepimiz yemek salonunda yedik ve Adam da oradaydı ama sonra bara gitti. E ve ben de gidecektik ama sonra bir şişe Baileys Irish Cream (şimdiye kadarki en iyi şey) ile ateşin önünde kıvrıldık ve sonra sanırım pub kapandı ve şimdi Buradayım, soğuk odama geri döndüm ve bir battaniyenin altına kıvrıldım. Pencere tıkırdıyor ve dışarıdan garip sesler duymaya devam ediyorum. Adam çok güzel. Bu aslında bir aşk hikayesi olabilir (parmaklar çapraz) ama E'nin bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyorum.

Umurumda mı? Şu anda umurumda olduğunu sanmıyorum ama sabahları hep farklı hissediyorum. Gelişmekte olan bu hikaye hakkında daha sonra bilgi vereceğim.

21 Aralık

Başım zonkluyor, ağzım zımpara kağıdı gibi. Ugh! Rüyamda liseden Dave ile oynaşıyordum ve o göğüslerimi bulmaya çalışıyordu ama orada değillerdi. Sonra turuncu bir kediyle yüz yüze uyandım, manyakça mırıldanıyor ve keskin pençeleriyle göğsümü yoğuruyordu. Telaşla doğruldum ve kedi sıçrayıp kapımdan içeri girdi (kapıyı kapatmamış mıydım??) ve şimdi uyanığım ve saat altı bile değil ama tekrar uykuya dalmamın imkanı yok.

Az önce dün yazdıklarımı okudum ve şimdi dün gece söylediğim ve yaptığım her şeyi gözden geçirip utanıp utanmadığımı anlamaya çalışıyorum
kendim ya da değil. Ama her şey . Emma çok iyi davranıyor ve sanırım ona her şeyi anlatabilirim. Beni tanıştırdı ama yanımdan hiç ayrılmadı. Annesi çok soğuktu ve bana Amerika'nın neresinden olduğumu sordu, ben de Kaliforniya'da Sacramento dedim, o da "Evet canım, Sacramento'nun nerede olduğunu biliyorum" dedi. Daha sonra ona Bayan Chapman diye hitap ettim ve o da bana baktı.
Sanki yabancı dilde konuşmuşum gibi. neyse, uzak durulması gereken insanlar listeme girdi.

Bay Chapman da pek arkadaş canlısı değildi ama benimle biraz konuştu ve sanat tarihi dersimden sonra ne iş bulmayı umduğumu sordu. Bir gün üniversitede öğretmenlik yapmayı umduğumu ve bunun benim için bir işle ilgili olmadığını, sadece sanat sevgimle ilgili olduğunu söyleyip durdum ve şimdi söylediğim bazı şeyleri düşününce bile içim cız ediyor. Kardeşi, karısı ve ikisi erkek ikisi kız dört çocuğuyla birlikte geldiğinde ikimiz de kurtulmuştuk. Bay Chapman onları karşılamaya gitmeden önce elini kısa bir süreliğine sırtıma koydu, bir nevi beni itti, tıpkı tüm yemeğinizi yedikten sonra bir tabağı ittiğiniz gibi. Beş dakika sonra gelen aileyle salonda karşılaştım, kızlar somurtkan gençlerdi, ikisi de somurtkan ve zayıftı. Bir de çok uzun boylu, sıska ve korkunç sivilceleri olan bir oğlan vardı ki kalbimi biraz kırdı. On beş yaşlarında olmalıydı. E'nin bana sevimli olduğunu söylediği büyük çocuk Jeremy, tür boş yıl geçiriyordu. Rugby tişörtü giyiyordu ve kare şeklinde bir saçı vardı.
ve eminim bazı kızlar ondan hoşlanacaktır ama ben Adam'ı devam ediyorum, onun bana karşı herhangi bir ilgisi olduğundan değil. Yine de bir kız hayal kurabilir.

Akşam yemeği bir çeşit etle doldurulmuş bir çeşit turtaydı ve artık kendimi vejetaryen olarak adlandırıyor olsam da önümüzdeki hafta boyunca tüm bunlardan vazgeçmenin akıllıca olacağını düşünüyorum. Salonda yanan şömine ve süslenmiş büyük bir ağaç ile çok rahattı. Her

yerde çam dalları var,

Şöminenin üzerine ve kapıların etrafına örtülmüştü. benimkinden çok farklı, büyülü bir masal hayatına adım atmış gibi hissettim. Umarım bunu doğru anlatabilmişimdir sevgili günlük, çünkü bir gün,
Bundan yıllar sonra hatırlamayabilirim ve yaşlandığım zaman için bir resim oluşturmak istiyorum. Burada olmayı seviyorum. Kuzenlerim ve arkadaşlarımla dolu büyük ve dağınık bir aileye davet edilmiş olmayı seviyorum. Ben büyürken dünyaya karşı sadece annem ve benim olmamızı seviyordum ama gizli hayalim geniş bir ailenin parçası olmaktı. Bunu Emma'ya açıklamaya çalıştım ve sonunda ona tüm üzücü hayatımı, babamı nasıl hiç tanımadığımı (WAAH!) ve sonra annemin kanserden öldüğünü anlattım ve bana aç gözlerle baktı ve dedi ki, bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama bu kulağa harika geliyor.

Sanırım hepimiz sahip olmadığımız şeyleri istiyoruz. (Günün derin düşüncesi!)

Ve ben bunu istiyorum, insanlar gelip gidiyor - komşular, yaşlı bir Bir Merchant Ivory filmindeymiş gibi giyinmiş bir çift dün gece hızlıca bir şeyler içmek için uğradı. Adam'ın bir arkadaşı ortaya çıktı ve onu bara sürükledi (benden uzakta, BOO). Dün gece söylediğim gibi
Emma ve ben de oraya gidecektik, ama çok fazla samimi olduk.
Ateş. Hayal kırıklığına uğradım çünkü Adam'la vakit geçirmek istiyordum ama E ile içeride olmayı da seviyordum. Kokulu köpeklerden biri gelip ayaklarımın üzerinde uyuyakaldı.

*

Şimdi öğleden sonra. Garip bir gün oldu. Kahvaltı için aşağı indiğimde Emma'nın Adam'la yürüyüşe çıktığını öğrendim ve kendimi E'nin amcası Simon ve çocuklarıyla yemek yerken buldum. Amca zar zor konuşuyor ve tostundan her ısırık aldığında yüzünü buruşturan sesler çıkarıyordu. Kızlar-
isimleri Phoebe ve Maggie hangisi olduğunu bilmiyorum.
-Bana Kaliforniya hakkında sorular sordular. Onlara sörf yaptığımı (doğru) ve herkesin havalı bir arabası olduğunu söyledim ama Sacramento'nun Amerika'nın en sıkıcı şehri olduğunu ya da çoğu Kaliforniyalılar sıkıcıdır. Ve onlara Kaliforniya'nın İngiltere'deki bir köye kıyasla ne kadar yalnız olabileceğini, bir yere gitmek için araba kullanmanız gerektiğini ve tüm arkadaşlarımın sadece kıyafetlerine önem verdiğini söylemedim. Her ikisi de
kızlar Amerikan aksanını taklit etmeye çalıştılar ve sesleri sanki

Teksas. Onlar için İngiliz aksanı yaptım ve güldüler, güldüler ve berbat olduğunu söylediler.

Kahvaltıdan sonra evin içinde biraz dolaştım, kendimi kötü hissediyordum. E'nin annesini buldum ve ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordum ve sanki az önce ona sormuşum gibi bana şaşkın şaşkın baktı
nereden uyuşturucu alabileceğimi sordu. Sonra iliklerime kadar ürperten bir şekilde, "Tabii ki hayır canım," dedi. Yürüyüşe çıkmaya karar verdim, giyinip kuşandım ve
Doc Martens ayakkabılarımı giydim ve Simon Amca'ya ne yöne gittiğini bilip bilmediğini sordum.
Emma ve Adam gitmiş olabilir. Yaklaşık on dakika boyunca
Yakındaki yürüyüş yolları hakkında yeterince bilgisi olmadığını söyledi ama sonra göletin etrafından dolaşan bir yol olduğunu düşündüğünü söyledi.
Ormanın içinden geçen ve sizi köyün diğer tarafına götüren bir patika olduğunu, vesaire, vesaire. Ona teşekkür edip ön kapıya doğru bir adım attığımda bana bildiği başka bir patikadan . Evimle ilgili pek bir şey özlemiyorum ama Amerika'da birinden bir şey istediğinizde
yolu bilmiyorlarsa size yardım etmeye çalışmazlar!

Nihayet evden çıktığımda Adam ve Emma garaj yolundan geliyorlardı. Emma yürüyüşe çıkmadan önce benim yataktan kalkmamı beklemediği deli gibi özür diledi ve sonra ikimizin daha sonra gezintiye çıkacağımıza söz verdi ve geri dönüp onlarla birlikte eve gelmemi söyledi. Bu konuşma sırasında dışarıda olduğum için zaten üşüyordum, bu yüzden onunla ve Adam'la kalmak kolay bir karardı.

Öğle yemeği için Emma, Adam ve ben Sheepfold'a gittik. Büyük kuzen Jeremy, biz geldiğimizde çoktan oradaydı ve hepiçin bir masa tutuyordu, ancak Adam hemen arkadaşlarını fark etti ve gidip onlarla oturdu. Pub düşündüğümden daha havalıydı, bir tarafta yemek alanı vardı, bir sürü iyi giyimli yaşlı çift vardı. Bar tarafı koyu renkli ahşaptı ve duvarlarda koyun resimleri ve eski makaslar vardı. Sanki Emma orada bulunan herkesi tanıyormuş gibiydi. Bizim yaşlarımızda bir kız geldi, çığlık attı ve ona sarıldı ve ikisi hızla konuşmaya başladılar, başları neredeyse birbirine değiyordu. Biraz kıskanmıştım. Jeremy bana Mallorca adasında arkeolojik bir kazıda olduğunu anlatıyordu ve şimdiden biraz sarhoş olduğunu söyleyebilirdim ve ne zaman heyecanlansa tükürükleri yüzüme çarpıyordu.

Yaşlı insan grupları bara gelip bir içki içtikten sonra yemek salonuna yönlendiriliyordu. Neredeyse hepsi ya merhaba diyor ya da Emma ve Adam'ı selamlıyordu ama sonra bir çift geldi ve işler biraz tuhaflaştı. Adam barda içki alırken, Laura Ashley elbisesi ve ağır makyajıyla kadın gözlerini hızla kırpıştırarak bana bakmaya devam etti. Sonra kocasının kolunu çekiştirip beni işaret etti. E bunu fark etti ve paniklemiş bir şekilde etrafına bakınmaya başladı, belki de Adam'ı arıyordu, ama sonra başka bir yaşlı çift olanları gördü ve gidip müdahale etti, kadın çiçekli elbiseli olanın koluna girdi. Her şey çok garipti ve sonra Emma'nın Adam'ın gözüne takıldığını gördüm.
Odanın diğer tarafına geçti ve ben de yanına geleceğini düşündüm ama onun yerine diğer , bar alanının başka bir bölümüne açılan alçak bir kapıdan kaçar gibi geçti.

E'ye baktım ve "Ne oluyor lan?" dedim çok ağzıma aldım. Elini uzattı ve anlayamadığım bir şey söyledi
Barın gürültüsünden dolayı yeni kız aniden yüksek sesle "Aman Tanrım, tıpkı ona benziyor" dedi ve E onu susturdu.

Her neyse, tüm hikayeyi anladım. Çift yemek odasına gitti ve sonra Adam masamıza gelerek hepimize birer içki daha getirdi.
Görünüşe göre, yaz sonunda, Clevemoor'dan, hala lisede ya da ortaokulda, her ne derseniz deyin, yerel bir kız kaybolmuş ve daha sonra yakındaki ormanda öldürülmüş olarak bulunmuştu. Adı Joanna Davies'ti ve annesi bana bakıyordu çünkü sanırım ona benziyordum, öldürülen kıza. Gerçekten benzemiyorsun, dedi E. Yüzün değil ama sanırım bedenin, saç rengin ve saçını takma şeklin. Hayır, ona benziyor, dedi Adam. Bir sürü
Ancak herkes bunun tam bir gizem olduğunu, kimsenin onu kimin öldürdüğünü bilmediğini, polisin şaşkına döndüğünü söyledi.

Bardan çıktığımızda E arkadaşıyla konuşuyordu, bu yüzden Adam ve ben onların yaklaşık beş adım gerisinde birlikte yürüdük. İkimiz de onun sigaralarından birer içiyor ve sohbet ediyorduk.

Ben: Bu garipti, değil mi, barda ne oldu? Onunla: Sanırım öyleydi.

Ben: Onu tanıyor muydun, kızı?

Onunla: Aslında ben yaptım. Emma bir şey söylemek istemedi çünkü etrafta benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünen insanlar var.

onu delirtiyor.

Ben: Neden böyle düşünüyorlar?

Onu: İyi bir nedeni yok. Sadece arkadaştık. Polis beni sorguladı çünkü onu kaybolmadan kısa bir süre önce görmüştüm ve şimdi etrafta bir sürü söylenti dolaşıyor.

Ben: O senin kız arkadaşın mıydı?

O (biraz gülerek): Kız arkadaşı tanımla.

Ben: Bu kelimeyi tanımlamama ihtiyacınız olduğundan emin değilim. Şuna ne dersin? İkiniz öpüştünüz mü?

Onunla: Evet, vardı. Kız arkadaş böyle bir mi?

Bunu çok iğneleyici bir şekilde söyledi ve güldü. Sohbetten keyif alıyordum ama öldürülmüş bir kız hakkında şaka yaptığımızın da farkındaydım.

Ben: Peki, bütün arkadaşlarını öpüyor
musun? Onu: Tabii ki. Eğer izin
verirlerse.

Doğru. Yani o da öpüştüğün arkadaşlarından biri ?

Onu: Evet, kulağa doğru geliyor.

Daha fazlasını duymak istiyordum ama Adam eğilip düşen bir elmayı aldı ve kız kardeşine fırlattı, sırtına vurdu ve sonra o ve arkadaşı koşmaya başladılar, Adam da onları kovaladı.

E'ye gidip kitap okuyacağımı ve biraz kestireceğimi söyledim ama sana yazmayı çok istiyordum, sevgili D. Şu anda bir romantizmden çok bir cinayet gizeminin içindeyim gibi görünüyor. Ya da belki ikisinde de varım. Her şey çok heyecanlı, ayrıca biraz da ürkütücü. ÜRPERTICI/HEYECAN VERICI! Ona ne kadar benzediğimi merak ediyorum.

*

Okumaya çalıştım ama konsantre olamadım. Annemin eskiden okuduğu kitapları düşünüp durdum, hani şu kapağında her zaman karanlık bir evin göründüğü ve sarışın genç bir kadının gecelik giyerek oradan kaçtığı kitapları. Gotik gerilim kitapları. Tatillerimizde annem günde iki kitap okurdu. Şimdi ona o kitaplardan birinin içinde yaşadığımı söylemek istiyorum. Ve az önce fısıldayarak söyledim. Dua etmiyorum ama bazen annemle konuşuyorum, ona hayatımda neler olduğunu anlatıyorum. Ona eskiden sevdiği romanlardan birinde yaşadığımı ve bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu söylerim.

Bu evden pijamalarım ve UCLA tişörtümle kaçmadan önce.

*

Şimdi gece oldu ve bu gece öğrendiğim her şeyi açıklayamayacak kadar yorgunum. Polis de dahil olmak üzere, Adam'ın yaz sonunda o kızı öldürdüğüne inanan çok sayıda insan var. E'nin bana söylediği buydu. Ayrıca Adam'ın kızla ara sıra birlikte olduğunu ve
O gece onu en son gören oydu ve tutuklanmamasının tek nedeni köydeki başka bir kızın mazereti olmasıydı, ama şimdi o kız oldukça güvenilmez görünüyordu. Emma gerçekten endişeli görünüyordu ve bu günlükte bir cinayet gizeminin içinde olduğum için heyecanlanıp şakalar yaptığım için kendimi kötü hissettim. Bir kız öldürülmüştü ve Adam onunla görüşüyordu. Acaba E gerçekten onun yaptığını mı düşünüyor? Yani, yapmış olamaz, değil mi?

Uyumalıyım!

22 Aralık

Yatağımdayım ve burada kalıyorum çünkü bu oda çok soğuk. Kapımdaki tırmalama sesiyle uyandım ve turuncu kediyi içeri aldım. Şu anda yatağın radyatöre en yakın olan kenarında uyuyor; radyatör takırdıyor ve tıslıyor ama fark edilebilir bir ısı üretmiyor.

Öldürülen kızı, Adam'ı ve Starvewood Hall'a geldiğimden beri öğrendiğim her şeyi düşünüyorumDün gece yemek salonunda daha resmi bir akşam yemeği vardı, masanın etrafında yaklaşık on iki kişiydik, aralarında E'nin babasının bir arkadaşı ve müşterisi de vardı, Londra'dan gelen bir adam. Bay Chapman bir tür eğlence avukatı ve masadaki adam - bana sadece Daniel olarak tanıtıldı - görünüşe göre casus romanlarının çok satan bir yazarı. İkisi sohbeti domine etti. Özellikle Daniel çok komikti ve
Yakışıklıydı ve masadaki herkesi güldürdüğünde tepkimi ölçmek için gözlerini bana diktiğini fark ettim. Akşam yemeği mantar çorbasıyla başladı ve kaseyi yalamamak için elimden geleni yaptım. Sonra ördek göğsü geldi ve benimkinin az pişmiş olduğundan oldukça emindim ve kaba görünmemek yeterince yemek konusunda biraz panikliyordum ama köpeklerden biri beni kurtardı, bana sokuldu

masanın altına. Masadakiler yazarın bir başka öyküsüne gülerken yemeğimin çoğunu başarıyla onun çenesine aktardım.

Tatlı geldiğinde - trifle denen bir şey - bir sürü şarap içmiş olan E ile bire bir sohbete .

İşte o zaman Adam'ın bir şekilde tutuklanacağından endişe duydum. Öldürülen kız. Masadaki herkes konuşuyor olsa da, E biraz yüksek sesle konuşuyordu ve babası bunu fark edip sözünü kesti ve bir şeyler söyledi Mesela Emma, neden bize bu sonbahar üniversitede neler öğrendiğini anlatmıyorsun? kanın çekilmesini izledim ama sonra omuzlarını geriye attı ve İtalyan Rönesansına nasıl daha çok aşık olduğundan bahsetti. Babası onu sorguya çekmeye başladığında masadaki herkes sessizleşti, sevdiği belirli sanatçıları ve onlarla ilgili tam olarak ne olduğunu sordu ve sonunda onu Raphael hakkında bir hata yaparken yakaladı ve sonra kendinden çok memnun görünüyordu. Ben onun
Ama sonra yüksek sesle kızının aptal olmak için yeterince güzel olmadığını söyledi ve işte o zaman yazar Daniel ev sahiplerine kadeh kaldırmak için ayağa kalkarak günü kurtardı. Ben de ona katıldım ve dünyanın öbür ucundaki bir aile tarafından kabul edilmenin ne kadar şaşırtıcı olduğu hakkında kendi küçük, garip konuşmamı yaptım. Masanın etrafındaki yüzler bana boş boş bakıyordu, bu yüzden konuşmaya devam ettim ve kelimeleri söylerken, aynı anda, sonunda onları kendi kafamda dehşetle tekrarlayarak sayısız saatler geçireceğimin farkındaydım. Yerime oturduktan sonra
sonuncu olmamak için başka birinin kadeh kaldırmasını umuyordum. Emma imdada yetişti, şarabıyla birlikte ayağa kalktı ve yaz boyunca ölen büyükannesini ne kadar çok düşündüğünü, Noel'in onsuz aynı olmadığını söyledi. Emma'nın
Emma'nın korkunç babası da dahil olmak üzere tüm masa duygulanmış görünüyordu.

Yemekten sonra E'yi arka bahçede sigara içerken buldum ve ona katıldım. İyi misin? diye sordum, bir an kafası karışmış gibi göründü, sonra "Babam demek istedin herhalde" dedi. Bu bir şey değildi. Sanırım burada geçirdiğiniz hafta boyunca çok daha etkileyici bir gösteri göreceksiniz. Zalimlik onun hediyesi.

Daha sonra salonda kitap okuyorduk ki Adam içeri girdi, Eye çirkin sanat tarihçisi dedi (sevgi dolu, destekleyici bir şaka olarak söyledi) ve konuşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. İkisi gitti, ama ben etrafta takıldım ve bir ipucu oyununa (burada açıklanamayan bir nedenden dolayı Cluedo deniyor

nedeni) Phoebe, Maggie ve çok tatlı biri olduğu ortaya çıkan Simon Amca ile birlikte. Oyunu çok ciddiye aldı, tüm repliklerini canlandırdı ve hepimizi güldürdü. Merak ediyorsanız, kış bahçesinde ipi tutan Albay Hardal'dı. Oyundan sonra etrafta takıldım ama ne E ne de Adam geri döndü.

Mutfağa gittim ve yazar Daniel'i kendine bir sandviç hazırlarken buldum. Beni gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu ve ikimiz büyük adada kaşarlı sandviçlerimizi yedik ve biraz kırmızı şarap içtik. Ona yatağa gitmem gerektiğini söylediğimde elini kalçama koydu ve onun yerine yatak odasına gitmek isteyip istemediğimi sordu. Benim yaklaşık iki katım yaşındaydı ve biraz şaşırmıştım ama eli kalçamda hoş bir his uyandırdı ve neredeyse evet diyecektim. Bunun yerine telaşlandım, ona biriyle görüştüğümü söyledim ve mutfaktan çıkıp karanlık arka merdivenlerden odama çıktım. Şimdi acaba onunla birlikte odasına mı gitseydim diye düşünüyorum (muhtemelen benimkinden daha sıcak bir oda). Gerçek şu ki Adam'a aşık oldum, yoksa belki de
yaptım. Eylül ayında kendime Londra'daki yılımın hatalar yaptığım bir yıl olacağını söylemiştim ve belki de yazar Daniel yapmam gereken bir hataydı. Ayrıca, Adam'ın
biliyor muydu? Daha da önemlisi, umursar mıydı?

*

Odamdayım, öğleden sonra. Rüzgar pencereyi tıkırdatıyor. E yanımda uyuyor, biraz horluyor, ama ben tamamen uyanığım ve seni, Sevgili D'yi komodinden daha yeni çıkarmayı başardım ve şimdi bu yatağın küçük bir parçasını işgal ediyorum ve E'yi uyandırmamaya çalışıyorum.

Bugün çok şey oldu ama iki şey oldu
ÖNEMLİ. Birincisi Adam bu sabah babasıyla bir tür hesaplaşma yaşadı ve şimdi Londra'ya döndü. Kahvaltıdan sonraydı. Her zamanki gibi geç ve reçelli tostumu yerken evin bir yerinden kapı çarpma sesi duydum, sonra da Bayan Chapman
Kafasını yemek odasına attı, çok solgun ve endişeli görünüyordu. Orada gördüğü tek şey, kahvaltı masasında tek başıma Bonfire of the Vanities okuyan bendim. Kafası kayboldu. Daha sonra Emma bana Adam'ın kahvaltıda babalarıyla tartıştığını ve ona bu hafta boyunca başka birini aşağılamaya kalkarsa sonsuza dek gideceğini söylediğini anlattı.

asla geri dönmedi. E'ye göre babası şöyle bir şey söylemiş: "Eğer gidersen en azından kasabadaki cinayet oranı tekrar yükselmez. Ona babasının gerçekten Adam'ın bir katil olduğunu düşünüp düşünmediğini sordum ve şöyle dedi: Babamın ne düşündüğünü bilmiyorum ama eğer öyleyse bunun onu pek rahatsız etmeyeceğini biliyorum. Bazen onun bir psikopat olduğunu düşünüyorum. Yani babamın. Onun... Dedim ki. O kızı öldürdü, dedi E ve güldü. Hayır, genç kadınlarla ilgileniyor ama onları öldürmekle değil, dedi ve sonra söylediği şey komik olmasa da daha fazla güldü.

E ve ben kısa bir yürüyüş yaptık ve bana babasının ne kadar acımasız olabileceği, annesinin bu konuda hiçbir şey yapmadığı ve Adam'ın her zaman eve gelmemekle tehdit ettiği hakkında hikayeler anlattı.
Tatillerde. Biraz yağmur yağmaya başlamıştı ve biz de geri döndük. Eve döndüğümüzde Adam arabasına yaslanmış sigara içiyordu (neden hep sigara içtiğinden bahsediyorum bilmiyorum, da bahsetmeliyim). Her neyse, bize çantasını hazırladığını ve Londra'ya geri döneceğini söyledi.
Noel günü geri gel, dedi E, sesi küçük bir kız gibi çıkıyordu. Ona nedenini sordu, o da yalnız kalmamak için dedi ve güldü. Sonra ikimize de onunla gelmemizi, üçümüzün tatil boyunca Londra'da bar hoplayabileceğimizi söyledi ve ben içten içe E'nin bu fikre sıcak bakacağını umuyordum. Ama kız onunla alay etti. Bunu her zaman yapabiliriz,
dedi. Omuz silkti ve küçük arabasına binip yola koyuldu,
Bana baktı (o sabah bana ilk kez bakmıştı) ve yatak odama benim için bir şey bıraktığını söyledi

E, Adam gittiği için çok üzgün görünüyordu ve annesini bulmam için beni de yanında sürükledi. Elbette tek yapmak istediğim odama koşup Adam'ın bana ne bıraktığını öğrenmekti ama nedense E beni yanında istedi. Annesini evin arka tarafındaki camlı serada (aman Tanrım, tıpkı Clue'daki gibi bir kış bahçesi!) hasır bir sandalyede oturmuş ve liste yapar gibi bir şey yaparken bulduk. Aptalca yanında durdum Emma'yla birlikte.

Adam gitti.

Anneciğim: Evet, bunun farkındayım Emma. Sana söylemeden önce bana söyledi.

E: Onu durdurmaya çalıştın mı?

M: Ona kalması gerektiğini düşündüğümü söyledim. Ama o da baban gibi, bilirsin, bir kere karar verdi mi...

Babama benzemesinin tek yolu bu. Gitmesinin sebebi babam.

Bu noktada E tekrar küçük bir kız gibi konuşmaya başlamıştı ve ben de neden odada olduğumu merak ediyordum.

Adam'ın ne beklediğinden emin değilim. Baban senin babandır ve değişmeyecektir.

E: Ona nasıl katlanıyorsun bilmiyorum.

M: Bu konuşmayı tekrar yapmaya hazır değilim. Baban benim, senin ve Adam'ın geçimini sağladı. Ve bunun karşılığında
her zaman tam olarak ne isterse onu söyler ve yapar.

E: Bizi savunabilirsin, biliyorsun değil mi anne? Adam ve benim tek istediğimiz buydu.

M: Seni her zaman savunmadığımı biliyorsun?

Biraz farklı kelimelerle iki kez daha tekrar etmelerine rağmen aslında konuşmanın sonu buydu. Yavaşça odadan çıkmayı düşündüm ama Emma ağlamak üzereydi ve durumu daha da kötüleştirmek istemedim. Emma'nın KORKUNÇ ailesiyle vakit geçirmenin bir faydası da kendime ait bir ailem olmadığı için artık daha az kötü hissetmem.

Nihayet kış bahçesinden ayrıldıktan sonra, E dedi ki, Doğru, başka sarhoş olup haftanın geri kalanında sarhoş kalmaktan başka seçeneğimiz yok. Hadi bara gidelim.

Kabul ettim ve bu bana odama gidip üstümü değiştirme şansı verdi. Hazırlanmamış yatağımın üzerinde yeşil kağıt mendile kötü bir şekilde sarılmış bir hediye vardı.
Beyaz bir not kağıdına kırmızı mürekkeple karalanmış kelimeler vardı: NOEL'DEN ÖNCE AÇTIM. Beyaz bir eşarptı, çok güzel bir eşarp (kaşmir!) ve
Tabii ki parmağının boğazımın altındaki soğuk tenime dokunduğunu, kendi atkım olmadığı için beni azarladığını hatırladım.

Eşarbı boynuma doladım ve bir dakika boyunca Adam'ın onu seçtiğini, güzel parmaklarıyla ona dokunduğunu hayal ederek oturdum. Noel gününden önce geri dönmesi için küçük bir dua ettim (iyi şanslar!).

Bar biraz bulanıktı, köyden insanlarla doluydu (genç ve yaşlı) ve E hepsini tanıyordu. Keşke orada geçirdiğimiz saatler hakkında daha fazla şey söyleyecek zamanım olsaydı - sadece gelecekteki hafıza bankaları için yüz yaşına girmek üzere olan Dorothy'den bahsedeceğim, herkese içki ısmarladı ve E bekaretini kaybettiği çocuğu işaret etti (onu gördü ve kaçtı) ve

Aşağı Clevemoor'dan gelen iki çocukla o kadar güldük ki birazcık pantolonuma işedim. Gün ortasında verilen bir parti gibiydi. İlk yarım saat ya da daha fazlası sürünerek geçiyor, herkes havadan sudan konuşmaya çabalıyor, sonra birden üç saatin geçtiğini fark ediyorsunuz ve hava kararıyor
ve yanınızdaki adam "The Holly and the Ivy" şarkısını söylüyor.

Bir noktada E'yi kaybettim ve bardakları temizleyen kız
Bardaki masalar bana onun eve gittiğini sandığını söyledi. Paltomu aldım ve dışarı çıktım. Gökyüzü kötü bir çürük rengindeydi ve
Soğuk havada kar taneleri uçuşuyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. E gerçekten bensiz eve mi gitmişti? Sonunda ben de eve dönmeye karar verdim. Yol boyunca ve sonra uzun araba yolunda sadece beş dakikalık bir yürüyüştü ve eğer E evde değilse o zaman her zaman bara dönebilirdim.

Yeni atkımı boynuma sıkıca sardım, öptüm ve kimsenin görmemesini umdum, sonra yürümeye başladım, rüzgâr arkamdan beni iterek ilerliyordu. Bu yürüyüşü, en hızlı rotanın Starvewood Malikânesi'ni çaprazlamasına kesen ormandaki patikadan geçmek olduğunu bilecek kadar yapmıştım ama ormanda tek başıma yürümemin imkânı yoktu (ne de olsa bir GOTHIC THRILLER'da yaşıyorum). Bu yüzden neredeyse orman kadar karanlık olan yol boyunca ilerlemeye devam ettim, ta ki malikaneye açılan kapıya varana kadar
çakıllı araba yoluna döndüm. Evin yolunu ki adamın ormandan çıktığını gördüm. Hava kararıyordu ama üzerinde pazen bir palto ve bir çeşit şapka olduğunu anlayabiliyordum. Ona baktım, yüzünü seçmeye çalıştım, çok beyaz ve çok büyük olduğunu düşündüm ve sonra Noel Baba gibi büyük beyaz bir sakalı olduğunu fark ettim. Durdu ve bana baktı, bir an için birbirimize baktık, ben el sallayacağını ya da dostça bir şey yapacağını umuyordum. Ama bunun yerine parmağını kaldırdı ve boynunda gezdirdikten sonra beni işaret etti. Eve giden yolun geri kalanında koşmamak için tek yapabildiğim buydu. Yine de hızlı yürüdüm; bir kez arkamı döndüm ve o gitmişti.

Eve döndüğümde, nefes almaya çalışırken, onu orada hayal edip etmediğimi merak ettim. Sonra hayal etmediğime ve ormanda yürümemeye karar verdiğim için çok mutlu olduğuma karar verdim. Bunu düşünmek bile göğsümden bir buz sarkıtıyla bıçaklanmışım gibi hissettirdi.

Ben çamurlu botlarımı çıkarırken Bayan Chapman koridordan geçti ve bana Emma'yı görüp görmediğimi sordu. Ona hayır dedim, onu kendim aramak üzereydim, bardan haber vermeden ayrıldığını söyledim.

Ben. Sonra onunla konuşmaya devam ettim çünkü ben böyle yaparım. Kes sesini, kafamın içinde bağırmaya devam ettim.

Onu bulduğunuzda, dedi Bayan C, neredeyse bana bağırmak zorunda kalarak, onunla konuşmam gerektiğini söyleyin. Neden hemen ona dışarıda ürkütücü bir adam gördüğümü söylemediğimi bilmiyorum ama sanırım panikledim. Her şeye rağmen
belki de hayal ya da Bayan C benim dikkat çekmeye çalışan çılgın bir Amerikalı olduğumu düşünecekti. Ya da belki ormanda bir hayalet gördüm ve bir HAYALET HİKAYESİ'nin içindeyim.

Doğruca E'nin yatak odasına gittim, kapıyı çaldım. Cevap gelmeyince kapıyı iterek açtım ve olmadığını gördüm. Ormanda gördüğüm ürkütücü adamı düşünerek biraz endişelenmeye başladım. Korkunç ebeveynlerden uzak durmak umuduyla Bay Chapman'ın çalışma odasına ya da kış bahçesine yaklaşmamakla birlikte tüm odalara bakarak aşağıya indim. Salonda Simon Amca ve ailesini buldum.
Tanımadığım bir masa oyunu oynayan çocuklar ve satranç oynayan Simon ve Jeremy. Onlara Emma'yı görüp görmediklerini sordum ama görmemişlerdi. Kütüphanede beni baştan çıkarmaya çalışan yazar Daniel ile karşılaştım ve onu gördüğüm anda yanaklarımın kızardığını hissettim. O da görmüş olmalıydı çünkü güldü, sonra "Umarım dün geceyle ilgili bir kırgınlığın yoktur" dedi ve ben de ondan özür dilemeye başladım. Aptalca, biliyorum, ama bu benim varsayılan modum ve ona Emma'yı görüp görmediğini soracak kadar uzun süre durmayı başardım ve o da hayır dedi.

Sonunda, boş ver, diye düşündüm ve E'nin annesini aramak için kış bahçesine yöneldim. Ona şüpheli birini gördüğümü, yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu söylemeye karar vermiştim ama orada değildi. Bu noktada nemli çoraplarımın içindeki ayaklarım çok üşüyordu ve en azından gitmem gerektiğine karar verdim
terliklerimi almak için odama gittim. Emma'yı orada, yatağımdaki battaniyenin altında büzülmüş halde buldum.

Ben içeri girdiğimde kısa süreliğine uyandı. Çok sarhoşum, çok üşüyorum, dedi ve ben de yanına girdim. Gerçekten üşüyordu, elleri buz gibiydi, gövdesi titriyordu ve ben de ona sokuldum.

Beni barda yalnız bıraktın, dedim.

Üzgünüm, E dedi. O sarhoş anlardan birini yaşadım, bilirsiniz,
bir dakika orada durup neşeyle gevezelik edersiniz ve sonra
Oda dönüyordu ve aniden oradan çıkmam gerekiyordu. Ben

Üzgünüm ama o sakallı çocukla çok mutlu görünüyordun ve seni benimle bırakmak istemedim.

Ben: Eve nasıl geldin? E:

Yürüdüm tabii ki.

Ben: Ormanın içinden mi?

Tanrım, hayır. Tek başıma olmaz. Neden?

Ona ormanın kenarında gördüğüm adamı ve boğazımı kesmek istiyormuş gibi görünen o şeyi nasıl yaptığını anlattım, o da bana onu tarif ettirdi. Bir an düşündü ve sonra belki de Rutherford'ların evinde yaşayan bahçıvandır dedi
beyaz bir sakalı olduğundan ve muhtemelen tamamen kızgın olduğundan emindi. Konuşurken esnemeye devam etti, ben de tekrar uykuya dalmasına izin verdim. O kadar çok içmiş olmama rağmen tamamen uyanıktım. Başucumdaki çekmeceden sessizce seni, günlüğü çıkarıp tüm bunları yazmayı başardım.

23 Aralık

Henüz bitmemiş olmasına rağmen bugün sakin bir gün. Dün gece de sakin bir geceydi. Daniel kutlamaları devraldı ve herkes için Hint yemeği almak üzere dışarı çıktı, ardından televizyonu salona taşıdı, böylece
Dead of Night adlı bir filmin video kasetini izleyebileceğimizi söyledi. Çoğunlukla korku filmi ama aynı zamanda Noel'e de benziyor, diye söz verdi ama ben beğensem de Noel filmi demek biraz zordu. Yine de mükemmel bir akşamdı, herkes akşamdan , çok fazla Hint yemeği yiyorduk ve birbirimize sokuluyorduk. Daniel bana neredeyse hiç ve kesinlikle bana asılmadı. Düşmanca değildi, gerçekten, sadece sanırım beni o-olmayanlar
Benimle seks yapacaklar kategorisinde. O da beni doğru anlıyordu, Çünkü Adam'ı düşünmeden edemiyordum. Dışarıdan biri odaya her girdiğinde, arkamı dönüp gelenin Londra'dan dönen, uzun paltosuyla içeri giren ve fikrini değiştiren O olup olmadığını görmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

Yapmadı tabii ki.

sonra yukarı çıktım ve alacakaranlıkta ormandan çıkan o figürü ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünmemeye çalışarak neredeyse hemen uykuya daldım.

Bu sabah erkenden uyandım ve yatağıma uzanıp Emma ve Adam'ı düşündüm. Aslında tüm Chapman ailesini düşünüyordum. Buraya bir tampon olarak mı davet edildim? Muhtemelen, ama bunun beni rahatsız ettiğinden emin değilim.

Şu anda Emma'ya yakın hissediyorum. Bu şekilde başlamadık, Sevgili D, bildiğin gibi. Eylül sonunda Stuart Montgomery ile aramızda bir aşk üçgeni (daha çok LIKE üçgeni) vardı ama E ve ben bunu iki gece önce Bailey'lerle ateşin önünde konuştuk. Bana Stuart'tan hoşlandığını itiraf etmesine rağmen onunla takılarak ona büyük bir iyilik yaptığımı düşündüğünü söyledi. Onu kalp ağrısı ve sıkıntıdan kurtardığımı söyledi. Bunu duymak beni rahatlatmıştı, her ne kadar zaten bir şekilde affedildiğimi düşünmüş olsam da. Ne de olsa evine davet edilmiştim.

Soğuk tost ve reçelden oluşan kahvaltımı yaptıktan sonra sessiz evde dolaşmaya başladım. Adam gittiğinden beri onu düşünmeden edemiyorum. Joanna Davies'i de düşünmeden edemiyorum.
yaz sonunda. Adam onunla daha fazla mı ilgileniyordu?
Açıkça görülüyor ki, belki de öyleydi ve açıkça görülüyor ki, bazı insanlar Köylüler onu öldürdüğüne inanıyor. Emma'nın kapısının önünden sessizce geçerek yukarı çıktım ve Adam'ın yatak odasının önünde durdum. Ben asla içeri girdim, ama kapı hafif aralıktı ve elimi kapıya bastırdığımda menteşeleri üzerinde sessizce açıldı.

İçeri girdim, kendime sadece kitaplığına bakmak için orada olduğumu söyledim, çünkü okumak için yeni bir şeye ihtiyacım vardı (Bonfire of the Vanities sadece kesmiyor). Odası dağınık ama çekiciydi. Tek kişilik yatağının üzerine An American Werewolf in London'ın bir posterini asmıştı. bir köşesine bir yığın atılmış giysi, buruşuk kotlar, tişörtler ve en üste de bir çift çizgili boxer şort bırakmıştı. Onlara dokunmamak (ya da dürüst olmak gerekirse çalmamak) için elimden gelen her şeyi yaptım. Boxer ve başka bir şey giymese nasıl görüneceğini hayal ederek bir göz atmak için yaklaştım ve sonra turuncu kedi altından çıkıp odadan koşarak çıkarken tüm yığın yer değiştirdi. Ayakkabılarımdan çıktım ve nasıl çığlık atmadığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir şekilde atmadım. Kalbim yeniden atmaya çalışırken kitaplarına göz attım. Çok sayıda çocuk kitabı var - Tenten, Roald Dahl, Asteriks ve Oburiks - ve birkaç yetişkin kitabı, çoğunlukla Ian Fleming romanları ve Stephen Kings, ayrıca birkaç Martin Amis kitabı. Uzun zamandır okumak istediğim için (Nicola okumam gerektiğini söylemişti) Parfüm'ün bir kopyasını aldım ve Adam'ın bu kitabı elinde tuttuğunu bilmek bana kendimi iyi hissettirdi.

aynı zamanda. Ama aynı zamanda biri aniden odaya girdiğinde, sadece bir kitap ödünç almak için orada olduğumu söylemek için iyi bir bahane gibi geliyordu.

Ayrılmadan önce dağınık masasına gittim, masanın üstünde bir yığın ekonomi ders kitabı ve bir de çerçeveli fotoğraf vardı, Adam sarışın güzel bir kızla çekilmişti, önce Joanna Davies mi diye düşündüm ama fotoğrafı elime alınca Emma olduğunu fark ettim, birkaç yıl öncesine ait bir fotoğraftı. Adam tıpkı Adam'a benziyordu ama E farklı görünüyordu, saçları spreylenmiş ve taranmıştı, kireç yeşili bir üst ve taşlanmış bir kot pantolon giymişti. Adam
Yakası yıpranmış beyaz bir Oxford gömlek ve koyu renk bir pantolon giymişti ve sanki yapmak istediği son şeymiş gibi poz veriyordu, gömleğinin bir tarafı açıktı. İkisi de parka benzeyen bir yerde, eğri büğrü bir ağacın önünde duruyordu. Fotoğrafı yerine koydum, aniden bakmamam gereken bir şeye bakmışım gibi hissettim, her ne kadar sadece bir erkek ve kız kardeş fotoğrafı olsa da.

Adam'ın yatak odasından çıkmadan önce dolabına baktım ve yıkanmamış giysilerin küf kokusuyla karşılaştım. Kıyafetlerin yarısı dolabın zeminine yığılmıştı ama askıda asılı gömlekler ve blazer ceketler vardı. Elimi üzerlerinde gezdirdim, hepsi de onun teninin yanında zaman geçirmiş yumuşak pamuklulardı ve sonra parmaklarım kaygan bir kumaş tespit etti. Soluk bir elbiseydi, genç bir kızın giyebileceği boyuttaydı. Çekip çıkardım. El yapımı gibi görünüyordu, etiketinde Emma'nın adı yazıyordu ve Adam'ın bunu neden dolabında sakladığını merak ettim. Elbisenin ön kısmında kahverengi, kabuklu lekeler vardı ve bir anda aklıma Emma'nın dönemin başında Dragon'da burnunun kanaması ve Eskiden burnu kanardı. Bu elbiseyi burnu kanarken mi mahvetmişti? Ve eğer öyleyse, neden Adam'ın dolabındaydı?

Odadaki radyatör yüksek sesle tıkırdadı ve birileri beni görmeden Adam'ın yatak odasından çıkmam gerektiğine karar vererek tekrar sıçradım.

Dışarısı aydınlıktı ve E'yi bulamıyordum, bu yüzden köye doğru yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Bu, Adam'ın atkısını boynuma dolamak için bir bahaneydi. Dışarı çıktığımda, ormanda gördüğüm büyük beyaz yüzlü adamı düşünmemek imkansızdı, bu yüzden araba yolu ve ardından yol boyunca yürüdüm, köye ulaştığımda rahatladım, diğer
Hava çok güzel olduğu için insanlar etrafta dolaşıyordu. Kullanılmış giysilerin satıldığı bir yardım mağazasına göz attım, ardından buğulu camları olan bir çay salonuna girmeyi düşündüm, ancak kapıyı açtığımda içerisinin ne kadar kalabalık olduğunu gördüm ve bu plandan

hemen vazgeçtim. Ben

Starvewood Hall'a doğru yürümeye başlamıştım ki
"Sen olduğunu sandım" dedi ve adının Sophie olduğunu hatırlattı, beni neredeyse çay salonuna girerken ve sonra çıkarken gördüğünü söyledi.

Sokakta bir süre konuştuk. Çok arkadaş canlısıydı, bu garipti çünkü barda beni neredeyse hiç tanımamıştı. Bütün bir haftayı Chapman'ların evinde geçirmeye davet edilmiş olmama şaşırmış gibiydi ve onunla konuşmak bile kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu, sanki daveti asla kabul etmemeliymişim, buna layık değilmişim gibi. Sohbeti bitirmeye çalıştım ama bana daha fazla soru sormaya devam etti ve sonra da keşke Sheepfold açık olsaydı da doğru düzgün bir şeyler içebilseydik dedi. Ayrılmadan hemen önce, "Joanna Davies'in annesi sana bakarken barda olanlar çok garipti, değil mi?" dedi.

Gerçekten Joanna'ya benziyor muyum? Dedim ya.

"Gerçekten" dedi Sophie, "gerçekten" kelimesini "ralli" gibi söyleyerek.

Garip.

Sophie: Bir deri bir kemik olması dışında tıpatıp aynısıydı. Çok komik çünkü herkes Jo'nun Emma'ya ne kadar benzediğini söylerdi, çünkü benziyorlar, sanırım, ama sen, sen aslında o olabilirsin.

Ben: Nasıl biriydi?

S: Oh, sanırım onun çok yerel bir kız olduğunu söyleyebilirsiniz, kim bilir belki bir okul gezisi dışında Londra'ya hiç gitmiştir. Züppe gibi görünmek istemem ama durum böyle.
İşte bu yüzden Adam Chapman'la çıktığını duyduğumuzda hepimiz şaşırdık.

Ben: Adam değil mi?

S: Yani, pek sayılmaz. Evet, tabii ki burada büyüdü ama ailesinin Londra'da bir dairesi var ve yerel okula falan da gitmedi. Jo'nun babası elektrikçi ve annesi de Cheltenham'daki büyük bir otelde çalışıyordu.

Ben: Adam ve Joanna ciddi miydiler?

Sophie güldü: En azından Adam değildi. Joanna için konuşamam tabii ki. Adam'ın burada, Clevemoor'da Joanna ile birlikteyken Londra'da muhtemelen üç kız arkadaşı vardı. Joanna, Adam için sadece biriydi.

Buraya döndüğünde, sanırım sıkılırsa ya da Claud ortalıkta yoksa diye.

Ben: Claud kim?

S: Claudia da buralı bir kız ama daha çok Emma ve benim gibi. Joanna gibi, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Ailesinin Sheepfold'un diğer tarafında bir evi var, yolun , adını unuttum.
Her neyse, Adam'la üç yıldır bir dargın bir barışıklarmış. Joanna'nın kafasının ezildiği gece Adam onunlaymış, ya da o öyle söylüyor.

(ve bu arada, şimdi çok ilgimi çekmeye başladı): Ne demek "öyle diyor"?

S: Oh, sanırım her şey dağılıyor, onun hikayesi. Dürüst olmak gerekirse, Claud'u hayatım boyunca tanıdım ve çok tatlı biri ama gerçekten çok aptal. (Şaşırtıcı çünkü babası bir tür reklam dehası ve annesinin de yerel tarihle ilgili bir kitap yazdığını duymuştum. Ama Claud, dediğim gibi, en keskin alet değil. O söyledi
Polis tüm gece Adam'la birlikte olduğunu söyledi ama sanırım daha önce Bourton-on-the-Water'daki bir barda ailesiyle yemek yediği çıktı, bu da Adam'ın mazeretinin tamamen ortadan kalktığı anlamına geliyor.

Ben: Onun düşünmüyorsun değil mi?

S: Ne yaptı? Joanna Davies'in kafasına taşla vurmak mı? Tanrım, hayır. Biraz hıyarın teki ama seri katil falan değil. Bence muhtemelen ona Chapman'ın kulübesinin orada buluşmasını söyledi ve sonra unuttu ya da her neyse ve sapığın biri gelip onu öldürdü.

Ben: Chapman kulübesi nedir?

S: evin arkasındaki eski taş kulübe.
Buradaki herkes oraya Chapman kulübesi diyor çünkü barlara giremeyecek kadar küçük çocukların gittiği yer. Yani, orası biraz ünlü bir yer, bu yüzden bazı sapıkların orada takılıp beşinci sınıf öğrencilerinin tökezleyerek çıkmasını beklemesi beni şaşırtmaz. Joanna'nın karşılaştığı kişinin tecavüzcü falan olduğuna eminim. Ama şimdi herkes Adam'ın bunun için cezalandırılabileceğini söylüyor.

Biraz daha konuştuk ama elim ağrıyor, çok hızlı yazıyorum ve konuştuklarımızın geri kalanı o kadar da önemli değildi.

Starvewood Hall'a döndüm ve mutfaktaki büyük masada E ve annesiyle öğle yemeği . Sabahı Oxford'da alışveriş yaparak geçirdikleri ve kahvaltıdan sonra ayrıldıkları ortaya çıktı. Görünüşe göre

İkisi de sessiz olmalarına rağmen iyi anlaşıyorlardı. Öğle yemeğinde balık vardı ve ben limonumu sıkarken suyu E'nin gözüne geldi ve bu hepimizi güldürdü. Hepimiz yemeğimizi yedikten sonra Bayan C biraz uzanacağını söyledi ve E bana ne yapmak istediğimi sordu. Okumak istediğimi söylediğimde biraz rahatlamış göründü ve kendisinin de okuyabileceğini söyledi. İkimiz de kütüphaneye gittik ve ben Perfume'e geri döndüm (ne zaman bir sayfayı çevirsem Adam'ın ellerinin de aynı şeyi yaptığını düşünüyorum), E ise Caravaggio kitabını karıştırdı. Her ne kadar beni her şeyin nasıl koktuğunun delicesine farkına vardırsa da Parfüm'ü seviyorum. Okurken uyuyakalmış olmalıyım çünkü her zaman gördüğüm rüyayı gördüm.
Annemin hastane odasını bulamadığım ve onun ölmekte olduğunu bildiğim ve kimsenin bana nerede olduğunu söylemediği bir yerde, bu sefer en çok fark ettiğim şey hastane kokusu, hastalık, çiçek ve ispirto kokusu. burun deliklerim bu kokuyla doluydu, boynum ter içindeydi ve E artık odada değildi.

Kurşun camlı pencereden dışarı baktım ve hava kararmaya başlamıştı. Dışarı çıktım ve aniden aşağıdaki kulübeye bakmak için çılgınca bir istek duydum.
Göletin yanında. Sophie'nin kız. Üstümü giyindim ve boş kış bahçesinden dışarı çıktım.

Ne beklediğimi bilmiyorum ama kulübe oldukça yıkık dökük tü. Duvarlar taştan yapılmış ve sağlam görünüyor ancak çatı
Yosun tutmuş ve her an çökecekmiş gibi eğilmişti. Kapıyı iterek açtım. İçeride sadece büyük bir oda vardı, zemin taştan yapılmıştı ve sigara izmaritleriyle kaplıydı. Kül ve kırık camlarla dolu büyük bir şömine vardı. Şömine rafı tamamen erimiş mumla kaplanmış. Etrafa dağılmış birkaç sandalye vardı, çoğu ahşaptı ama bir tanesi eski kırmızı kadife döşemeliydi, koltuğu yarılmıştı ve içinden beyaz dolgular çıkıyordu. Bütün bu yer göğsümü acıtıyordu.
Orada olmak isteyen insanlar. Ama belki de on beş yaşındayken ve gidecek başka bir yerim yokken bu işle ilgilenirdim. Sanırım hepimizin takıldığı terk edilmiş Howard Johnson'ın otoparkı gibi. Avlunun hafif yokuşundan yukarı, sıcak eve doğru yürüdüm.

Bu hafta için içimde kötü bir his oluşmaya başladı.

Romantizm şansı: Hiç yok.

Gotik gerilim cinayet gizemi ihtimali: Her geçen dakika artıyor.

Sevgili Günlük! Sevgili güzel romantik günlüğüm! lazım ama önce sana az önce yemek yediğimi söylemeliyim... Oh, şimdi unuttum

Adı, arabayla yaklaşık yarım saat görkemli bir otel. Otel
Masallardan fırlamış gibiydi; rahat, karanlık, her şey parıldayan ışıklar ve çelenklerle süslenmişti. E akşam yemeği saatinde gelip beni aldı ve en güzel elbisemi giymemi, beni bir otelde güzel bir akşam yemeğine götüreceğini ve bir sürprizi olacağını söyledi. Ben sadece bana bir hediye falan vereceğini düşünmüştüm ama otele vardığımızda ve yemek öncesi barda bir şeyler içerken Adam içeri girdi! Üzerinde uzun paltosu ve sevimli hale getirmeyi başardığı yeşil hap kaplı bir kazağı vardı. Yanında başka bir yakışıklı çocuk vardı ve ikisi de bizimle buluşmak için Londra'dan gelmişti. Bir sürü şarap içtik ve Adam'ın arkadaşı çok komikti
(Adam kadar güzel değil) ve yemekler çok . Peynirli sufle, mantarlı Wellington (şimdiye kadarki en iyisi) ve yapışkan şekerleme pudingi.

Arabalarımıza doğru yürürken havada gerçekten kar vardı, kar küresi gibi dönüyordu ve E ve diğer çocuk ortadan kayboldular ve sonra Adam ve ben kaldık ve o, "Benim atkımı takıyorsun, ona dokunuyorsun" dedi. Sonra öpüşmeye başladık ve bu şimdiye kadar yaşadığım en mükemmel öpüşmeydi, eli boynumdaydı ve dilini mükemmel bir şekilde kullanıyordu ve dürüst olmak gerekirse bacaklarım güçsüzleşmişti. Elini kalçama doğru götürdü ve cidden, iğrenç olmak gibi olmasın ama bacaklarımın arasına dokunmasını o kadar çok istedim ki neredeyse inleyecektim. Sanırım isteseydi hemen orada bana yapmasına izin verirdim. Ama beni öpmeyi bıraktı çünkü E ve arkadaşı geri dönmüşlerdi -BOO, HISS!- ve otelin barından sigara alıp etrafa dağıtmışlardı ve ben sadece Adam'la tekrar yalnız kalmak istiyordum. Hepimiz arabalarımıza binmeden önce ona Starvewood Hall'a geri dönüp dönmeyeceğini sordum ve dönmeyeceğini ama benim orada olmamın onu öldürdüğünü söyledi. Bunu söyledikten sonra biraz güldü çünkü kulağa kötü bir roman gibi klişe geliyordu ve sonra hepimiz vedalaştık.

Adam'a aşık mıyım?

24 Aralık

Noel arifesi sabahı. Hala yatakta. Üstünde küçük don çizgileri var. Pencere ve ben dün gece yazdıklarımı okudum. Dürüst olmak gerekirse bir rüya gibi görünüyor. Güzel otel -adını şimdi hatırlıyorum, Yeşil Adam'dı- ve karda Adam'la öpüşmemiz.

İçkiyi fazla kaçırmış olmalıyım çünkü E. ile eve dönüşümüzü zar zor hatırlıyorum. O sessizdi ve ben sarhoş bir şekilde gevezelik ediyordum. Adam'ı öptüğümü. Öyle olmalı, değil mi? Ama o bu konuyu açmadı, ben de açmaya cesaret edemedim. Adam harika biri ama E. ile arkadaşlığımı mahvetmek istemiyorum.

Bu oda çok soğuk ve işemem lazım.

*

Şimdi yatağa döndüm. Kalktım, geceliğimin üzerine bir kazak geçirdim ve koridordan gizlice yatak odamdan daha soğuk olan banyoya girdim. İşedikten sonra musluktan içebildiğim kadar su içtim. Ev sessizdi ve hemen odama dönmek yerine evin ailenin uyuduğu kısmına doğru yürüdüm ve Adam'ın odasına girdim. İçerisi karanlıktı.
Perdeler çekildi ve gözlerimin alışması için bir an durdum ve işte o zaman yorganın altındaki figürün değiştiğini gördüm. Aklıma bir dizi düşünce geldi. Bu Adam olmalıydı! Dün geceki öpüşmemizden sonra buraya dönmeye karar vermişti. Benimle birlikte olmak istiyordu! Ama sonra figür ayağa kalktı, uzun sarı saçlarını gördüm ve bir kızın boğazını temizlediğini duydum ve tam Emma'nın yüzünü gördüğümde hızla odadan çıktım.

Neden kaçtım ki? Sanırım utandım ama şimdi çok daha kötü çünkü odadan gizlice çıktım. UGH! Belki E beni görmemiştir. Sersem ve şaşkın görünüyordu ve dediğim gibi oda oldukça karanlıktı. Ama yine de odada birinin olduğunu biliyor olmalıydı.
Ona her şeyi itiraf etmeli miyim? Adam'ın beni öptüğünü ve sırf ona yakın hissetmek için odasına gittiğimi mi söylemeliyim? Sonra ne olacak? Muhtemelen çıldıracak ve gitmemi isteyecek. Ne yapacağımı bilmiyorum ve başım çatlayacak gibi. En azından turuncu kedi geri döndü, başını benimkine vuruyor, devirli bir motor gibi mırıldanıyor.

Bütün gün yatakta kalamam. Kalkıp aşağı ineceğim ve Emma'ya her şeyi anlatacağım. Daha sonra, sevgili D.

*

Saat öğleden sonra dört ve polis sorgulamadan sonra az önce ayrıldı. Emma ve ben. Her şey öğle yemeğinden hemen önce başladı. Mutfaktaydık,

E ve ben, artı E'nin teyzesi Judy ve E'nin iki kuzeni. Onlara öğle yemeği - jambon ve pırasalı turta - yapmalarında yardım ediyorduk ve işler hiç de iyi gitmiyordu. Kuzenler her şeyi berbat ediyorlardı ve anneleri kaybediyor, şarap içiyor ve ikisine de bağırıyordu, bu da onları sadece güldürüyordu Daha fazla. E ve ben gösterinin tadını çıkarıyorduk. (Bu arada, Adam'ın yatak odasındaki olay hakkında E'ye henüz bir şey söylemedim çünkü o da bundan bahsetmedi. Bildiğim kadarıyla orada uyurken yakalandığı için o da utanıyor. Hem neden orada uyuyordu ki? Belki onun odası daha sıcaktır?) Aslında yardım etmeyen, sadece panikleyen Judy Teyze birdenbire evde süt kalmadığını fark eder. Emma bakkalın açık olup olmadığına bakmak için köye gitmeyi teklif ediyor. Ben de gitmeyi teklif ediyorum ama Judy Teyze kalıp havuç kesmeye yardım etmemi istiyor, o yüzden E kaçıyor.

Phoebe ve Maggie gerçekten çaresiz. Bir tarif kitabı okuyarak puf böreği yapmaya çalışıyorlar ve ne yaptıklarını bildiklerinden emin değilim. Hamur yapmayı bildiğimden değil, bu yüzden işim sebze doğramak olduğu için oldukça mutluyum. Eğlenceli ve Judy Teyze bu noktada ya rahatlamaya başlıyor ya da oldukça sarhoş oluyor. Mutfakta bir radyo var ve istasyonda Noel şarkıları çalıyor. Zamanı geldiğinde
Judy Teyze yine stresli çünkü E sütü . Sanki uzun zaman olmuş gibi ön kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum, gri güne, soğuk rüzgarda hareket eden çıplak ağaçlara bakıyorum. Bir süre öylece durup dışarı bakıyorum, E'yi bekliyorum ve sonra onu görüyorum, ön bahçede koşabildiği kadar hızlı koşuyor, kapıya doğru çaprazlamasına geliyor. Yüzünü görebiliyorum ve dehşete düşmüş görünüyor; çoraplarımla nemli taş basamaklara çıkıyorum. E omzunun üzerinden bakıyor.
Sanki biri onu kovalıyor ama orada kimse yok. Bana ulaştığında o kadar nefessiz kalmış ki konuşamıyor ve kollarını bana sarıp hıçkırmaya başlıyor.

Konuşabildiğinde, bize bir gece vakti kovalandığını anlatıyor.
küçük bir adam tarafından ormana götürüldüğünü ve onun benimle aynı adam olduğunu düşündüğünü söyledi.
birkaç gün önce gördüm. Emma'nın annesi polisi arıyor ve polis geldiğinde hepimiz oturma odasına gidip oturuyoruz. Emma tüm hikayeyi anlattı.

Yol boyunca köye doğru yürümüş ve bardan süt almıştı. Hava soğuktu, bu yüzden izlendiği ya da takip edildiği gibi garip bir hisse kapılmasına rağmen ormanın içinden kestirme geri dönmeye karar verdi. Ormanda bir süre yürüdükten sonra

Biraz sonra arkasında bir sopanın kırıldığını duydu ve arkasını döndü. Dedi ki
Bir adam vardı, paltosu dalgalanıyordu, patikadan aşağıya doğru hızla koşuyordu. Elinde taş gibi bir şey olduğunu düşündü ve yüzünün çok solgun olduğunu, beyaz ve gür bir sakalı olduğunu söyledi. Döndü ve arkasına bakmaya cesaret edemeyerek koşabildiği kadar hızlı koştu, ama arkasında ayak sesleri duyduğunu, gittikçe yaklaştığını ve ancak ormandan Starvewood Hall'un ön bahçesine çıktığında artık onları duymadığını söyledi. Duyabilirdi
Ön merdivenlerde onu beklediğimi gördü ve koşmaya devam etti.

Küçük olduğunu söylemiştiniz, dedi polislerden biri. (İki var, ikisi de genç ve soluk bakışlı.)

Bana küçük ve hızlı göründü ama gerçekten bilmiyorum, dedi E.

İşte o zaman ben de onu gördüğümü söyledim ve odadaki tüm gözler bana çevrildi. Onlara bardan dönüş yolumu ve ormanın kenarında durup beni nasıl izlediğini ve korktuğumu anlattım.

Neden korktunuz? diye sordu polislerden daha az sönük olanı.

Onda yanlış görünen bir şeyler vardı, dedim, sanki kılık değiştirmiş gibiydi.

Polis: Takma sakal mı?

Ben: Sanırım öyle. Nedense çok beyaz
görünüyordu. P: Noel Baba sakalı mıydı?

Ben: Belki. Ama onu giyen adam şişman değildi, kırmızı giymiyordu ya da benzer bir şey giymiyordu. Yani, ormanın kenarında Noel Baba'yı hiç düşünmemiştim.

Konuşma bir süre bu şekilde devam etti. Emma sakinleşiyordu ve annesi iki genç polis de dahil olmak üzere hepimize çay getirdi. Gitmeyi geciktirdiklerini düşünmeye başlamıştım çünkü
Ev sıcacıktı ve Emma çok güzeldi. Tam gidecekleri sırada kapının zili çaldı ve Bayan C kapıyı açmaya gitti. İçeri başka bir polis girdi, orta yaşlı bir adamdı ve
Plastik bir maskeyi kenarlarından tutuyordu, şu ucuz kalıplı maskelerden biriydi, arkasında yerinde tutmak için bir lastik bant vardı. Biliyordum ki
Görür görmez bunun o ürkütücü adamın taktığı şey olduğunu anladım. Ve aslında bir Noel Baba maskesiydi, eski moda görünümlü, derisi
Sakalı gibi bembeyazdı, küçük tıkaç şeklinde bir burnu ve kesik gözleri vardı.

Emma bunu görünce nefesi kesildi ve başını sallamaya başladı. Ben de başımı sallamaya başladım.

Polis memuru onu ormanda, Sheepfold barından Starvewood Hall'a giden patika boyunca bulmuştu. Emma biraz histerik bir halde, parmak izi için toz alıp almayacaklarını sordu.

Üç polis de biraz utangaç görünüyordu ve yaşlı olanı şöyle dedi: "Sizce de şaka yapan bir çocuk olamaz mı?

Sonra Emma, bir kızın sadece üç gün önce nasıl öldürüldüğünü anlatmaya .

Aylar önce ve polisin tek yaptığı, muhtemelen ormanda yaşayan bir manyak varken olayı kardeşinin üzerine yıkmanın yollarını bulmaktı. Bunu söylerken çok kibirliydi ve annesiyle arasında bir benzerlik olduğunu ilk kez fark etmiştim. Her neyse, bu tavır işe yaramış olmalı çünkü polisler gitmeden önce konuyu araştıracaklarına dair söz verdiler.

Onlar gittikten ve hepimiz biraz sakinleştikten sonra, E ve ben ateşin önünde vakit geçirdik. Ona ormanda kendisini kovalayan kişinin Joanna Davies'i öldüren kişi olduğunu gerçekten düşünüp düşünmediğini sordum.

Bilmiyorum, dedi. Ama beni en çok rahatsız eden şey, hepsinin Adam'ın yaptığına ikna olması ve bu yüzden bunu ciddiye almamaları. Ve sonra şöyle bir şey söyledi, Adam'ı en az benim kadar iyi tanıyorum. kendimi tanıyorum ve o bir katil değil. Pisliğin teki olabilir ama kimseyi öldürmez.

Sophie'nin söylediği tam olarak buydu ve ben de, "Ne demek istiyorsun, hıyar mı?" diye sordum.

Tam olarak hıyar demek istemedim. Yani, pek de iyi bir insan değil. Bencil ve kibirli ama bir katil değil. İnsanları taşla döverek öldürmüyor.

Kalbim çarpmaya başladı çünkü bir itirafta bulunmak üzere olduğumu biliyordum. Dedim ki, Adam'a büyük bir aşk besliyorum.

Ne beklediğimi bilmiyorum, belki beni evden kovar ya da yüzüme bir tokat atar diye düşünmüştüm ama onun yerine yarı gülerek, "Tabii ki hoşlanıyorsun" dedi. Herkes kardeşime aşık olur.

Kırılmış görünmüş olmalıyım çünkü öne doğru eğildi ve dedi ki, "Kastetmiyorum... Yani belki o da istiyordur.

Dedim ki, pek umut varmış gibi görünmüyor. E: Sana hiç ilgi gösterdi mi?

Ona öpücükten ve bana eşarbı nasıl aldığından bahsettim ve bana ne söyleyeceğini düşündüğünü anlayabiliyordum. Bir süre sonra nihayet şöyle dedi: "O zaman belki de değişmiştir. Aslında o iyi bir adam. Bunu hep biliyordum.

Ben: Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?

E (düşünceli görünüyor): Adam'dan daha iyi tanıdığım kimse yok ve dürüst olmam gerekirse, o da bazen dünyayı kendi oyun alanı olarak görüyor, tıpkı babam ve tüm ürkütücü arkadaşları gibi. Bencil ve kırıcı olabiliyor ve her şey onunla ilgili, ama aynı zamanda inanılmaz derecede sadık. Eğer sizi seviyorsa, size göz kulak olacaktır.

Sonra on altı yaşındayken eski bir erkek arkadaşı tarafından nasıl travmaya uğradığını ve Adam'ın her şeyle nasıl ilgilendiğini anlattı.

E, çocukla konuştuğunu ve bunun harika olduğunu söyledi ama aynı zamanda uyumakta güçlük çektiğim için üç gece boyunca benimle oturdu. Benim ailemden hiçbiri bunu yapmazdı. O onlar gibi değil. O iyi bir insan.

Çok sıcak olana kadar bir süre ateşin başında kaldık. E'ye akşam başlamadan önce bir süreliğine odama çıkacağımı söyledim (sana ulaşmayı ve bugünle ilgili her şeyi anlatmayı gerçekten çok istiyordum) ve hareket etmeye başladığımda E beni durdurdu ve biraz gergin bir şekilde şöyle dedi:

Bunu size söylemeli miyim bilmiyorum ama Adam bu gece Sheepfold'da olacak.

Noel için geri mi geliyor?

E: Hayır, sadece bara. Tony ile geri dönecek ve sonra sanırım ikisi de bir arkadaşlarının evinde kalacaklar.

Ben: Gidiyor muyuz?

Deli gibi görünmüş ve ses çıkarmış olmalıyım çünkü E elini birini sakinleştirmek için elinizi koyduğunuz gibi dizime koydu ve "Bilmiyorum" dedi. Yani, bu sabah beni takip eden her kimse hâlâ dışarıda bir yerlerde.

Doğru ya. Özür dilerim. Unutmuşum.

E: Sanırım ikimiz de gidebiliriz, eğer tüm zaman boyunca birlikte kalacağımıza söz verirsek ve ormandan geçen patikayı kullanmazsak.

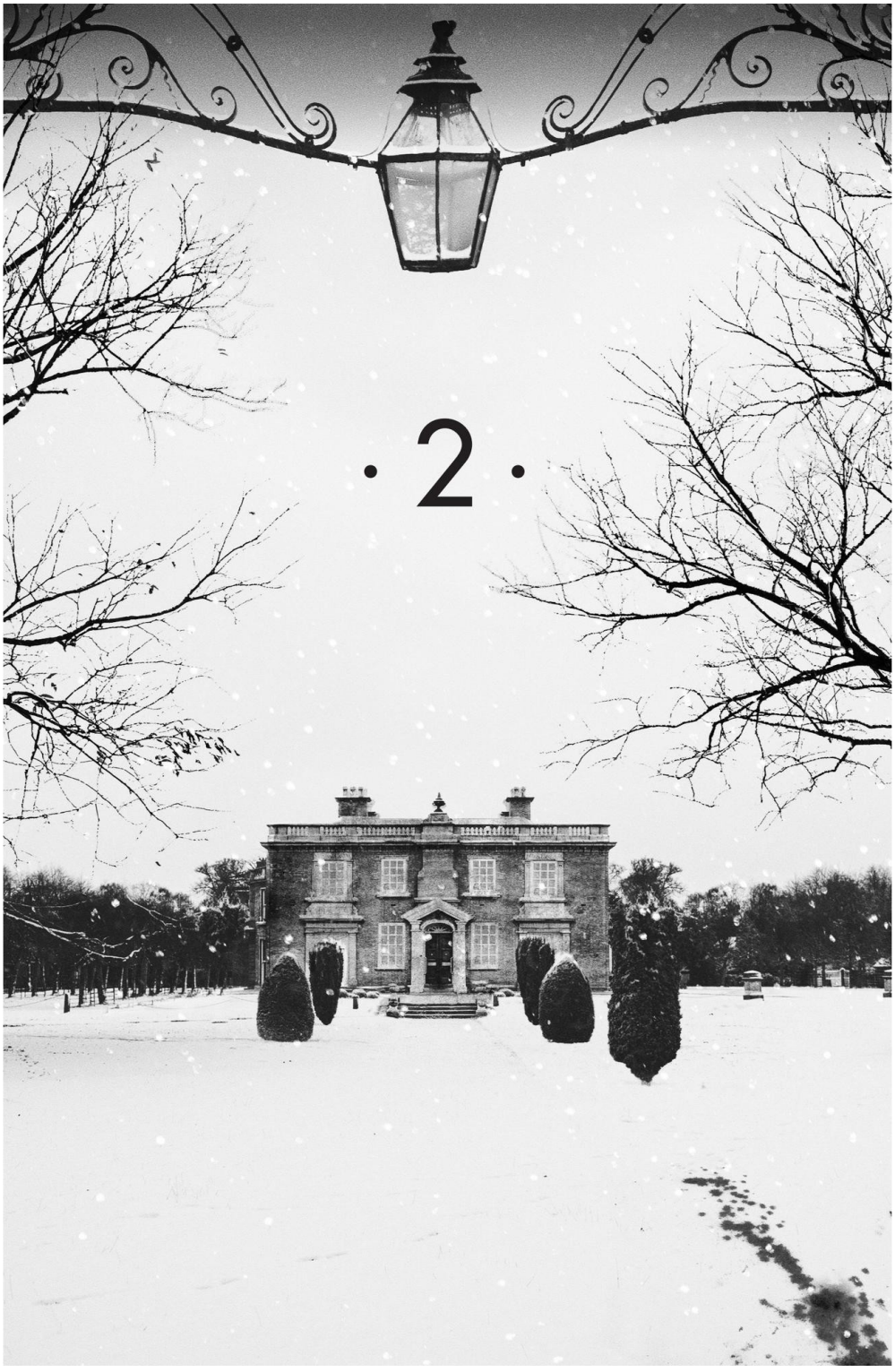
Ben: Gerçekten mi?

E: Belki. Bir bakalım. Hiçbir şey için söz verememem.

Ve şimdi odamdayım, parmaklarım tam anlamıyla çapraz, bu gece Adam'ı görmeyi hayal ediyorum.

*

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü az önce çok garip bir rüya gördüm. Evin içinde odadan odaya dolaşıyordum ve burada başka kimse yoktu. Adam'ın odasına girdim - gerçek odasına hiç benzemese bir şekilde onun odası olduğunu biliyordum, daha çok bir mağaraya benziyordu. Dolabının kapağını açtım ama kıyafetleri yoktu, sadece benim bulduğum gibi elbiseler vardı, hepsi kanla kaplıydı. Ve sonra aşağı doğru yürüyordum.
Üst kattaki koridor o kadar uzundu ki, kapıyı bile göremiyordum. sonuna kadar. Emma ve Adam'ın ebeveynlerinin odasına girdim, kocaman süslü bir yatak vardı ve yanında tavuk kemiği gibi küçük kemiklerle kaplı küçük kirli bir hasır vardı ve bir şekilde Bay Chapman'ın yatakta, Bayan Chapman'ın da hasırda uyuduğunu biliyordum. Gidiyordum.
Merdivenlerin başına geldiğimde birinci katta bir parti olduğunu, siyah elbiseler ve smokinler giymiş insanların sessizce dolaştığını ve benim davet edilmediğimi gördüm. Uzun bir süre öylece durdum, biri beni balkonda görürse diye kıpırdamaya korktum ama sonra herkesin beni görebildiğini, herkesin yukarı baktığını fark ettim. Emma ve tüm ailesi. Courtauld Enstitüsü'ndeki Rönesans öğretmenim. Lisedeki rehberlik danışmanım Danny. Annem de süslü bir elbiseyle oradaydı. Ama ben Adam'ı arıyordum ve hepsi donmuş bir şekilde, parti kıyafetleri içinde, ellerinde içkileriyle bana bakıyorlardı. Beni görmemeleri için geri çekilmek istedim - evden tamamen kaçmak istedim - ama bacaklarım hareket etmiyordu. Sonra sanki beni hiç görmemişler gibi parti yeniden başladı. Ve uyandım.

· 2 ·

Bu, günlüğün son yazısıydı ve ardından elli kadar beyaz sayfa geliyordu. Günlüğün arkasına doğru sıkıştırılmış, kesip sakladığım bir gazete makalesi vardı. Artık sararmış ve yıpranmış. Makaleye iki resim eşlik ediyor. Biri, cinayetin işlendiği ormanda duran, sisle gizlenmiş bir polis dedektifinin fotoğrafı. Diğeri ise annemin verdiği, on altı yaşımda Yunanistan'da tatildeyken çekilmiş bir fotoğrafım.

NOEL ARİFESİNDE VAHŞİCE İŞLENEN
CİNAYET

TACKED'DEKİ İKİ LONDRALI ÖĞRENCİ COTSWOLD
PUB'DAKİ FESTİVAL GECESİNDEN DÖNÜYOR

Clevemoor kırsalındaki saygıdeğer Sheepfold Pub'dan ayrıldıktan sonra, Londra'daki Courtauld Enstitüsü'nde öğrenim gören iki kız öğrenci vahşice saldırıya uğradı. Amerikalı Ashley Smith olay yerinde hayatını kaybederken, Clevemoor sakini Emma Chapman'ın durumu ciddiyetini koruyor.

Emma Chapman'ın amcası Simon Chapman, "Kayıp olduklarını ilk fark eden oğlum oldu," dedi. "Hemen köpekleri dışarı çıkardım ve kızları bardan Starvewood Hall'a giden ağaçlık bir patikada bulduk. Bara gittiklerini bilmiyorduk."

Kimliği belirsiz saldırgan, iyi yürünen patika boyunca pusuya yatmış ve her iki kadına da ağır bir taş gibi görünen bir cisimle vurmuştur. Kana bulanmış suç mahalli, herhangi bir kanıt olup olmadığı konusunda titizlikle araştırılıyor.

Soruşturmayı yürüten Baş Müfettiş Dennis Marley, cinayet ve saldırıyı "özellikle vahşi ve korkunç" olarak nitelendirdi. Bununla birlikte, iki kadının bunu yapan canavara karşı koyduklarını gösteren kanıtlar var." Her iki kurban da boyun ve baş bölgelerinde çok sayıda yara almıştır. Cinsel müdahaleye dair herhangi bir bulguya rastlanmamıştır.

Aslen Sacramento, California'dan olan Ashley Smith ve Clevemoor'da ikamet eden Emma Chapman, Roger ve Chapman'ın uzun süredir ikamet ettikleri Starvewood Hall'da kalıyorlardı.

Alison Chapman, Emma'nın ebeveynleri. Roger Chapman, QC, medya ve eğlence alanında önde gelen bir firma olan Woodstone Chambers'da kıdemli avukattır. Sanat tarihi öğrencileri Noel tatillerini bu cennet gibi Cotswold köyünde geçiriyorlardı.

Yirmi yıldır Sheepfold'da çalışan Ruth Barnard, "Emma'yı çocukluğundan beri tanıyorum," dedi. "İşe ilk başladığımdan beri tüm Chapman ailesi buraya geliyor. Emma'nın büyümesini ve sevimli bir genç kadın olmasını izledim. Şu anda bu köyde yaşananlar karşısında şok olmuş durumdayım."

Bu, dünyanın bu bölgesini kasıp kavuran ilk cinayet değil. Eylül ayında Clevemoor'da ikamet eden on sekiz yaşındaki Joanna Davies, Chapman'ların evinin arkasındaki arazide sopayla öldürülmüş olarak bulundu. Ölüm hala soruşturma altında.

Baş Müfettiş Marley sadece polisin soruşturmada tüm olasılıkları değerlendirdiğini söylemekle yetindi. "Halktan, bölgede devam eden bir tehdide karşı tetikte olmalarını ve hemen bir sonuca varmamalarını rica ediyorum. Bu vakayı çözeceğiz."

O Noel arifesinde Ashley Smith'i öldürdüm. Adımın Emma Chapman olduğu zamanlardı.

Annem, babam, Simon Amcam, Judy Teyzem ve çocuklarıyla birlikte yediğimiz büyük bir aile yemeğinden sonra Ashley bana bu düşündüğünü ve Adam ile Tony'yi görmek için kesinlikle Sheepfold'a gitmemiz gerektiğini söyledi. Neredeyse çılgına dönmüştü, Adam'a şimdiden aşık olmuştu. Bunu yapabileceğinden, Ashley'i bir manyak serbestken bile gece dışarı çıkmaya razı olacak kadar aşık edebileceğinden hiç şüphe etmemiştim ama sırıtmış ve bana bunun bir sorun olmayacağını söylemişti. Ve olmamıştı da.

Tam Simon Amca Trivial Pursuit oyununu düzenlerken gizlice evden çıktık. O gece hava soğuktu ama bulutsuzdu, bu yüzden her yer gümüşi bir ay ışığıyla aydınlanmıştı. Ashley ve ben kollarımızı birleştirdik ve hızla bara doğru yürüdük. Dürüst olmak gerekirse Ashley'nin gece dışarı çıkmaktan o kadar da korktuğunu sanmıyorum çünkü Adam'ı göreceği için çok heyecanlıydı. Aklıma hemen o anda, yolda yalnız başıma bu işi halledebileceğim geldi.

ama bunu eve dönerken yapmanın daha iyi olacağına karar verdim. Bir kere Ashley sarhoş olacaktı ve bu da işi çok daha kolaylaştıracaktı. Diğeri de Adam'ın ısrar edip durduğu şeydi. "Eğer bunu , Emma, Ashley'nin son birkaç gününün iyi sağlayalım. Biraz Noel neşesi, biraz romantizm, birkaç güzel öpüşme. En azından bunu yapabiliriz, değil mi?"

Günlüğünü tekrar okumak rahatsız edici. Ashley'nin yazdıkları ile benim o birkaç güne dair anılarım arasında bir yerde gerçeğe benzerlik yatıyor. Bugüne kadar Ashley ile ateşin önünde uzanıp Bailey's içtiğimizi hatırlamıyorum. Bunun olduğundan hiç şüphem yok ama boş bir nokta. Bardaki sarhoş öğleden sonrayı ve Green Man'deki akşam yemeğini oldukça net bir şekilde hatırlıyorum. Ama Ashley'nin Starvewood Hall'daki ilk tam gününde ona araziyi gezdirdiğimi ve göletin kenarındaki kulübeyi gösterdiğimi de hatırlıyorum. En azından öyle yaptığımı düşünüyorum ve günlüğünde bundan bahsetmemesi beni rahatsız ediyor. Belki de böyle bir şey olmadı.

Günlükteki en garip iki ifade, Ashley'nin o son sabah beni Adam'ın yatağında uyurken gördüğünü yazmasıydı. Bunu hiç hatırlamıyorum ve neden kendi odamın bırakıp Adam'ın kokan çarşaflarında uyuduğumu hayal bile edemiyorum. Diğer rahatsız edici an ise Ashley'in rüyasını anlatırken, annemle babamın yatağının yanında üzerinde kemikler olan bir hasır gördüğünü söylemesi. Aslında babam annemi yatağın yanında yerde yatırırdı. Bu onu cezalandırmanın bir yoluydu. Ben daha çocukken anneme bunu sormuştum ve annem yalan söyleyerek yerde yatmayı tercih ettiğini, çünkü bazen babamın tüm yatağı kendine istediğini söylemişti. Ama bu Adam ve ben küçükken olan bir şeydi. Peki Ashley böyle bir şeyi nasıl hayal etti?

Şimdi tüm hikayeyi, o korkunç yılın sonunu, bana nasıl geri döndüğünü anlatmalı ? Kendime her zaman o Amerikalı kızı öldürmenin Adam'ı (belki de beni) kurtarmanın tek yolu olduğunu ve asla gibi davranmayacağımı söyledim. Hafızamı silmeyecektim. Geri dönelim, olur mu? Gerçek şu ki, bu olayı ilk duyduğumda Joanna Davies kulübenin arkasında öldürüldüğünde aklıma hemen Adam geldi. O Ağustos ayında annemle birlikte eski okul arkadaşı Patricia'yı ziyaret etmek için Fransa'ya gitmiştim. Adam geride kalmıştı, çiftçiliğe ani bir ilgi duyduğunu iddia ediyordu, bu da içki içtiği anlamına geliyordu.

Sam Barley ve John Dawkins ile. Hem Joanna Davies hem de Claudia Gowan ile görüştüğünü biliyordum. Claudia ile yıllardır birlikteydi ama Joanna yeni bir şeydi ve ona daha önce sorun çıkaracağını söylemiştim.

"Sorunu açıklar mısın?" dedi ve ben de ona Joanna'nın on iki yaşındayken Alan Hunter tarafından nasıl terk edildiğini ve onun odasına gizlice girip yatağına işediğini anlattım.

"Ciddi misin?" Adam yüzünde geniş bir sırıtışla, endişelenmekten çok eğlendiği belli olan bir ifadeyle konuştu.

Annem kahvaltıda bana a) Stow'da şehir dışında yeni bir süpermarket açıldığını ("işte Cotswolds gidiyor") ve b) Joanna Davies'in ("zavallı şey") arazimizde ölü bulunduğunu söylediğinde, vücudumdan bir korku akımı geçti. Bunu Adam'ın yaptığını biliyordum. Muhtemelen tahrik edildiğini düşündüm ama bunun bir önemi yoktu. Bir can almıştı.

Tam bir sürpriz değildi. Adam ve ben ikiziz. Onu da kendimi tanıdığım kadar iyi tanırdım. Çok komikti ama karanlık bir tarafı vardı. Altı yaşındayken bana her iki ebeveynimizden de nefret ettiğini söylemişti. O zamanlar bile ikimiz de babamızdan korkarak yaşıyorduk ama ben annemizi hâlâ seviyordum. Ona neden ikisinden de nefret ettiğini sorduğumda, zalim olduğu için babamdan nefret ettiğini ama zayıf olduğu için annemden daha çok nefret ettiğini söyledi. Sonra bana şöyle dedi: "Babam de öldürmeye karar verdiğinde, annem onu durdurmayacak. Muhtemelen yardım edecek çünkü babam onu zorlayacak."

"Nasıl yardım edecek?" Adam'ın neden bahsettiğini bildiğinden birden dehşete düşerek sordum.

"Babam boğazımızı keserken bizi hareketsiz

tutacak." "Ama biz onların çocuklarıyız," dedim.

Adam, "Bizi sadece bir aile olmak için yapman gereken şey olduğu için aldılar," diye karşılık verdi.

Ona inandım sayılır. Aynı yaşta olmamıza rağmen o genellikle daha yaşlı görünürdü.

Dokuz yaşındayken hayvanlara hayranlık duymaya başladı ve veteriner olmak istediğine karar . Bütün yaz üzerine titrediği Myra adında evcil bir tavşanı vardı. İkimiz de yatılı okullarımıza gitmeden birkaç gün önce Adam bana Myra'nın öldüğünü söyledi. "Onu burada ailemizin yanında bırakmayacaktım," dedi. "Şimdi daha iyi durumda."

Daha sonra, onu annemin bitki bahçesinin arkasındaki ormanda bulunan evcil hayvan mezarlığımıza gömmeden önce, Adam Myra'yı odasında bir biftek bıçağıyla parçalara ayırdı.

"Ama o senin evcil hayvanındı," dedim ona.

"Hayattayken benim evcil hayvanımdı. Artık öldüğüne göre iç organlarına bakmam mantıklı olur. Veteriner olacağım, unuttun mu?"

Kanın onu rahatsız etmediğini biliyordum. Hatta kanı çok severdi. Bunu biliyordum çünkü biraz daha büyüdüğümüzde, her zaman burnum kanadığında en sevdiğim elbisemi mahvetmiştim ve ona elbiseyi atacağımı söylediğimde bana elbiseyi alıp alamayacağını sormuştu. O zamanlar on üç yaşındaydık. Nedenini sorduğumda omuz silkti ve kanın görüntüsünü sevdiğini söyledi. "Bir süre sonra rengi değişiyor. İlk başta parlak kırmızıdır ama sonra kahverengiye döner, toprak rengi gibi. Kan yaşlanır."

O sıralarda kardeşime onun kötü bir adam olduğunu düşünüp düşünmediğini sordum. Alfred Hitchcock filmlerini çok seven Mumya ile televizyonda *Dial M for Murder*'ı izlemiştik ve nedense bu film beni şimdiye kadar izlediğim tüm canavar filmlerinden daha çok korkutmuştu. Belki de karısını öldürmeyi planlayan adam sıradan bir adam olduğu içindi. Demek istediğim, sıradan bir adam gibi görünüyordu. Filmde Ray Milland tarafından canlandırılmıştı (Grace Kelly güzel Amerikalı eşti) ve babama benzediğini düşünmüştüm. Gerçekten benzemiyordu, bunu şimdi biliyorum.

-Ama Ray Milland güzel takım elbiseler giyiyor, saçlarını şık bir şekilde kestiriyor ve her zaman içki tepsisinin başında durup viski isteyen var mı diye bakıyordu ve tüm bunlar bana o zamanlar babamı düşündürüyordu.

"Ne demek kötü adam?" dedi kardeşim.

"İzlediğimiz filmdeki gibi. Karısını öldürmek isteyen koca gibi misin?"

"Oh, benim bir katil olup olmadığımı mı bilmek istiyorsunuz? İnsanları öldürmekten hoşlanan biri miyim?"

"Sanırım öyle," dedim.

Bir süre düşündü ve sonra şöyle dedi: "Evet, sanırım ben de o adam gibiyim. Yani, birini öldürsem bu beni çok rahatsız etmezdi ama bunu asla yapmazdım."

"Neden olmasın?"

"Hayatımı bu kadar berbat edersem babam çok memnun olur. Düşünebiliyor musunuz? Ayrıca, hapishaneden pek hoşlanacağımı sanmıyorum."

Fransa'dan döndüğümde Adam hâlâ Starvewood Hall'daydı. Polis onu sorgulamıştı -iki kez, öyle söyledi- ama cinayet gecesi Claudia ile birlikteydi. "Gerçekten öyle miydin?" İlk kez yalnız kaldığımızda ona sordum. Adam ve ben eskisi kadar yakın değildik ama bana yalan söylemeyeceğini biliyordum.

"Claud'u bilirsin," dedi. "Benim için her şeyi yapar."

"Ne sen?" Onun odasındaydık. Pencerenin açık olduğunu ve Adam'ın sigara içtiğini, küllerini pervazda tuttuğu kahve fincanına hatırlıyorum. Omuz silkti.

"Oh, Adam," dedim. "Onu gerçekten öldürdün. Joanna'yı öldürdün."

Gözlerini hızla kırpıştırdı ve sonra, "Bunu yapmak istememiştim, Em. Haftalardır ondan ayrılmaya çalışıyordum ve beni deli ediyordu. Mesele şu ki, Joanna'nın özelliği biraz sapık olmasıydı. Sanırım onu incitmem hoşuna gidiyordu."

"Fiziksel olarak mı demek istiyorsun?"

"Hayır. Onun asıl hoşuna giden şey, ona ne kadar iğrenç olduğunu ve onunla birlikte olmak için kendimi nasıl alçalttığımı söylememdi."

"Tanrım," dedim. "Sen de beğendin mi?"

"Başta biraz hissettim ama sonra babamla biraz fazla yakınlık hissetmeye başladığımı fark ettim. Olayın olduğu gece, öldüğü gece, gerçekten onu terk etmeye çalışıyordum, Em. Başarılı bir şekilde ayrılmıştım, en azından ben öyle sanıyordum ve onu evinde bırakmıştım. Onu bir daha görmek , ilişkimizin bittiğini söylemiştim. Ama daha sonra odama döndüğümde pencereden tıkırtılar duydum ve o bahçedeydi, eve çakıl taşları fırlatıyordu. Herkesi uyandırmasını istemedim ve onunla konuşmak için dışarı çıktım. Kulübenin arkasına, göletin kenarına gittik ve o delirmişti, aklını kaçırmıştı. Bana ancak ona vurmak gibi gerçekten aşağılık bir şey yaparsam ondan ayrılmama izin vereceğini söyledi. Aksi takdirde beni geri kazanmaya çalışmaya devam edeceğini söyledi."

Şüpheci görünmüş olmalıyım çünkü Adam, "Doğruyu söylüyorum. Sana yalan söylemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedim.

"Ben de ona vurmayı kabul ettim. İlk başta burnuna bir tane patlattım, o da güldü ve bunun sayılmayacağını söyledi. Sonra daha sert bir yumruk attım ama o kadar da sert değildi, Em, ve hemen sırt üstü yere düştü. İşte o zaman kafasını bir kayaya çarptı."

"Ölmüş müydü?"

"Oh, evet. Anında. Neredeyse o anda polise gidip her şeyi itiraf etmeye karar verecektim. Yani, dürüst olmak gerekirse, her şey yanlış bir maceraydı. Ama sonra ailelerimizi düşündüm ve buna nasıl tepki vereceklerini . Bu yüzden ona vurduğum gerçeğini örtbas etmek için yüzüne birkaç kez taşla vurdum ve sonra Claud'un evine gittim ve tüm gece orada olduğumu kabul etmesini sağladım. Yani, dayanıyor. Claud bu noktada yalan söylediğini bile düşünmüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, aslında bütün gece birlikte takıldığımıza inanıyor. Claud'un telkinlerine açık biri, sanırım bunu ifade etmenin güzel bir yolu bu."

"Taşı ne yaptın?" Dedim ki. "Onu
göletin ortasına attım."

Her şeyin gideceğini düşünmüştüm ama Eylül ayının ortasında Adam bana mazeretinin çökmekte olduğunu söyledi. Londra'da, öğrenci birliğinin barında buluşmuştuk ve Adam aslında biraz korkmuş görünüyordu. "Claud o gece hakkında yalan söylerken yakalandı, polise benimle yemek yediğini söyledi ama aslında ailesiyle bir barda yemek yemişti. Bu beni kahrediyor çünkü tek yapması gereken o döndükten sonra gelip onunla misafirhanede takıldığımı söylemekti ki bu da neredeyse tüm gerçeği ifade ediyor. Her neyse, içimde çok kötü bir his var. Göleti sürüklüyorlar ve taşı bulup bulamayacaklarını ya da üzerinde kan falan olup olmayacağını bilmiyorum. Yani, kan ve parmak izleri suyun altında kalmış bir kayanın üzerinde kalır mı? Ben bile bilmiyorum."

" sanmıyorum, Ad. Ben olsam bu konuda
endişelenmezdim." "Başka bir şey daha var," dedi.

"Ne?"

"O gece bizim evden Claud'un evine giderken görüldüm. Garry Wishaw'ı tanıyorsun, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Her gece Sheepfold'da."

"Oh, doğru. Her zaman tıraşa ihtiyacı var. Onunla konuştuğunuzda doğrudan memelerinize bakar."

"Göğüslerime bakmıyor, Em, ama evet, bu o. Barın diğer tarafındaki patikada ona çarptım, neredeyse kelimenin tam anlamıyla çarptım."

"Kızgın mıydı?"

"Tabii ki öyleydi. Bacaksız. Ama eğer onunla konuşurlarsa ve o da hatırlarsa, bu beni işaret eden daha fazla kanıt olur."

Bar dolmaya başlamıştı ve ona başka bir şey hakkında konuşmamız gerektiğini söyledim. Çocukluğumuzdan beri oynadığımız bir oyuna başladık, yabancıları inceliyor ve birbirimize nasıl olduklarını anlatıyorduk. Ama bu sefer daha eğlenceliydi çünkü Dragon'daki çocukların çoğunu tanıyordum ve Adam'a haklı ya da haksız olduğunu söyleyebiliyordum.

Ashley Smith o gece oradaydı. Adam onu hemen fark etti çünkü "Aman Tanrım, Joanna Davies'in hayaleti az önce içeri girdi" dedi.

"Bu Ashley. Bu yıl için burada bulunan bir Amerikalı. Onu seversin, duygusal olarak hasarlı biri."

"Öyle mi?"

"Şey, onunla sadece birkaç kez konuştum, ama arkadaşım Iris'e göre onu sadece annesi büyütmüş ve sonra annesi o lisedeyken ölmüş."

"Aman Tanrım. O bir yetim. Amerikalı mı demiştiniz?"

"Kaliforniyalı ve evet, sanırım teknik olarak bir yetim. Zengin olsaydı, bir Henry James karakteri olurdu. Onunla dalga , bu üzücü."

Gitmeden hemen öncesine kadar Ashley hakkında başka bir şey konuşmadık. Stuart Montgomery içeri girip Adam ve benimle hızlıca bir içki içtikten sonra başka bir masadaki rugby arkadaşlarına katıldığı için dikkatim dağılmıştı. Adam'a ona ne kadar aşık olduğumu söyledim ve o da "Gidebilirim, biliyorsun" dedi.

"Hayır, lütfen yapma. Onunla uzun vadeli bir oyun oynuyorum."

Yaklaşık bir saat sonra Adam, "Sanırım Amerikalı arkadaşın kısa oynuyor," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" "Bak."

Stuart Montgomery bardan çıkıyordu, Ashley Smith koluna asılmış, yürürken kalçasını ona çarpıyordu. "O kaltak," dedim.

"Onun trajik olduğunu düşünmüştüm."

"Aslında ona Stuart Montgomery'den hoşlandığımı söyledim. En son Dragon'a geldiğimizde. Onunla gittiğine inanamıyorum."

"Onu öldürmelisin," dedi Adam. Bu onun her zaman yaptığı bir yorumdu ama Joanna Davies olayından beri böyle bir şey söylediğini duymamıştım. Ona bir bakış atmış olmalıyım çünkü "Şaka yapıyorum tabii ki. Ve evet, çok zevksiz."

Ama iki gün sonra Adam arkadaşlarıyla dışarı çıktıktan sonra daireme geldi. Sarhoştu (gerçekten olabildiğince sarhoştu, ki bu çok fazla değildi) ve bana artık hayatının geri kalanını hapishanede geçireceğine ikna olduğunu söyledi.

"Ne duydun?"

"Nick'dışarıdaydım ve ceza hukuku okuduğunu biliyor musun?"

"Sanırım öyle."

"Bana suç mahallerinde DNA testi yapmaya başladıklarını söyledi. Bu yeni bir şey ve artık kimsenin yaptığı yanına kar kalmayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

Adam, bir şeyi hemen anlamadığımda yaptığı o sinir bozucu şeyi yaptı. Yavaşça konuştu ve "Tüm insanların DNA denen bir şeye sahip olduğunu biliyor musun? Ve tıpkı parmak izleri gibi her birimizde benzersiz olduğunu?"

"Hı hı," dedim.

"Görünüşe göre sürekli bir şeyler döküyoruz. Deri parçaları, tükürük, saç. Çok yakında bu madde yüzünden herkesi kimin öldürdüğünü tam olarak bilecekler."

"Ama bunu Joanna Davies ile yapacak olsalardı çoktan test etmiş olmaları gerekmez miydi?"

"Zaten her şeyden örnek aldılar, sadece DNA'ya bakacaklar. Yüzüne yumruk attım. Ten teneydi ve muhtemelen DNA'm onun her yerindeydi. Artık bu tür şeylere bakabilirler."

"Sadece rahatla. Bu gece senin için gelmeyecekler."

"Belki de kaçıp Tayland'a falan gitmeli ve barmen olmalıyım."

"Eğer ortadan kaybolursan geri dönemezsin. Bu aslında suçun kabulü anlamına gelecektir."

"Biliyorum," dedi. "Gerçek şu ki, başka bir yerde yaşamak istemiyorum. Çok sıkıcı ama İngiltere'yi ve hatta Clevemoor'u seviyorum. Buraya asla geri dönemeyeceğim düşüncesi..."

Ona çay getirdim ve kadife kanepemin iki ucuna oturduk. Ayaklarımızı birbirine bastırdık, bunu yapmak için ikimiz de bacaklarımızı kaldırmak zorunda kaldık. Gençken hep böyle otururduk.

"Aslında beni tamamen temize çıkaracak bir plan yaptım," dedi Adam, yüzünde yeniden bir gülümseme belirerek.

"Oh, evet. O da ne?"

"Seni de içeriyor, Em."

"Tamam."

"Ve Amerika'dan arkadaşın." "O kim?"

"Üniversitenin barında bana gösterdiğin kız. Erkek arkadaşını senden çalan trajik yetim."

"Ashley Smith?"

"Evet, bu ismi nasıl unutabilirim? Parlak planıma hazır mısın?"

"Birdenbire kendinden çok memnun görünmeye başladın."

"Çünkü asla yapmayacağınızı bilsem de planım mükemmel. Bu yüzden bunun hakkında konuşabilirim. Hazır mısın?"

Omuz silktim. Adam, "Önce Ashley Smith ile arkadaş olacaksın, yakın arkadaş. Bunun senin için zor olmayacağını biliyorum çünkü Chapman'ın cazibesinin en azından bir kısmına sahipsin. Sonra onu Starvewood Hall'u ziyaret etmeye davet edersin. O bir Amerikalı. Cotswold cennetine gittiğini düşünecek. Ve sonra onu öldür, Em. Saçma sapan konuşurken kafasına vur. Ve ben de sağlam bir mazeretle Londra'da olacağım. Birdenbire polis Cotswold seri katilini aramaya başlayacak ve ben de soruşturmadan elenmiş olacağım."

"Daha çok bir ağabey-kardeş katil ikilisi arıyor olacaklar," dedim.

"Oldukça şüpheli. Görüyorsunuz, siz de saldırıya uğrayacaksınız.
kafasına bir taşla. Ve saldırıyı tarif edebileceksiniz." "Bunu
gerçekten düşünmüşsünüz."

"Sanırım öyle," dedi Adam, yüzü çayının buharıyla örtülmüştü. "Bana tüm planı anlatmak istediğini biliyorum, o yüzden devam et. "Bana tüm planı anlatmak istediğini biliyorum.
ama dinleyeceğim."

"Tamam. Onu herhangi bir hafta ülkeye getirebileceğini söylediğimi biliyorsun. Aslında bunun en iyi Noel'de işe yarayacağını düşünüyorum."

"Orada olmayacak mısın?"

"Bırakın konuşayım. Başlangıçta orada olacağım, Ashley'e hayatının sonuna doğru biraz romantizm sağlayacak kadar uzun süre. Yüz ifadeni görüyorum ve şimdilik görmezden geliyorum. İşe yarayacak, göreceksin. Ashley Smith'i Noel'den dört ya da beş gün önce Starvewood Hall'a götüreceğiz. Başlangıçta orada olacağım ama sonra Londra'ya dönmek için erken ayrılacağım."

"Noel'den önce mi?" Dedim.

"Bakın, ayrılacağım çünkü ebeveynlerimizden biri o kadar korkunç ve affedilemez bir şey söyleyecek ki ayrılmam çok mantıklı olacak. Sadece daha fazla dayanamayacağımı iddia edeceğim. Güven bana, o anın geleceğini biliyorsun. Sonra ben gideceğim ve sadece sen ve Ashley kalacaksınız. O hafta her zaman yaptığımız gibi, ev ile Koyun Ağılı arasında gidip geleceksiniz. Ve işte harika kısmı. Bir noktada, ormanda falan yalnız olduğunuzdan emin olmalısınız ve oradayken biri tarafından kovalandığınızı söyleyebilirsiniz. Sana inanacaklardır, Em. Sen iyi bir oyuncusun.

"Şimdi dinlemeye devam et. Ormanda çılgın takipçiyi gören sadece sen olmayacaksın. Bir noktada, eğer , Ashley'nin de ürkütücü birini görmesini sağlayacağız. Kovalanmasına falan gerek yok, sadece tanık olacak. Yani bu kişiyi gördüğünüzü iddia ettiğinizde o da devreye girecek ve onu gördüğünü söyleyecek. Tüm bunlar doğrudan polise bildirilecek."

"Madem Karındeşen Jack ormanda dolaşıyor," dedim, "neden bara geri dönelim ki? Neden evin güvenliğini terk edelim ki?"

"Çünkü Ashley'e orada olacağımı, Londra'dan bir şeyler içmek için geldiğimi söyleyeceksin ve o da beni görmek için can atacak. Bu Noel arifesinde olacak, ya da ne uygunsa. Birlikte gidersiniz. Ben orada olmayacağım çünkü Londra'da güvenilir, ayık tanıklarla çevrili olacağım. İşte o zaman yapacaksın Em, Sheepfold'dan dönerken. İkiniz de saldırıya uğramışsınız ve Ashley ölmüş, sen yaşamışsın gibi göster."

"Ve özgür bir adam olacaksın."

"Evet, en önemli kısmı bu."

"Ve hayatımın geri kalanını hapiste
geçireceğim." "Hiç şansın yok. Senden asla
şüphelenmezler."

"Peki ya şu bahsettiğin DNA kanıtları?"

"Ama sen de orada olacaksın. Eline büyük bir taş alacaksın, Ashley'nin kafasına , o da aşağıya inecek, sonra da kendine vurabildiğin kadar sert vuracaksın.

Gerçek bir hasara yol açmadan. Üzerinde başka birinin DNA'sı olmayacak ama saldırganın eldiven giydiğini varsayacaklar. Sonra hikayenizle polise koşacaksınız ve tüm bunlar bir gün önce ormanda kovalandığınız ve Ashley'in de birini gördüğü gerçeğiyle desteklenecek. Ve tabii ki katilin Eylül ayında Joanna Davies'i öldürerek zaten saldırmış olacağı gerçeğiyle."

"Tamam," dedim. "Benim için yatma vakti geldi. Burada mı kalmak istersin yoksa eve gidebilir misin?"

"Planımı beğenmedin mi?" Geniş geniş gülümsüyor, eğleniyordu.

"Ne, senin planın, benim önceden planlanmış bir cinayet işleyip kazara cinayetiniz? Hayır, bundan hoşlanmadım."

Geceyi kanepede geçirdi ama ben uyandığımda gitmişti. Bu Ekim ayında oldu ve Aralık ayına geldiğimde Ashley Smith'i öldürme planını nasıl ilerletmeye karar verdiğimi tam olarak açıklayabileceğimden emin değilim. Yine de açıklamaya çalışacağım, sadece kendim için bile olsa.

İki ana faktör vardı. Birincisi, Clevemoor'daki en bilgili dedikoducu olmak için var gücüyle çalışan arkadaşım Sophie'den duymuştum ve bana kardeşinin yerel bir polisle arkadaş olduğunu ve hepsinin Adam'ın suçlu olduğuna ikna olduğunu, sadece Adam'ı suç mahalline yerleştirecek sağlam bir kanıt bulmanın mesele olduğunu söylemişti. İkinci faktör ise Stuart Montgomery'den gerçekten hoşlanmış olmamdı ve Ashley'nin onu barda masamın önünden geçirmesini izlemek beni son derece rahatsız etmişti. Bunu kasıtlı olarak yaptığını düşünmeden edemiyordum. Kafamda çınlayıp duran cümle, Ashley Smith'in ilk kanı akıttığıydı.

Hayır, bu gerçekten adil değil, her ne kadar o zaman bunu bir gerekçe olarak kullanmış olsam da.

Yaptığım şeyi Adam için yaptım. Kötü bir ailede doğduk, kendimizi güvende hissetmediğimiz bir evde büyüdük. Sadece birbirimize sahiptik. Ve eğer durum tersine dönseydi, Adam'ın bana yardım etmek için birini öldürmesi gerekseydi, tereddüt etmeyeceğini . İşte bu yüzden bunu yapmayı kabul ettim. Bu konuda bir şey yapmazsak Adam hapse girecekti. Bundan hiç şüphem yoktu. Ve kararımla yaşamayı öğrendim.

Ashley Smith'in Noel tatili için Amerika'ya dönmeyeceğini tesadüfen öğrendim. Aralık ayının başlarıydı ve bu noktada

Onunla arkadaş olmayı başarmıştım, tam olarak yakın arkadaş sayılmazdık ama Noel tatili için aileme ve bana katılması için bir davet almam tamamen sıra dışı görünmeyecek kadar yakındık. Bir gece Courtauld Enstitüsü'nden başka bir Amerikalı öğrenci bana Ashley'in Noel için eve gitmeyeceğini bir grup Russell Square'de bir bardaydık.

"Neden olmasın?" Dedim.

"Orada ailesi yok. Sadece o ve annesinin olduğunu ve annesinin öldüğünü biliyorsunuz."

"Evet, bunu biliyordum."

Gözlerimi biraz devirmiş olmalıyım çünkü konuştuğum öğrenci Stephanie, "Evet, hayatının ne kadar üzücü olduğunu herkesin bilmesini istiyor. Ama gerçekten *de* çok üzücü. Ona benimle Connecticut'a gelebileceğini ve Noel'i işlevsiz ailemle geçirebileceğini söyledim ama o Londra'da olmayı dört gözle beklediğini söyledi. Bilmiyorum, bana iç karartıcı geliyor."

Çok komik. Ashley'i Starvewood Hall'da kalması için 17 Aralık'tan çok daha önce davet ettiğimi hatırlıyorum. Ama günlüğüne göre o kadar beklemişim. Planımı gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimden hâlâ emin olmadığım için erteliyor olmalıyım. Kimsenin onu Noel için eve davet etmemiş olması biraz şaşırtıcı ama yine de sürekli konuşan, gürültücü bir Amerikalıydı. Diğer öğrenciler ondan hoşlanmıyor değildi ama pek de popüler sayılmazdı. Ondan birazcık uzun bir yol kat etti.

Bu arada Adam planı en ince ayrıntısına kadar hazırlamıştı. Onu tren istasyonundan alacak olan oydu, böylece aşklarının temelini atabilecekti. Ona, Ashley'nin kendisine aşık olmasının neden bu kadar önemli olduğunu sormaya devam ettim ve o da Ashley'nin Noel arifesinde benimle bara gelmesini sağlamanın tek yolunun bu olduğunda ısrar etti. "Unutma, bu noktada Noel Baba maskeli bir manyak tarafından ormanda kovalanmış olacaksın ve Ashley de kovalanmış olacak ya da en azından bu kişiyi görmüş olacak. İkiniz de dışarı çıkmaya korkacaksınız. Onu Koyun Ağılı'na çekecek bir şeye ihtiyacımız var."

"Ve bu sen mi olacaksın?" "Evet, ben yem olacağım."

"Ve karşı konulmaz olacağınızdan, gelip sizi görmek için her şeyi riske atacağından emin misiniz?"

Bana bir kaşını kaldırdı ve omuz silkti. Biz kardeştik ve benim yanımda hiçbir zaman sahte bir alçakgönüllülük numarası yapmamıştı.

"Başka bir şey daha var," dedi. "Bunlar Ashley Smith'in son günleri olacak. En azından onları eğlenceli ve unutulmaz kılalım."

"Onu aile evimize davet ediyoruz. Sizce bu ne kadar eğlenceli olabilir?"

"Buna bayılacak. Sadece babamla ya da arkadaşlarından biriyle kapalı bir kapının ardında yalnız kalmamasını ya da annemle bire bir sohbet etmemesini sağlayacağız. Onu Fareham'daki hana götüreceğiz ve harika bir akşam yemeği ısmarlayacağız. Ona hediyeler alacağız ve ben de cazibemi . Bir haftada koca bir ömür geçirecek. Tanrım, Em, ona iyilik yapmış olacağız."

Yıllar boyunca Adam'ın sözleri hakkında epeyce düşündüm. Ona güzel bir eşarp aldı ve onu karda öptü. Belki de tüm bunları gerçekten içtenlikle, onun fedakarlığını daha az acı verici kılmak için yapmıştır. Ama bazen, iki kez bir fareyi yakalayıp öldürmeden önce mutfak fayanslarının üzerinde gezdiren yaşlı kedim Elspeth'i izliyorum ve Adam'ın o hala hayattayken avıyla oynayıp oynamadığını merak ediyorum.

Ne olursa olsun, Ashley Noel için bir yere davet edildiği için çok minnettardı ve oradayken iyi vakit geçirdi. Günlüğünü tekrar okuyunca her şey aklıma geliyor, en azından hatırladığım kısımlar. Sheepfold'daki o çılgın öğleden sonra. Adam arkadaşı Tony ile döndüğünde Green Man'deki o güzel bar yemeği. Hatta maskeli manyağın (tabii ki benim) ortaya çıkması ve polis tarafından sorgulanması gibi ziyaretinin bazı ürkütücü anlarından keyif almış gibi görünüyordu. Bunların Gotik gerilimin bir parçasıydı. Ve hatta babamın çapkın romancı arkadaşı Daniel Parkinson'dan oldukça cesur bir teklif aldığı ortaya çıktı. Onunla yatmayı kabul etseydi, bu her şeyi değiştirebilirdi. Belki de Adam yerine ona aşık olurdu. Bir ara onu araştırmalıyım, Daniel Parkinson'ı. Muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür, annem ve babam gibi.

Ashley gerçekten kardeşime aşık oldu, ki bu hiç de sürpriz değildi. Sapık romancının hiç şansı yoktu. Bunun oluşunu izlediğimi, Ashley'nin gözlerinin Adam'ı bir oda boyunca takip ettiğini, bara veya salona her girdiğimizde onu aradığını izlediğimi hatırlıyorum. O zamanlar bunu onun karakterinin zayıflığının bir kanıtı olarak görmüş, kendime onun sadece bir

Aksanlı her yakışıklı İngiliz erkeğine kendini atacak sürtük Amerikalı kız. Bu adil değildi ama aynı zamanda yapmam gereken şey için kendimi hazırlıyordum. O Noel'i korku nöbetleri ve heyecan anları arasında gidip gelerek geçirdim. Heyecandan da öte, gerçekten. Bu, sadece gerçekten haddini aşan eylemlerden gelen elektriksel bir heyecandı. Ashley ile de oynuyordum, onu kendime yaklaştırıyordum, böylece onu öyle bir şekilde öldürebilirdim ki kimse benim bu işle bir ilgim olduğundan şüphelenmezdi. Aynı anda hem çok güçlü hem de midem bulanmış gibi hissediyordum.

Günlükte Ashley birkaç kez onunla ailem ve Adam hakkında konuştuğumdan bahsediyor ama ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Gerçi hatırlıyor olmalıyım çünkü bana söylettiği her şey -zalimliğin babamın hobisi olduğundan bahsetmek- tam olarak doğruydu. Ama ben hatırlamıyorum. Okuldaki son yılımdan önceki yaz beni aşağılayan Leo Dennis'in hikayesini ve Adam'ın onunla nasıl başa çıktığını anlattığımı bile hatırlamıyorum (ne yaptığının ayrıntılarını bilmiyorum ama Leo'nun neredeyse yeryüzünden kaybolduğunu biliyorum). Adam'ın birkaç gün boyunca benimle kaldığını hatırlıyorum, o zamanlar sinir krizi geçirecekmişim gibi hissediyordum. Tüm bunları Ashley'e anlatmış olmalıyım, her ne kadar tek hatırladığım onun konuşması olsa da, tüm o durmak bilmeyen gevezelikler onun vadi kızı aksanıyla yapılıyordu. Beni orada bulduğu o öğleden sonra onun yatağında uyuduğumu hatırlıyorum. Adam ve ben, Ashley'nin maskeli adamı bir noktada görmesinin zorunlu olduğuna karar vermiştik, yoktan var ettiğimiz rastgele manyağa tanık olması gerekiyordu. Maske Adam'ın bir yıl önce, bir tür Noel çılgınlığından sonra Londra'da bir hendekte bulduğu bir şeydi. Uzun tüvit ceket ve şapkayı birkaç köy ötedeki bir hayır kurumundan almıştım ve hepsini çocukluğumuzdan beri bildiğimiz ormandaki ağaç kovuğuna saklamıştık. Ashley'nin Starvewood Hall'da kaldığı ilk gece herkes yattıktan sonra dışarı çıkıp kıyafetimi giydim ve ay ışığında arka bahçenin sadece Ashley'nin odasından görülebilen bir bölümünde durdum. Belki duyup penceresinden bakar ve beni görür umuduyla birkaç dal kopardım ama bunu yaptığını hiç sanmıyorum. Günlüğünde garip seslerden başka bir şeyden bahsetmediği kesin.

Geriye bardaki sarhoş öğleden sonramız kalmıştı. Önce ben yola çıktım, ormanda kıyafetimi değiştirdim, sonra da ağaçların arasına saklanıp onun bekledim. Kısa bir süre sonra aklıma geldi ki eğer

Koyun Ağılı'ndan tek başına dönerken, uzun yoldan, yoldan aşağı ve sonra araba yolundan gidebilirdi. Hem patikayı hem de araba yolunu gözleyebileceğim ormanın kenarına doğru ilerledim. Donup kalmıştım ve bana bunu yaptırdığı için ağabeyime lanet ediyordum ama aynı zamanda kendimi oldukça zeki hissediyordum.

Ashley sonunda araba yolundan aşağı indi. Çimenlerin üzerine çıktım ve dönüp beni görmesi için dua ettim. Döndü, yolun yarısına kadar gelmişti ve ben orada öylece durup ona baktım, kendimi gülünç ve hissediyordum, sanki daha sonra bana gelip "Neden o çocuk maskesiyle dışarıda, ormanın yanında ?" diyecekmiş gibi. Ama sonra, bana baktığı için birden kendimi parmağımı boğazımda gezdirirken buldum, sonra aceleyle eve doğru koşmaya başladı ve onu korkuttuğumu anladım. Ormana geri döndüm ve kılığımı değiştirdim, sonra eve koştum, kış bahçesinden girdim ve arka merdivenlerden çıktım, Ashley'nin yatağına girdim, beni kendi odası dışında her yerde aradığını umuyordum. Beni bulduğunda, çok sarhoş ve çok üşümüş gibi davrandım ve o da beni sıcak tuttu.

Nedense bu noktada gergin olduğumu hatırlıyorum. Belki de bunun büyük tüvit ceket ve maskenin içinde kendimi ne kadar gülünç hissetmemle bir ilgisi vardı, Ashley'nin ben olduğumu anlayacağı çok açıktı. Onun şöyle bir şey söylemesini bekledim: "Sen olduğunu biliyorum. Beni buraya sadece beni öldürmek ve kardeşini kurtarmak için getirdiğini biliyorum. Bu çok açık."

Tabii ki bu sözleri söylemedi çünkü hiç gelmemişti. Sanırım korkmamın asıl nedeni buydu. Maskeyi takıp Ashley'i kandırdıktan sonra her şey gerçek olmuştu. Gerçekten gidip bu cinayeti işleyecektim. Dedikleri gibi, iş işten geçmişti.

Ondan sonra artık maskeye ya da kıyafetlere ihtiyacım kalmamıştı. Onlara sadece bir kez ihtiyacım olmuştu, o da Ashley'nin beni görmesi ve neye benzediğimi tarif edebilmesi için. Beyaz sakallı küçük bir adam tarafından ormanda kovalanıyormuşum gibi yaptığım gün, ceketi ve şapkayı komşuların çürüyen gübre yığınının altına gömdüm, ardından maskeyi izlerden arındırılmış bir şekilde yol boyunca, yerel bir polisin bile keşfedebileceği kadar açık olmasını umduğum bir yere bıraktım.

Her şey çok düzgün gitti. Noel arifesinde polis geldi ve hem benim hem de misafirim tarafından görülen bu gizemli yabancı hakkında her türlü notu aldı. Ve Adam'ın tahmin ettiği gibi

Ashley'nin artık kardeşime aşık olması, hava karardıktan sonra Sheepfold'u ziyaret etmek için evden çıkması konusunda onu ikna etmeme bile gerek kalmadığı anlamına geliyordu. Gitmek için can atıyordu. Adam orada olmayacaktı elbette. Noel arifesini Londra'da, arkadaşı Tony'nin ailesinin evinde geçirecekti. Bu kez birkaç tanık olacaktı, güvenilir tanıklar.

Ashley'nin o gece ne kadar heyecanlı olduğunu hatırlıyorum. Aslında her yönüyle güzel bir akşamdı. Annem Noel arifesi için her zaman yaptığı somon en croûte'u yaptı ve kurutmamayı başardı. Babam müşterilerinden biriyle kriz yaşıyordu, bir aktör sözleşmeyi ihlal ettiği için dava edilmişti ya da öyle bir şeydi ve bütün akşam ofisine girip çıktı. Sanırım telefonda insanlara neşeyle bağırıp çağırdığı için kendi ailesinden kimseyi kötü muameleye maruz bırakmadı. Kahkahalar ve bolca şarap vardı. O yemeği, somonu, pancar salatasını, Simon Amca'nın o zamanlar ergenlik çağında olan çocuklarını bu kadar iyi hatırlamam çok komik. Son otuz yılda kaç akşam yemeği partisine katıldım da şimdi hafızamdan tamamen silindi?

Parti dağıldıktan sonra Ashley'e Adam'ın Sheepfold'da olacağını hatırlatmaya hazırdım ama buna gerek kalmadı. Beni köşeye sıkıştırdı, yüzü kızarmış ve gözleri parlıyordu ve ne zaman gideceğimizi sordu. Yirmi dakika içinde arka girişte buluşmak ve gecenin karanlığında gizlice kaçmak üzere bir plan yaptık. Bir manyağın ortalıkta dolaştığına dair ikna edici kanıtlar sunmama rağmen kimsenin bizi durduracağından kuşkuluydum. En çok, kesinlikle bizimle gelmek isteyecek olan kuzenim Jeremy'den ve hatta bize oraya kadar eşlik etmeyi teklif edebilecek olan Simon Amca'dan kaçınmak istiyordum. Ama tüm klanım *Bir Noel Şarkısı*'nı izlemek için televizyonun karşısına yerleşmişti ve Ashley ile ben arka tarafa gittik. Ormanın içinden geçen patika yerine araba yolunu kullandık ve Ashley'in yanımızda silah olması gerektiğini söylediğini hatırlıyorum.

"Ne gibi?" Dedim ki.

Garaj yolunun kenarından bulabildiği en büyük taşı aldı ve kendi kendime bunu benim için çok kolay hale getirdiğini, kendi taşımı alıp hemen orada onunla vurmam gerektiğini düşündüm. Ama nedense önce bara gitmemiz, insanların bizi orada görmesi ve eve dönerken saldırıya uğramamız zorunlu görünüyordu. Yürümeye devam ettik, Ashley yol boyunca taşı tuttu.

Sheepfold o gece çok güzeldi, ateş kükrüyordu, barda bir tencere sıcak şarap ve yanında ısıtıcı bir tepsi bedava sosis vardı. Bir grup

İlahiciler uğrayıp "İyi Kral Wenceslas" ve "Kasvetli Kış Ortasında" şarkılarını söylediler. Tüm bunlar olurken Ashley gözlerini ön kapıdan ayırmıyor, Adam'ın bir aşk romanı kahramanı gibi içeri girmesini bekliyordu. Elbette Adam hiç gelmedi ve ben buna rağmen Ashley'nin son akşamını güzel geçirdiğini düşünmek istiyorum. Bu benim kalpsizliğim mi? Yoksa tam tersi mi? Artık emin değilim. Ashley Smith o gece ölmemiş olsaydı, Adam'ın Joanna Davies'in katili olarak teşhis edileceğine ve hayatının geri kalanını hapiste geçireceğine inanıyorum. Ve ben de, benden ne kadar uzakta olursa olsun, her zaman onun yanında olduğum gibi onun yanında olurdum.

Bar kapanmadan hemen önce Ashley'i Adam'ın gelmeyeceğine ikna ettim. Bu noktada çok sarhoştu, kelimeleri geveliyordu ve Adam'dan başka bir şey konuşamıyordu. Sürekli aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu. "Emma, söyle de bir daha onun yanına gitmeyeyim. Söz veriyorum." Yalan söylediğini biliyordum. Adam onun üzerinde hatırı sayılır bir cazibe yaratmıştı ve Emma çok derindeydi. O gece Ashley'i öldürerek en azından onu kardeşime aşık olmanın verdiği kalp kırıklığından kurtaracağımı düşündüğümü hatırlıyorum.

Dışarısı bara yürürken hissettiğimizden çok daha soğuktu. Daha da karanlıktı, bulutlar gökyüzüne yığılmış, ayı ve yıldızları yok etmişti. Ashley'i ormanın içinden kestirme yoldan gitmemiz gerektiğine kolayca ikna ettim. "Sadece ikimiz varız," dedim. "Taş taşıyacağız ve çok hızlı yürüyeceğiz. Bir şey olmaz."

Yanımda kalem şeklinde küçük bir fener getirmiştim ve yolu göstermesi için Ashley'e uzattım. Yürürken gülüyordu, her adımda tökezleyerek ilerliyordu, küçük kalem ışığının aydınlatması önünde zıplıyordu. Barda yapmam gereken şeyle ilgili gergin ve sinirli hissediyordum, ama şimdi ormandaydık, üzerime bir sakinlik gelmişti. Sakinlik belki de doğru kelime değildi. Bu bir amaç duygusuydu. Ve başka bir şeydi, daha soğuk bir şey. Saf bir odaklanmaydı, tüm zihnim ve bedenim bu tek görev için hazırlanmıştı.

Eldivenli elimdeki taş neredeyse tutamayacağım kadar büyüktü. Adam bana birçok kez ona ağır bir taşla vurmam gerektiğini, aksi takdirde canını yakacağımı söylemişti. "Ondan biraz daha uzunsun," demişti, "bu yardımcı olacaktır, ama tereddüt etme. İlk vuruşta elinden geleni ardına koyma."

Ona yavaşlamasını söyledim, sonra sol elimi omzuna koydum. "Işığını yolun aşağısına doğru tut," dedim. Ve o bunu yaparken ben de

Ağır taşı başının tepesine olabildiğince sert bir şekilde indirdim. İnlemekle hava çıkarmak arasında bir ses çıkardı, sonra bir yığın halinde yere düştü. Yanına diz çöktüm ve yüzüne iki kez daha vurdum. Bacaklarından biri tekmeledi ve sonra hareketsiz kaldı. Soğuk, sert orman zemininde kan birikmişti.

Bundan sonra ne yapmam gerektiğini çok düşünmüştüm. Ashley'nin yanına uzandım ve onu kendime doğru çektim, sanki bir noktada vücudunu korumaya çalışıyormuşum gibi. Kendi kanı şimdi yüzümün bir tarafını ve ceketimin omzunu kaplamıştı. Ayağa kalktım ve taşı sol elime aldım, sağ elimi yüzümün önüne koydum ve parmak eklemlerime garip bir şekilde vurdum, kan akıtacak kadar sıyırdım. Sonra taşı tekrar sağ elime geçirerek yüzüme, şakağıma yakın bir yere vurdum ve şakağımı sıyırdım. Kanın yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. Yine de yeterli değildi ve bunu biliyordum. Adam'la bu konuyu ayrıntılı olarak konuşmuştuk ve kendime yeterince vuramayacağımı söylemişti. "Tıpkı kendini gıdıklayamaman gibi, değil mi?"

Ashley'nin bedeni altımda yerdeyken patikada durdum ve taşı havaya fırlattım. Omzuma düştü, kuş tüyü parkam o kadar kalındı ki zar zor hissettim. Sonra tekrar yaptım, kayayı havaya fırlattım ve yüzümü kayanın yuvarlanarak inişine doğru çevirdim, son anda biraz hareket ederek yanağıma çarpmasını sağladım.

Hatırladığım sonraki şey, annemin köpeklerinden birinin yüzümü yaladığı ve sesler duyduğumdu. Orada kolayca ölebilirdim ama Noel arifesinde canı sıkılan kuzenim Jeremy, içki dolabını yağmalayacak birini aramaya gitmiş ve ne Ashley'i ne de beni bulamayınca endişelenen babasına haber vermişti. Simon büyük ihtimalle bara gittiğimizi anlayacak kadar akıllıydı ama o sırada kapanış saatini kırk beş dakika geçmişti, bu yüzden toparlandı, iki oğlunu ve tüm köpekleri aldı ve bizi aramaya gitti.

Bulunduktan sonraki saatler hakkında çok fazla şey hatırlamıyorum. Taş beni bayıltmıştı ve sağ şakağımda da büyük bir yara açmıştı. Ashley ve ben amcam ve oğulları tarafından ormandan çıkarıldık, bu karar olay yerini incelemek için getirilen adli tıp ekibini şüphesiz çileden çıkarmıştı. Ambulanslar çağrıldı. Cirencester Hastanesi'ne götürüldüm, ancak oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Ertesi gün bilincim yerine geldi, hafızam zayıflamıştı.

Kalın bandajların altında zonklayan bir yüz. İlk planımda saldırıyı anlatmaya karar vermiştim - bardan dönüşü, ormanda gizlenen maskeli figürü - ve bize saldırmak için kullandığı taşı alarak bir şekilde onu defetmeyi başardığımı söyleyecektim. Onlara her şeyin bir sis perdesi olduğunu söylerdim. Ama hastanede onlara söylediğim şey, saldırıyla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamadığım, sadece bardan ayrıldığımı ve ormandaki kestirme yoldan gitmeye karar verdiğimi gerçekten hatırladığımdı.

Annem arkadaşım Ashley Smith'in saldırıda hayatını kaybettiği haberini verdiğinde yirmi dört saattir hastanedeydim.

Yüzümdeki yaralar için estetik ameliyat geçirdikten sonra nihayet serbest bırakıldığımda, resmi soruşturmaya hazırlık olarak polise bir kez daha ifade verdim. Aynı hikayeyi anlattım ve sorgucularımın gözlerinin içine baktım ve en ufak bir güvensizlik kırıntısı bile görmedim. Daha sonra, Ashley'in günlüğünde donuk bakışlı olarak adlandırdığı devriye memurlarından biri bana bir fincan çay getirdi ve hayatta kaldığım için ne kadar şanslı olduğumu söyledi. Gerçek gözyaşları döktüm.

#

Londra'da devam eden eğitimimin sonraki iki yılını, en iyi ihtimalle tatsız yıllar olduğunu söylemek dışında anlatmayacağım. Adam'la Ashley Smith hakkında en son Charing Cross'ta kalabalık bir barda konuşmuştuk ve Adam kulağıma onun hayatını kurtardığımı fısıldamıştı. Söylemeye gerek yok, fail asla yakalanmadı ama Adam'ı baş şüpheli olarak görmeyi bıraktılar, tıpkı Adam'ın da bildiği gibi. Cotswold Katili bir süreliğine magazin gündemine oturdu ve ikinci saldırıdan kurtulan kız ben olduğum için röportaj ya da basitçe ifade vermem istendi. Hepsini reddettim. Ancak üniversite etkinliklerinde ve öğrenci barlarında gözlerin hep üzerimde olduğunu hissettim. Hatta bir dönem, dairemin önündeki çalılıklara saklanıp sonra dışarı fırlayıp fotoğrafımı çeken trol benzeri bir gazeteci tarafından takip edildim.

Diplomamı alır almaz İngiltere'den temelli ayrılmaya karar vermiştim. Ailemi bir daha görmek gibi bir niyetim yoktu, özellikle de büyükannemin ölümü artık kendime ait bir param olmasını sağladığından beri. Adam'ı bir daha göremeyeceğim düşüncesinin beni umutsuzluğa sürüklediği zamanlar olmuştu ama o zamanlar

şimdi gitti. Özgürlüğünü sağlamak için Ashley Smith'i öldürdüğümden beri birbirimizden daha da . Sanırım hayatının geri kalanını hapiste geçirmeyeceği için mutluydum ama artık ona yakın olmaya dayanamıyordum.

Planım İtalya'y taşınmak ve sanat restoratörü olmak için eğitim almaktı, ancak taşınmaya hazırlanmak için eşyalarımı birleştirirken, Ashley Smith için hala geçerli bir pasaportum, Kaliforniya ehliyeti, birkaç kredi kartı ve tabii ki günlüğü olduğunu hatırladım. Adam, Noel günü Starvewood Hall'a döndüğünde günlüğüne polisten önce ulaşmayı başarmıştı. Günlüğü tekrar okuduğumda, içinde Adam'ı ya da beni suçlamaya yetecek bir şey olduğunu sanmıyorum, ama o zamanlar Adam tedbiri elden bırakmıyordu.

Adam, Ashley'nin eşyalarını bana verirken, "Galip gelen ganimeti alır," dedi. Kurt gibi gülümsemesini görmeyi bekliyordum ama bunu söylerken ciddi görünüyordu, neredeyse gururluydu.

Günlüğü ve Ashley'nin tüm kişisel eşyalarını sakladım. Polisin pasaportunu bulamaması konusunda ne düşündüğünü merak ediyorum - evini aramış olduklarını varsayıyorum- ama bu konuda hiçbir şey duymadım. On dokuz yaşında Amerikalı bir kızdı ve sanırım pasaportunun hayatının karmaşası içinde kaybolduğunu düşündüler.

Her ikisi de 1986 yılında, on altı yaşındayken çekilmiş olan ehliyet fotoğrafına ve pasaport fotoğrafına baktığımı hatırlıyorum. Her iki fotoğrafta da oldukça fazla makyaj yapmıştı ve onun fotoğraflarını benim aynı yaşlardaki fotoğraflarımla karşılaştırdığımda gerçekten birbirimize benzediğimizi fark ettim. (Ve ikimiz de Joanna Davies'e benziyorduk.) Bunu zaten biliyordum, elbette yüzeysel bir benzerlik vardı, ama o hayattayken bu benzerlik aksanı, kendini taşıma şekli ve jestleriyle çok çabuk yok oluyordu. İtalya'ya taşınma planlarımdan vazgeçtim ve onun yerine Amerika'ya taşınmayı hayal etmeye başladım.

Heathrow Havaalanı'nda, üzerinde Rebecca Ashley Smith olduğumu yazan Amerikan pasaportumu New York'a uçuşum için biniş kapısındaki sivilceli memura gösterdiğim günü çok iyi hatırlıyorum. Bir polis sürüsünün üzerime çullanacağından o kadar emindim ki, ama tek yaptığı pasaportuma damga vurmak ve el sallayarak beni geçirmek oldu, yüzüme bile bakmadı. Ve aynı şey altı saat sonra JFK Uluslararası Havaalanı'nda da oldu. Ülkemi terk etmiş ve Rebecca Smith olarak yeniden doğmuştum.

Amerika. Ve bugün ben buyum. Ve öyle kalmaktan da mutluyum. Ailemi özlemiyorum ve Adam'ı da gerçekten özlemiyorum. New York'ta oldukça cazip bir hayat yaşıyorum, mutlu bir şekilde bekarım ama cömert bir arkadaş ağım var. İyi bir kâr amacı gütmeyen kuruluş için bağış topluyorum.

Bugünlerde ailemi, İngiltere'deki yaşamımı ya da adaşım Ashley Smith'i düşünmeden geçirdiğim haftalar oluyor. Yıllar önce Maine'in Penobscot Körfezi'ndeki bir adada tatil yapmaya başladım ve en özgür olduğum yer orası; önceki hayatıma dair düşünceler New England'ın o muhteşem bölgesinde yokmuş gibi görünüyor. Ama Noel'den kaçış yok, özellikle de New York'ta. Günler kısaldıkça, büyük mağazaların vitrinleri turistleri cezbetmek için tasarlanan yıllık vitrinleriyle aydınlanıyor; ve Noel müziği her yerde - doktorun muayenehanesinde, köşedeki bodega'da, en sevdiğim kitapçıda. Mevsimden kaçış yok ve ben de her yıl başkalarının evlerine yapılan davetleri reddetmem dışında kaçmaya çalışmıyorum. Kendi başıma olmaktan memnunum. Yaptıklarımla yaşamayı öğrendim ve Noel sadece hatırlatıcıların daha sürekli olduğu bir zaman.

Ashley'nin günlüğünü hatıra kutuma geri koymadan önce, sayfaları bir kez daha çeviriyorum, sadece yazısı, ünlem işaretleri ve hayatta olmaktan duyduğu neşeye bakıyorum. Adam bana günlüğü verdikten sonra hemen okumadım. Yakmayı düşündüm, muhtemelen yapılacak en akıllıca şey buydu, ama sonunda günlüğü sakladım ve yıllar sonra yeni ülkemde kendimi kabul ettirdikten sonra sayfalarını okudum. O zamandan beri kitabı birkaç kez okudum ve Ashley'nin sayfalardaki haliyle hayattaki halinin ne kadar farklı olduğuna her seferinde biraz daha şaşırdım. Şahsen onu küçümsüyor, sadece sığ ve pek de parlak olmayan biri olarak görüyordum. Sosyal açıdan beceriksiz ve çok gürültücü. Kötü şakalara çok fazla gülen ve odada hangi çocuk varsa onunla çok fazla flört eden biri. Ama gerçek şu ki, Ashley Smith'in günlüğünde bulduğum versiyonunu aslında seviyorum. O zamanlar olduğumu düşündüğümden daha tuhaf, daha anlayışlı ve daha canlı. Zamanla içsel yaşamının kendini daha fazla göstermeye başlayacağından, yüzeyselliğinden biraz kurtulacağından, biraz güven kazanacağından şüpheleniyorum. Ya da belki sadece böyle düşünmek hoşuma gidiyordur.

Sayfaları karıştırırken günlüğün başına geliyorum, tam adı ve sayfanın üstündeki tarih ve ardından şu kelimeler:

Yeni bir günlüğe başlıyorum çünkü hayatımda yeni bir sayfa açıyorum! Londra, işte geliyoruz!

Burada, bu uçakta oturmak ve önümüzdeki birkaç ay boyunca yeni insanlarla tanışacağımı, yeni yerler deneyimleyeceğimi ve yeni şeyler deneyeceğimi bilmek çok garip.

ve ben henüz bunların ne olduğunu bilmiyorum. Ama varlar!

Orada oturmuş beni bekliyorlar. Çok uğraşıyorum.

Her şeyin gerçekleşmesine izin vermenin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum. Yine de güzel barlar, sisli Londra sokakları ve tüvit ceketli sevimli çocuklar hayal ediyorum. Ve tüm bunları hayal ettiğim için endişeleniyorum.

Bunlar ve kendimi şehrin kötü bir yerinde, bir üniversite barında Bud Lights içerken ve diğer Amerikalı öğrencilerle takılırken bulacağım. Olacak olan buysa, olacak olan da budur. En azından Kaliforniya'da olmayacağım.

Hostes bana çok gösterişli bir şekilde yemeğimin yanında kırmızı mı yoksa beyaz şarap mı istediğimi sordu ve ben de olabildiğince yaşlı görünmeye çalışarak (uçaklarda kart takıyorlar mı?) beyaz istedim ve şimdi bu sevimli küçük şişeye sahibim.

Uçmaktan nefret ettiğim için Tanrı'ya şükür alkol var. Sizi tamamen yeni bir yere götürdüğü kısım hariç. O kısmı seviyorum.

Şu anda akşam yemeğinden sonra ve ışıklar karanlık, sanki bir şekilde uyumam bekleniyor. Ama daha da heyecanlanıyorum ve yorgun değilim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama hızlıca bir liste yapmak istiyorum

Seyahatim için kurallar:

1. Sana iyi davranan ilk çocuğa aşık olma.
2. Vejetaryen olmak sadece pizza yiyeceğiniz anlamına !
3. Her alkollü içeceğin arasında bir bardak su için.
4. Müzelerde, bir sanat eseri seçin ve ona gerçekten bakın.
5. Bu günlüğe ayak uydurun! (Bu çok zor olmamalı, seni zaten seviyorum, benim sevgili yeni parlak beyaz günlüğüm)
6. Şu anda aklıma 6 tane gelmiyor, yüzden sadece şunu söyleyeceğim: Kendin ol Ashley! Bunu senden alamazlar!

Aslında aniden biraz uykum geldi, belki gözlerimi kapatabilirim. Her zaman yaptığım gibi seni düşünüyorum anne. Bir keresinde bana hayatın kısa olduğunu söylemiştin ve sanki kendi kaderin hakkında bir önsezin varmış gibi hep bunu düşünüyorum. Bana eğlenmemi ve nazik olmamı söylemiştin,

ve iyi şeyler . Bütün bir yılı Londra'da geçireceğim için çok heyecanlanacağınızı biliyorum!

Türbülans!

Kendime izin verirsem okumaya devam edeceğimi biliyorum, ta ki Ashley'i Noel tatili için Starvewood Hall'a davet ettiğim noktaya kadar, bu yüzden günlüğü kapatıp dolaptaki kutusuna geri koyuyorum ve kendime bir anlık zayıflık yaşadığımı ve en azından yıllarca ona bir daha bakmamam gerektiğini söylüyorum.

Ayağa kalkıyorum, o kadar hızlıyım ki aniden başım dönüyor, sonra pencereye gidip dışarı bakıyorum. Hava karanlık ve yolların buzla kaplı olduğunu görebiliyorum ama artık karla karışık yağmur yağıyor gibi görünmüyor. Kışlık kıyafetlerimi giyiyorum ve biraz hava almak için çaresizce yürüyüşe çıkıyorum. Kapıcı Howard, yanından geçerken ona hediye ettiğim Macallan 25 şişesini havaya kaldırıyor ve aceleyle geçip sokağa çıkarken ona "biraz da bana ayırmasını" söylüyorum.

Yedinci Cadde'den aşağı soğuk bir rüzgâr esiyor ve kaldırımlar kayganlaşıyor, ancak şehirde dışarıda olmak ve neredeyse kendi başıma olmak iyi hissettiriyor. Birkaç blok yürüyorum, her yerde Noel ışıkları var ve bir Çin restoranına giriyorum. Masalar ailelerle dolu, bu şehirde bir gelenek ama bar boş ve bir tabureye kayarak mai tai ve çorba köftesi sipariş ediyorum. Orada yaklaşık bir buçuk saat kalıyorum, iki mai tai daha sipariş edecek kadar uzun. İçkiler lezzetli ama işe yaramıyor; Ashley'nin günlüğündeki sözleri zihnimde tekrarlanıp duruyor ve sonunda daireme geri dönmeye karar veriyorum.

Howard'ın mesaisi bitti, yoksa bir süre onunla oturabilirdim, ama bunun yerine daireme girdim ve onu orada, Noel misafirim olarak bulduğuma şaşırmadım. Aradan birkaç yıl geçmişti ama muhtemelen günlüğü okuyunca aklıma gelmişti. Yerden hafifçe yukarıda, kışlık giysileri içinde, yüzü onu son gördüğümdeki gibi çökmüş bir halde duruyor.

"Merhaba Ashley," diyorum.

"Emma," diyor. Eski adımı duymak her zaman tuhaftır. Artık bu ismi kullanan tek kişi o.

"Mutlu Noeller," diyor. Sesi pek değişmemiş, hâlâ çok yüksek, sanki duyulduğuna emin olmak istiyor.

Elspeth yatak odasından içeri giriyor ve Ashley'e kocaman gözlerle bakıyor. Elspeth'in de onu görebildiğini unutmuşum, ama o tüm misafirlerime davrandığı gibi ona da aynı asil küçümsemeyle davranıyor.

"Ben de seni düşünüyordum," diyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ben de seninle aynı düşüncelere sahibim. Ve günlüğümü tekrar okuduğunu gördüm."

Paltomu astıktan ve botlarımı çıkardıktan sonra, ona yaklaşmadan oturma odasını geçiyorum ve kendime bir bardak su alıyorum. Bir an sessiz kalsa da gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Kendimi çelikleştiriyorum. Daha önce de gelmişti ve her zaman en azından gece boyunca kalırdı. Geçmişte onunla savaşmaya ya da kaçmaya çalıştım ama fark etmedi.

Ben yatağa giriyorum, o da benimle birlikte giriyor. Her yatak arkadaşım Elspeth, bulunduğumuz yerden en uzak nokta olan oturma odasındaki radyatörün yanında uyumayı seçti.

"Ashley bana "Hâlâ hayatta olmak nasıl bir duygu?" diye soruyor.

"Hatırlamıyor musun?" Ben de diyorum. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık.

"On dokuz yaşında ve hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Elli yaşında ve hala hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum."

"Farklı hissettiriyor," diyorum. "Gençken pek çok olası yol olduğunu düşünürsünüz ama benim yaşıma geldiğinizde uzun süredir aynı yoldasınızdır ve bu yoldan çıkmak mümkün değildir."

"Güzel olmalı."

"Ha," diyorum ve tek gözünün kararmasını izliyorum. "Hayır, güzel," diye devam ediyorum, o bana başka bir şey söyleyemeden. "Rahatlatıcı sanırım. Bu yaşta daha az sürpriz oluyor. Seni görmek bile çok şaşırtıcı değil."

Gülümsüyor ve onu gülümserken görmenin ne kadar korkunç olduğunu unutmuşum. Ağzı açıldığında yanağı da açılıyor. Başucu lambamı henüz söndürmedim ama yine de yüzünden akan kan kırmızı değil, siyah, öldüğü gece tek tük ay ışığında olduğu renkte. Yarasına baktığımı görmüş olmalı, çünkü "Yüzün neredeyse tamamen iyileşti, ama yara izini hala görebiliyorum" diyor.

"Yapabilir misin?" Saçlarımı geriye atıp tümsekli derisine dokunuyorum. Ve sonra şarkı söylüyor, ki bu onun gülümsemesini görmekten daha kötü bir şey.

Noel şarkıları söylüyor - "Holly and the Ivy" ve "In the Bleak

Midwinter" ve "What Child Is This?"-ve burun deliklerim onun ölümünün kokusuyla doluyor ve beynim akortsuz kelimelerle doluyor.

Şafaktan hemen önce, solmaya başlarken, bana duymak zorunda kalmamayı umduğum soruyu sordu. "Adam nasıl?" dedi.

"Onu otuz yıla yakın bir süredir görmedim. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz."

"Ama onu , değil mi? Onun nasıl biri olduğunu hissediyorsun?"

"Bazen öyle olduğunu düşünüyorum, bazen de o kadar emin değilim."

"En son ne zaman diğer kızlarından haber almaya çalıştın? Bunu artık bu daireden bile yapabileceğinizi biliyorum." İnternetten bahsediyor. Birbirimizi ilk tanıdığımız zamanlarda böyle bir kelime var mıydı?

Ona yalan söyleyemem çünkü o her zaman biliyor, bu yüzden "Bir süredir bakmadım" diyorum.

"Belki de yarın bakmalısın." "Bir şey mi

biliyorsun?" Diyorum.

O korkunç gülümsemesini takınır ve "Her şeyi biliyorum."

der. Sonra biraz daha şarkı söyler ve gider.

Bütün Boks Günü boyunca yataktan çıkmadım, hareket edemedim. Ashley kalmaya geldiğinde her zaman alkolün bana yaptığı her şeyden çok daha kötü bir akşamdan kalmayla baş başa kalıyorum. İçim boşalıyor, korku ve üzüntü dışında hiçbir duygu hissetmiyorum. Ama ertesi gün yataktan kalkacak kadar iyi hissediyorum. İnternete giriyorum ve parmaklarımı bir arama motoruna kelime yazmaya zorluyorum. Önce "cinayet", "faili meçhul" ve "İngiltere" kelimelerini deniyorum ve çok fazla sonuç çıkıyor, bu yüzden sadece Yorkshire'a bakmaya başlıyorum ve bulmamayı umduğum şeyi burada buluyorum.

Galyna Stupkova adında yirmi iki yaşında bir kadın Ekim ayı başlarında Dales'te dövülerek öldürülmüş halde bulundu. Otel resepsiyon görevlisi olarak çalıştığı işten, Çek Cumhuriyeti'nden gelen ve hepsi de hizmet sektöründe çalışan diğer üç kadınla paylaştığı eve doğru yürüyordu. Birkaç fotoğrafı var. Sarışındı, geniş bir alnı ve hafif sivri bir çenesi vardı ve Joanna Davies ve Ashley Smith'e benziyordu (ve elbette o yaşlardayken bana da benziyordu). Ayrıca yıllar boyunca okuduğum ve hepsi de İngiltere'nin kuzeyindeki çeşitli yerlerde bulunan diğer öldürülmüş kadınlara da benziyordu. Hepsi genç ve sarışın ve çoğunlukla yabancılar. Adam Chapman'ın şu anda milletvekili olduğu Huddersfield'a asla çok yakın değiller.

Parlamento, ama onlar da asla çok uzakta değiller. Tüm bu cinayetler çözülemedi. Bazı gazeteciler bu ölümleri bir araya getirmeye ve genç sarışın kadınları avlayan bir seri katil olduğunu söylemeye çalıştı. Ama hiçbir zaman tam olarak tutmadı. Belki de kurbanlar bazen soyulduğu, bazen soyulmadığı ve bir keresinde kadınlardan birinin ölümünden sonra cinsel istismara uğradığı içindir. Tüm bu cinayetlerde ölüm nedeni genellikle kafaya alınan künt cisim travmasıdır, ancak her zaman değil. Ve son kurbanların hepsi, katillerinin büyük olasılıkla tanıdıkları biri olduğunu düşündürecek kadar öfkeli eski erkek arkadaşlarla, süresi dolmuş vizelerle ve uyuşturucu sorunlarıyla dolu bir yaşam sürmüş gibi görünüyor. Şu ana kadar ölümleri çözülemedi. Polis aralarında herhangi bir bağlantı kurmayı reddetti, ancak okuduğum makalelerden biri, onları öldüren kişinin, bir seri katilin eylemi gibi görünmemesi için ölümlerinin ayrıntılarını değiştirecek kadar zeki olduğunu öne sürüyordu. Yazıdan bir alıntı hatırlıyorum, "Bu İngiliz tarihindeki en zeki seri katilin işi olabilir mi?" gibi bir şeydi. Adam'ın da o yazıyı okuyup okumadığını ve gizliden gizliye memnun olup olmadığını merak ediyorum.

Ashley'nin tekrar ortaya çıkıp omzumda gezinmesini bekliyordum ama o artık yok. Sonsuza kadar değil elbette ama en azından bir yıllığına.

Yine de her zaman olduğu gibi aklımdan çıkmıyor. Bazı sabahlar rüyalarımda onun anılarıyla uyanıyorum. Belki onun gitmesini istediğim için, belki de yapılacak doğru şey bu olduğu için, Huddersfield yakınlarındaki son suçları birbirine bağlayan yazıyı yazan gazetecinin e-postasını buluyorum. Adı Diya Advani ve Ocak ayının başlarında bir gün New York Halk Kütüphanesi'ndeki bir bilgisayarda sahte bir e-posta hesabı oluşturup ona yazıyorum. Tek bir cümle. "Adam Chapman'a uzun uzun bak."

Bu kelimeleri yazdıktan sonra bilgisayarı kapattım ve kütüphanenin tuvaletine koştum, orada kendimi bir kabine kilitledim ve yetersiz kahvaltımı kustum.

Önümüzdeki ay boyunca şehri süsleyen Noel süsleri inmeye başladı. Günler uzuyor ve ben kendimi işime veriyorum. Kâr amacı gütmeyen kuruluşum şiddet suçu mağdurları için para topluyor ve yaptığım işin benim yaptıklarımı ve kardeşimin yapmaya devam ettiklerini telafi etmediğinin farkında olsam da, bazen geceleri uyumama yardımcı olduğunu biliyorum.

Şubat ayının sonlarına doğru Noel, Manhattan adasından tamamen silinmiş olacak. Genellikle gördüğüm son mevsimlik nesneyi not alırım - genellikle kaldırım boyunca çöp torbalarının arasına sıkışmış hüzünlü ve kırılgan bir ağaç. Sonra bahar gelir, umut ve çiçekleriyle, ve yaz, tüm parlaklığı, partileri ve hafta sonu gezileriyle. Ağustos ortasında Maine'de üç haftalık bir tatile çıkıyorum ve sonbaharın başlarında Manhattan'a dönüyorum. Sonbahar diyorum artık, tıpkı gerçek bir Amerikalı gibi. Aslında bunun mevsim için iyi bir isim olduğunu düşünüyorum, yazın canlılığından sonra dünya çorak toprağa geri dönüyor. Bir de Cadılar Bayramı var, Manhattan'ın genç sakinleri için her yıl daha da önemli hale gelen bir bayram, sürekli ellerinde cep telefonları ve giyinip kuşanma meraklarıyla yirmili yaşlardaki tüm o gençler. Cadılar Bayramı ile Şükran Günü arasında bir zamanda Noel'in dönüşünü müjdeleyen ilk işaretle karşılaşıyorum; genellikle bir eczanedeki müzik parçası, bir televizyon reklamı, hatta bazen aşırı hırslı bir perakendecinin vitrini.

Aralık ayının başlarında sığınacak bir yer kalmıyor. Ofisimde bile resepsiyon masasını çam dalları süslüyor ve komşu odadaki Richard, herkesin komik bulduğu 1950'lerden kalma pembe cicili bicili bir ağaç asmış. Ve işte burada, ofiste, mevsimi görmezden gelmeye çalışırken hayatım değişiyor. Korkunç dünyamızdan haberler arasında gezinirken, Huddersfield milletvekili ve Yorkshire'ın zeki kesiminin dayanak noktası Adam Chapman'ın Clevemoor'daki aile malikanesinde ölü bulunduğunu gördüm. Bu haber, Chapman'ın son otuz yılda işlenen bir dizi faili meçhul cinayetin şüphelisi olduğuna dair bir haberin hemen ardından geldi. Haber arşivlerini tarayarak hikâye hakkında bulabildiğim her şeyi okudum. İki hafta önce Diya Advani, polisin Adam Chapman'ın bir dizi faili meçhul cinayetten sorumlu olabileceği ihtimali üzerinde durduğunu duyurmuştu. Adam'ın ailemizin evinin arkasındaki kulübede av tüfeğiyle kendini vurduğunu öğrenmek için Reddit akışına girmem gerekiyor.

Uzun bir süre masamda oturdum ve o sırada onun ölümünü neden hissetmediğimi merak ettim. Ama şimdi hissediyorum, içimde büyük bir boşluk var ve bu boşluk kendi içinde rahatlatıcı.

Şirketimizin şehir merkezindeki bir meyhanede verdiği tatil partisine katılmak üzere ayrılmadan önce okuduğum son makale, Advani'nin Adam Chapman'ın terör saltanatı sırasındaki olası kurbanları listelediği uzun bir yazı. Yazının sonunda

Yazının sonunda Joanna Davies ve Ashley Smith'ten bahsediyor. Ve sonra benden bahsediyor. Makalenin son satırında şöyle yazıyor: "Bir de Emma Chapman var, Adam'ın yirmili yaşlarının başındayken İtalya'ya taşındığı söylenen ikiz kız kardeşi. O da Starvewood Malikanesi'nin arazisinde bir yere gömülmüş başka bir kurban mı? Yoksa ikiz kardeşi hakkında bildikleri yüzünden kendini mi saklıyor? Polis aktif olarak onun nerede olduğunu araştırıyor."

-

Noel zamanı yine geldi. Ve ben her zaman yaptığım gibi bir ya da daha fazla misafir bekliyorum. Ashley'nin ziyaret edeceğini biliyorum. Bu yıl olanlarla bir ilgim olduğunu anlayacak mı? Tek yaptığım durgun bir göle bir çakıl taşı atmaktı. Gerisini dalgalar halletti. Her şeyi bileceğinden şüpheleniyorum. Bana söylemeyi sevdiği gibi, o her şeyi bilir.

Başka hangi misafirler gelebilir? Kapının çalındığını, yaka kartının parladığını, kullanılmayan bir ismin geri döndüğünü hayal ediyorum. Olursa, olur. Sanırım hazırlıklıyım.

Partiye yürüyerek gitmeye karar verdim. Yılın ilk gerçekten soğuk gecesi, keskin bir rüzgâr caddeleri yıkıp geçiyor. Paltomun içinde büzülüyorum ve elmacık kemiklerim ağrıyor. Tavernanın dışında kırmızı Kurtuluş Ordusu önlüğü giymiş şişman bir adam zilini çalıyor ve bariton sesiyle "İyi Kral Wenceslas" şarkısını söylüyor. Para bozdurmak için çantamı karıştırıyorum ve adam sanki orada değilmişim gibi gözlerini dikip orta mesafeye bakıyor. Ne de olsa hayalet mevsimindeyiz.

Şimdi Peter Swanson'ın klasik kitabının ilk bölümünü okuyun

ÖLDÜRMEYE DEĞER TÜRDEN

KAĞIT, E-KİTAP ve SESLİ OLARAK ŞİMDİ MEVCUT

I

Ted

"Merhaba," dedi.

Heathrow Havaalanı'ndaki business class salonunda yanımdaki boş bar koltuğunun arkasındaki solgun, çilli ele, sonra da yabancının yüzüne baktım.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordum. Pek tanıdık gelmiyordu ama Amerikan aksanı, bembeyaz gömleği, diz üstü çizmelerinin içine soktuğu kot pantolonu onu karımın korkunç arkadaşlarından biri gibi gösteriyordu.

"Hayır, özür dilerim. Sadece içkinize hayranlıkla bakıyordum. Sakıncası var mı?" Uzun, ince gövdesini deri yastıklı döner taburenin üzerine katladı ve çantasını barın üzerine koydu. "Cin mi o?" diye sordu önümdeki martini hakkında.

"Hendrick's" dedim.

Dikenli saçlı ve parlak çeneli bir genç olan barmeni işaret etti ve iki zeytinli bir Hendrick's martini istedi. İçkisi geldiğinde bana doğru kaldırdı. Bir yudum aldım ve "Uluslararası seyahate karşı aşı için" dedim.

"Buna içerim."

İçkimi bitirdim ve bir tane daha sipariş ettim. Kendini tanıttı, adını hemen unutmuştum. Ben de ona benimkini verdim - sadece Ted, Ted Severson değil, en azından o anda değil. Aşırı yastıklı ve aşırı aydınlatılmış Heathrow salonunda oturduk, içkilerimizi içtik, birkaç söz söyledik ve ikimizin de Boston'daki Logan Havaalanı'na giden aynı direkt uçağa binmeyi beklediğimizi teyit ettik. Çantasından ince ciltsiz bir roman çıkardı ve okumaya başladı. Bu bana ona gerçekten bakma fırsatı verdi. Çok güzeldi; uzun kızıl saçları, tropik sular gibi berrak yeşilimsi mavi gözleri ve neredeyse yağsız sütün mavimsi beyazına benzeyen soluk bir teni vardı. Mahallenizdeki barda yanınıza böyle bir kadın oturur ve içki siparişinize iltifat ederse, hayatınızın değişmek üzere olduğunu düşünürsünüz. Ama havaalanı barlarında kurallar farklıdır, burada içki içen arkadaşlarınız

sizden zıt yönlere savrulmak üzereydi. Her ne kadar bu kadın Boston'a doğru yola çıkmış olsa da, evdeki karımla yaşadığım durumdan dolayı hâlâ içim öfkeyle doluydu. İngiltere'de geçirdiğim bir hafta boyunca düşünebildiğim tek şey Zar zor yemek yedim, zar zor uyudum.

Hoparlörden *Boston* ve *rötar* kelimelerinin geçtiği bir anons duyuldu. Arkadan aydınlatmalı üst raf içki sıralarının üzerindeki panoya baktım ve kalkış saatimizin bir saat geriye alınmasını izledim.

"Bir tane zamanı," dedim. "Ben ısmarlıyorum."

"Neden olmasın," dedi ve kitabını kapatıp çantasının yanındaki barın üzerine yüz üstü koydu. *Ocak Ayının İki Yüzü*. Yazan Patricia Highsmith.

"Kitabın nasıl?" "En
iyilerinden biri değil."
"Kötü bir kitap ve uzun bir uçuş rötarından daha kötü bir şey
olamaz." "Ne okuyorsun?" diye sordu.
"Gazete. Kitapları pek sevmem." "Peki
uçuşlarda ne yaparsınız?"
"Cin iç. Cinayetler planla."

"İlginç." Bana gülümsedi, ilk kez görüyordum. Üst dudağı ile burnu arasında bir kırışıklığa neden olan, mükemmel dişlerini ve pembe diş etlerini gösteren geniş bir gülümsemeydi bu. Kaç yaşında olduğunu merak ettim. İlk oturduğunda otuzlu yaşlarının ortasında, benim yaşlarıma yakın olduğunu düşünmüştüm ama gülümsemesi ve burnunun soluk çiller onu daha genç gösteriyordu. Belki yirmi sekiz. Karımın yaşı.

"Ve tabii ki uçtuğum zaman çalışıyorum,"
diye ekledim. "Ne iş yapıyorsun?"

Ona kısa hikayemi anlattım, internet şirketlerine nasıl finansman sağladığımı ve danışmanlık yaptığımı anlattım. Ona paramın çoğunu nasıl kazandığımı anlatmadım - bu şirketleri umut verici göründükleri anda satarak. Ve ona bu hayatta bir daha asla çalışmama gerek olmadığını, 1990'ların sonlarında balon patlamadan hemen önce hisselerimi çekmeyi (ve hisse senetlerimi nakde çevirmeyi) başaran birkaç nokta komünistten biri olduğumu söylemedim. Bu gerçekleri sadece konuşmak istemediğim için sakladım, yeni arkadaşımın bunları rahatsız edici bulacağını ya da benimle konuşmaya olan ilgisini kaybedeceğini düşündüğüm için değil. Kazandığım para için hiçbir zaman özür dileme ihtiyacı hissetmemiştim.

"Peki ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

"Winslow Koleji'nde çalışıyorum. Arşivciyim."

Winslow, Boston'un yaklaşık yirmi mil batısındaki yapraklı bir banliyöde bulunan bir kadın kolejiydi. Ona bir arşivcinin ne iş yaptığını sordum, o da bana işinin kısa bir hikâyesi olduğunu düşündüğüm, üniversite belgelerini nasıl topladığını ve koruduğunu anlattı. "Ve siz Winslow'da mı yaşıyorsunuz?" diye sordum.

"İstiyorum."

"Evli misin?"

"Evli . Sen evli misin?"

Bunu söylerken bile sol elimde bir yüzük ararken gözlerinin hafifçe kaydığını fark ettim. "Evet, maalesef," dedim. Sonra boş yüzük parmağımı görmesi için elimi kaldırdım. "Ve hayır, sizin gibi bir kadın yanıma oturur diye havaalanı barlarında alyansımı çıkarmıyorum. Hiç yüzüğüm olmadı. Onların hissine dayanamıyorum."

"Neden talihsiz?" diye sordu. "Bu uzun bir hikaye."

"Uçuş gecikmesi."

"Gerçekten benim kirli hayatımı duymak istiyor musun?" "Buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Eğer sana söyleyeceksem bunlardan bir tane daha almam gerekecek." Boş bardağımı kaldırdım. "Sen mi?"

"Hayır, teşekkür ederim. Benim limitim iki." Kürdanın üzerindeki zeytinlerden birini dişleriyle kaydırdı ve ısırdı. Dilinin pembe ucuna kısa bakış attım.

"Her zaman iki martininin çok fazla olduğunu ve üçünün yeterli olmadığını söylerim."

"Bu çok komik. James Thurber da böyle dememiş miydi?"

"Hiç duymadım," dedim ve sırıttım, her ne kadar ünlü bir alıntıyı kendime aitmiş gibi göstermeye çalışırken biraz utangaç hissetsem de. Barmen aniden önüme çıktı ve bir içki daha sipariş ettim. Ağzımın etrafındaki deri, cinin verdiği o hoş uyuşma hissine bürünmüştü ve çok sarhoş olup çok fazla şey söyleme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu biliyordum, ama ne de olsa havaalanı kurallarıydı ve yol arkadaşım benden sadece yirmi mil uzakta yaşıyor olsa da, adını çoktan unutmuştum ve onu hayatım boyunca bir daha görme şansımın çok az olduğunu biliyordum. Bir yabancıyla konuşmak ve bir şeyler içmek iyi hissettiriyordu. Sadece yüksek sesle konuşmak bile öfkemin bir kısmının dağılmasına neden oluyordu.

Ben de ona hikayemi anlattım. Ona eşimle üç yıldır evli olduğumuzu ve Boston'da yaşadığımızı anlattım. Ona Eylül ayında Maine'in güney kıyısındaki Kennewick Inn'de geçirdiğimiz bir haftayı, bölgeye nasıl aşık olduğumuzu ve gülünç derecede yüksek fiyatlı bir sahil satın aldığımızı anlattım. Ona eşimin Sanat ve Sosyal Eylem diye bir alanda yüksek lisans yaptığı için bir mimarlık firmasıyla birlikte evin tasarımını yapabilecek nitelikte olduğuna karar verdiğini ve son zamanlarının çoğunu Kennewick'te Brad Daggett adında bir müteahhitle çalışarak geçirdiğini anlattım.

"Peki o ve Brad...?" diye sordu ikinci zeytini ağzına attıktan sonra.

"Uh-huh."

"Emin misin?"

Ben de ona daha fazla ayrıntı verdim. Ona Miranda'nın Boston'daki hayatımızdan nasıl sıkılmaya başladığını anlattım. Evliliğimizin ilk yılında kendini South End'deki evimizin dekorasyonuna vermişti. Ondan sonra SoWa bölgesinde bir arkadaşının galerisinde yarı zamanlı bir iş bulmuştu ama o zaman bile işlerin bayatladığını biliyordum. Akşam yemeğinin ortasında sohbetimiz bitmeye başlamış, farklı saatlerde yatmaya başlamıştık. Daha da önemlisi, ilişkimizde bizi başlangıçta tanımlayan kimliklerimizi kaybetmiştik. Başlangıçta ben onu pahalı şaraplarla ve hayır galalarıyla tanıştıran zengin bir iş adamıydım, o ise Tayland sahillerine geziler düzenleyen ve batakhanelerde takılmayı seven bohem bir sanatçıydı. Kendimize has bir klişe olduğumuzu biliyordum ama bu bizim işimize yaradı. Her açıdan birbirimize uyuyorduk. Kendimi genel anlamda yakışıklı olarak görsem de, onun yanındayken kimsenin bana bakmayacak olması bile hoşuma gidiyordu. Uzun bacakları, iri göğüsleri, kalp şeklinde bir yüzü ve dolgun dudakları vardı. Saçları her zaman siyaha boyattığı koyu kahverengiydi. Kasıtlı olarak, sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınık görünecek şekilde şekillendirilmişti. Cildi kusursuzdu ve makyaja ihtiyacı yoktu, yine de siyah göz kalemi sürmeden evden çıkmazdı. Barlarda ve restoranlarda erkeklerin ona baktığını görmüştüm. Belki yansıtıyordum ama ona yönelttikleri bakışlar aç ve ilkeldi. Erkeklerin silah taşımayı alışkanlık haline getirdiği bir zamanda ya da yerde yaşamadığıma memnun olmamı sağlıyorlardı.

Kennewick, Maine'e yaptığımız yolculuk spontane gelişmişti, Miranda'nın bir yılı aşkın süredir yalnız vakit geçirmediğimiz yönündeki şikayetine bir tepkiydi. Eylül ayının üçüncü haftası gittik. İlk birkaç gün bulutsuz ve sıcaktı, ancak o haftanın Çarşamba günü Kanada'dan gelen bir yağmur fırtınası bizi süitimize hapsetti. Sadece Allagash White içmek ve otelin bodrum katındaki tavernada ıstakoz yemek için ayrıldık. Fırtına geçtikten sonra günler serin ve kuru, ışık daha gri, alacakaranlık daha uzun oldu. Kazak aldık ve hanın hemen kuzeyinden başlayan ve kabaran Atlantik ile kayalık kenarı arasında kıvrılan bir kilometre uzunluğundaki uçurum yürüyüşünü keşfettik. Yakın zamana kadar nem ve güneş losyonu kokusuyla ağırlaşan hava artık gevrek ve tuzluydu. İkimiz de Kennewick'e aşık olmuştuk, öyle ki yolun sonundaki yüksek bir kayalıkta satılık kuşburnu kokulu bir arazi bulduğumuzda, satılık tabelasındaki numarayı aradım ve hemen bir teklif yaptım.

Bir yıl sonra kuşburnu çalıları temizlenmiş, temel kazılmış ve sekiz yatak odalı evin dış cephesi neredeyse tamamlanmıştı. Genel müteahhit olarak kalın siyah saçlı, keçi sakallı ve eğri görünümlü bir burnu olan sert bir dul olan Brad Daggett'ı işe almıştık. Ben haftalarımı Boston'da geçirirken - blog tabanlı bir arama motoru için yeni bir algoritma yaratan bir grup yeni MIT mezununa danışmanlık yapıyordum - Miranda Kennewick'te giderek daha fazla zaman geçiriyor, handa bir oda tutuyor ve evde yapılan işleri inceliyor, her karoya ve her armatüre takılıyordu.

Eylül başında, arabayla gelerek ona sürpriz yapmaya karar verdim. Boston'un kuzeyinde I-95'e girerken cep telefonuna bir mesaj bıraktım. Öğleden biraz önce Kennewick'e vardım ve otelde onu aradım. Bana sabahtan beri dışarıda olduğunu söylediler.

Arabayla evin bulunduğu yere gittim ve Brad'in F-150'sinin arkasına, çakıllı araba yoluna park ettim. Miranda'nın robin yumurtası mavisi Mini Cooper'ı da oradaydı. Birkaç haftadır araziyi ziyaret etmemiştim ve ilerleme kaydedildiğini görmek beni mutlu etti. Tüm pencereler yerlerine yerleştirilmiş ve gömme bahçe için seçtiğim mavi taş döşeme taşları gelmişti. Evin arka tarafına doğru yürüdüm; burada ikinci kattaki her yatak odasının kendine ait bir balkonu vardı ve birinci kat boyunca uzanan perdeli bir veranda devasa bir taş verandaya açılıyordu. Verandanın önünde havuz için dikdörtgen bir çukur kazılmıştı. Verandanın taş basamaklarından yukarı çıkarken okyanusa bakan uzun ağaçların arasından Brad ve Miranda'yı gördüm.

mutfak pencereleri. Orada olduğumu bildirmek için pencereye vurmak üzereydim ki bir şey durmama neden oldu. İkisi de yeni döşenmiş kuvars tezgâha yaslanmış, Kennewick Koyu manzaralı pencereden dışarı bakıyorlardı. Brad bir sigara içiyordu ve diğer elinde tuttuğu kahve fincanına kül atmasını izledim.

Ama durmama neden olan Miranda'ydı. Duruşunda, tezgâha yaslanışında, Brad'in geniş omuzlarına doğru bir şey vardı. Tamamen rahat görünüyordu. Brad yanan sigarayı parmaklarının arasından geçirirken onun elini rahatça kaldırışını izledim. Uzun bir nefes çekti, sonra sigarayı Brad'e geri verdi. Bu alışveriş sırasında ikisi de birbirine bakmamıştı ve o anda sadece birlikte uyumakla kalmadıklarını, aynı zamanda muhtemelen birbirlerine aşık olduklarını da anladım.

Öfke ya da dehşet hissetmek yerine, beni verandada görecekleri ve yakınlaşma anlarını gözetleyecekleri için paniğe kapıldım. Ana girişe doğru geri döndüm, verandayı geçtim, sonra cam kapıyı açtım ve yankılı evin içine "Merhaba" diye bağırdım.

"Buraya," diye bağırdı Miranda ve ben de mutfağa girdim.

Birbirlerinden biraz uzaklaşmışlardı ama çok fazla değil. Brad sigarasını kahve fincanında söndürüyordu. "Teddy, bu ne sürpriz," dedi Miranda. Bana bu şekilde hitap eden tek kişi oydu, bana hiç uymadığı için şaka olarak başlayan bir evcil hayvan ismiydi bu.

"Hey, Ted," dedi Brad. "Şu ana kadar ne düşünüyorsun?"

Miranda tezgâhın yanına geldi ve ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu. Pahalı şampuanı ve Marlboro kokuyordu.

"İyi görünüyor. Finişerlerim geldi."

Miranda güldü. "Tek bir şey seçmesine izin verdik ve tek önemsediği o oldu."

Brad de tezgâhın yanına geldi ve elimi sıktı. Eli büyük ve boğumluydu, avucu sıcak ve kuruydu. "Tam tur ister misin?"

Brad ve Miranda beni evin içinde gezdirirken, Brad inşaat malzemelerinden bahsederken ve Miranda hangi mobilyanın nereye gideceğini anlatırken, gördüklerim hakkında tereddüt etmeye başladım. İkisi de benim yanımda özellikle gergin görünmüyordu. Belki de sadece yakın arkadaş olmuşlardı, türünden duran omuz omuza omuza ve paylaşan

Sigaralar. Miranda dokunaklı olabiliyor, kız arkadaşlarıyla kol kola giriyor ve erkek arkadaşlarımızı dudaklarından öperek selamlaşıp vedalaşıyordu. Aklıma paranoyak olma ihtimalim geldi.

Ev turundan sonra Miranda ve ben Kennewick Inn'e gittik ve Livery Tavern'de öğle yemeği yedik. İkimiz de karartılmış mezgit balığı sandviçi aldık ve ben iki viski ve soda içtim.

"Brad sana yine sigara mı içirdi?" Onu bir yalanın içinde yakalamak ve nasıl tepki vereceğini görmek isteyerek sordum.

"Ne?" dedi, kaşları çatılmıştı.

"Biraz duman gibi kokuyordun. Eve döndüğümüzde."

"Bir iki nefes çekmiş olabilirim. Bir daha sigara içmeyeceğim Teddy." "Gerçekten umurumda değil. Sadece merak ediyordum."

"Evin neredeyse bittiğine inanabiliyor musun?" dedi patates kızartmalarından birini ketçap havuzuma daldırırken.

Bir süre ev hakkında konuştuk ve gördüklerimden daha da şüphe başladım. Suçlu gibi davranmıyordu.

"Hafta sonu kalacak mısın?" diye sordu.

"Hayır, sadece gelip merhaba demek istedim. Bu akşam Mark LaFrance ile yemeğim var."

"İptal et ve burada kal. Yarın hava çok güzel olacak."

"Mark sadece bu toplantı için geldi. Ve bazı rakamlar hazırlamam gerekiyor."

Aslında Miranda'nın otel odasında uzun bir uykuyu kabul edeceğini umarak öğleden sonraya kadar Maine'de kalmayı planlamıştım. Ama Brad'le parasını ödediğim çok pahalı mutfakta oynaştıklarını gördükten sonra fikrimi değiştirdim. Yeni bir planım vardı. Öğle yemeğinden sonra Miranda'yı arabasını alabilmesi için evin bulunduğu yere geri götürdüm. Sonra doğrudan I-95'e gitmek yerine Route 1'e girdim ve güneye, Kittery'ye ve çeyrek mil uzunluğundaki outlet mağazalarına doğru yola çıktım. Birçok kez önünden geçtiğim ama hiç ziyaret etmediğim Kittery Trading Post'a yanaştım. Yaklaşık on beş dakika içinde bir çift yağmur geçirmez kamuflaj desenli pantolon, kapüşonlu gri bir yağmurluk, birkaç büyük boy havacı gözlüğü ve bir çift yüksek kaliteli dürbün için yaklaşık beş yüz dolar harcadım. Ekipmanı Crate and Barrel mağazasının karşısındaki umumi tuvalete götürdüm ve yeni kıyafetimi giydim. Kapüşon takılıyken ve havacı gözlükleri takılıyken kendimi

tanınmaz halde. En azından uzaktan. Tekrar kuzeye doğru sürdüm, Kennewick Koyu yakınlarındaki halka açık alana park ettim, Quattro'mu iki kamyonetin arasına sıkıştırdım. Miranda ya da Brad'in bu alana gelmeleri için bir neden olmadığını biliyordum ama arabamı kolayca fark ettirmem için de bir neden yoktu.

Rüzgâr dinmişti ama gökyüzü alçak, tek renkli bir griydi ve ılık, sisli bir yağmur havaya karışmaya başlamıştı. Sahilin nemli kumlarında yürüdüm, ardından uçurum yürüyüşünün başlangıcına giden gevşek kayaların ve şistlerin üzerinden tırmandım. Dikkatle ilerledim, gözlerimi sağımda Atlantik'in dramatik genişliği yerine yağmurdan kayganlaşmış ve yer yer kökler tarafından bükülmüş asfalt yolda tuttum. Uçurum yürüyüşünün asfalt kısımlarından bazıları tamamen aşınmıştı ve soluk bir tabela yürüyüşçüleri tehlikeye karşı uyarıyordu. Bu nedenle patika çok fazla gezilmiyordu ve o öğleden sonra sadece bir kişi daha gördüm

-Bruins forması giymiş, sanki yeni esrar içmiş gibi kokan genç bir kız. Bir şey söylemeden ya da birbirimize bakmadan geçtik.

Yolun sonuna doğru, bizim arsamızla sonuçlanan çeyrek millik gelişmemiş araziden önceki son ev olan taş bir kulübenin arka mülk sınırını işaretleyen ufalanan bir çimento duvarın tepesi boyunca yürüdüm. Patika daha sonra deniz seviyesine indi, çiğnenmiş şamandıralar ve deniz yosunlarıyla dolu kısa, kayalık bir kumsaldan geçti, ardından bazı bükülmüş ladin ağaçlarının arasından dik bir yükselti boyunca devam etti. Yağmur hızlanmıştı ve ben de ıslak güneş gözlüklerimi çıkardım. Miranda ya da Brad'in evin dışında olma ihtimali çok zayıftı ve planım, temizlenmiş arazinin açık alanının hemen yakınında durmak ve kendimi kayalığın alçak kısmı boyunca uzanan sert çalıların arasına yerleştirmekti. Eğer herhangi biri dışarı bakar ve beni dürbünümle görürse kuş gözlemcisi olduğumu düşünecekti. Eğer bana yaklaşırlarsa, hızla patikaya geri çekilebilirdim.

Yaralı arazinin üzerinde yükselen evi görebildiğimde, arka tarafın, yani okyanusa bakan tarafın nasıl da

-Yola bakan tarafla biçimsel olarak zıttı. Evin ön cephesi taş kaplamaydı, tük küçük pencereleri ve abartılı kemerli koyu renkli ahşap kapıları vardı. Evin arka tarafı bej boyalı ahşaptı ve birbirinin aynısı pencereler, birbirinin aynısı balkonlarıyla orta büyüklükte bir otel gibi görünüyordu. Miranda'ya evin neden yedi odaya ihtiyacı olduğunu sorduğumda, "Çok arkadaşım var," demişti.

misafir yatak odaları. Sonra bana öyle bir baktı ki, sanki ben ona neden ev içi su tesisatının gerekli olduğunu düşündüğünü sormuşum gibi.

Bir bonsai ağacı gibi eğilip bükülmüş bodur bir ladinin altında iyi bir yer buldum. Ön tarafımdaki nemli zemine uzandım ve evi netlemeye başlayana kadar dürbünle oynadım. Yaklaşık elli metre uzaktaydım ve pencerelerden rahatlıkla görebiliyordum. Birinci katı taradım, herhangi bir hareket göremedim, sonra ikinci kata doğru ilerledim. Hiçbir şey yoktu. Bir ara verip evi çıplak gözle inceledim, keşke ön garaj yolunu da görebilseydim diye içimden geçirdim. Tek bildiğim, Miranda'yı bıraktığımda Daggett'ın kamyoneti hâlâ orada olmasına rağmen evde kimsenin olmadığıydı.

Birkaç yıl önce bir meslektaşımla balığa çıkmıştım, o güne kadar tanıdığım en iyi açık su balıkçısı olan bir dot- com spekülatörüydü. Okyanusun yüzeyine bakar ve balığın tam olarak nerede olduğunu bilirdi. Bana numarasının gözlerini odaklamamak, görüş alanındaki her şeyi aynı anda almak olduğunu ve bunu yaparak sudaki hareket titreşimlerini, bozuklukları yakalayabildiğini söyledi. O zamanlar bunu denemiştim ve sadece başımı ağrıtmayı başarmıştım. Dürbünümle bir tarama daha yaptıktan ve hiçbir şey göremedikten sonra, aynı numarayı kendi evimde kullanmaya karar verdim. Her şeyin gözümün önünde bulanıklaşmasına izin verdim, herhangi bir hareketin dikkat çekmesini bekledim ve bir dakikadan az bir süre eve baktıktan sonra evin kuzey kenarındaki oturma odası olması gereken yüksek pencereden bir hareket yakaladım. Dürbünümü kaldırdım ve pencereye odaklandım; Brad ve Miranda içeri girmişlerdi. Onları oldukça net görebiliyordum; alçalan öğleden sonra güneşi pencereye iyi bir açıyla vuruyor, parlamaya neden olmadan içeriyi aydınlatıyordu. Brad'in marangoz ekibi tarafından kurulan derme çatma bir masaya doğru yürümesini izledim. Tavan pervazına benzeyen bir tahta parçasını aldı ve karımın görmesi için uzattı. Parmağını bir olukta gezdirdi ve karım da aynı şeyi yaptı. Dudakları hareket ediyordu ve Miranda her ne söylüyorsa başını sallıyordu.

Kısa bir an için kendimi gülünç hissettim, paranoyak bir koca kamuflaj giymiş, karısını ve müteahhidini gözetliyordu, ama Brad kalıpları indirdikten sonra Miranda'nın onun kollarına kayışını, başını arkaya yatırışını ve onu dudaklarından öpüşünü izledim. Büyük bir eliyle aşağı uzanıp kalçalarını kendisine doğru bastırdı ve diğer eliyle de

dağınık saçlarını avuçladım. Kendime izlemeyi bırakmamı söyledim ama bir şekilde yapamadım. En az on dakika boyunca Brad'in karımı masanın üzerine eğmesini, koyu mor eteğini kaldırmasını, bir çift küçük beyaz külotunu çıkarmasını ve arkadan girmesini izledim. Miranda'nın masanın üzerinde stratejik bir şekilde konumlanışını, bir elini masanın kenarına dayayışını, diğer elini bacaklarının arasına koyuşunu ve Brad'i içine doğru yönlendirişini izledim. Belli ki bunu daha önce de yapmışlardı.

Geriye doğru kaydım ve oturma pozisyonuna geçtim. Yolu tekrar bulduğumda kapüşonumu geri çektim ve öğle yemeğimi karanlık, rüzgârın karıştırdığı bir su birikintisine attım.

Ona hikâyeyi anlattıktan sonra yol arkadaşım "Bu ne kadar zaman önceydi?" diye sordu.

"Bir haftadan biraz fazla."

Gözlerini kırpıştırdı ve alt dudağını ısırdı. Göz kapakları kağıt mendil gibi solgundu.

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu.

Bütün hafta kendime sorduğum soru buydu. "Gerçekten yapmak istediğim şey onu öldürmek." Cin çarpmış ağzımla gülümsedim ve bana inanmamasına fırsat vermek için küçük bir göz kırpma girişiminde bulundum ama yüzü ciddiyetini korudu. Kırmızımsı kaşlarını kaldırdı.

"Bence yapmalısın," dedi ve ben şaka yaptığına dair bir işaret bekledim, ama hiçbir şey gelmedi. Bakışları sabitti. Karşılık verdiğimde, ilk başta düşündüğümden çok daha güzel olduğunu fark ettim. Ruhani bir güzellikti, zamansızdı, sanki bir Rönesans tablosunun konusuydu. 1950'lerden kalma bir pulp romanın kapağına aitmiş gibi görünen karımdan çok farklıydı. Sonunda konuşmak üzereydim ki başını eğerek boğuk hoparlörü dinledi. Az önce uçağımıza bineceklerini anons etmişlerdi.

Aynı Yazar Tarafından

DOKUZ HAYAT
KURTARMAYA DEĞECEK
TÜRDEN
ONU TANIMADAN ÖNCE
MÜKEMMEL CINAYETLER IÇIN
KURALLARI ÇIĞNEDIĞINIZ HER
YEMIN
TÜM GÜZEL YALANLAR
ONUN HER KORKUSU
ÖLDÜRMEYE DEĞER TÜRDEN
KALP YERINE SAATI OLAN KIZ

Yazar Hakkında

PETER SWANSON'ın çok satan romanları arasında Richard and Judy'nin seçtiği iki roman (*The Kind Worth Killing* ve *Rules for Perfect Murders*), *Nine Lives* ve en son *The Kind Worth Saving* yer almaktadır. Massachusetts'te yaşamaktadır.

Telif Hakkı

İlk olarak 2023 yılında
Faber & Faber Ltd
tarafından
yayımlanmıştır
The Bindery, 51 Hatton Garden
Londra EC1N 8HN

Bu e-kitap baskısı ilk olarak 2023 yılında

yayınlanmıştır Tüm hakları saklıdır
© Peter Swanson, 2023

Faber tarafından kapak tasarımı
Kapak görselleri© Lee Avison/Arcangel ve Shutterstock

Peter Swanson'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası'nın 77. Bölümü uyarınca ileri sürülmüştür.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından yazılı olarak özellikle izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasası tarafından kesinlikle izin verilmedikçe kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular buna göre kanunen sorumlu olabilir

ISBN 978-0-571-37880-7

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.